CECILIA DUDU

CONIAC „3 SECOLE"

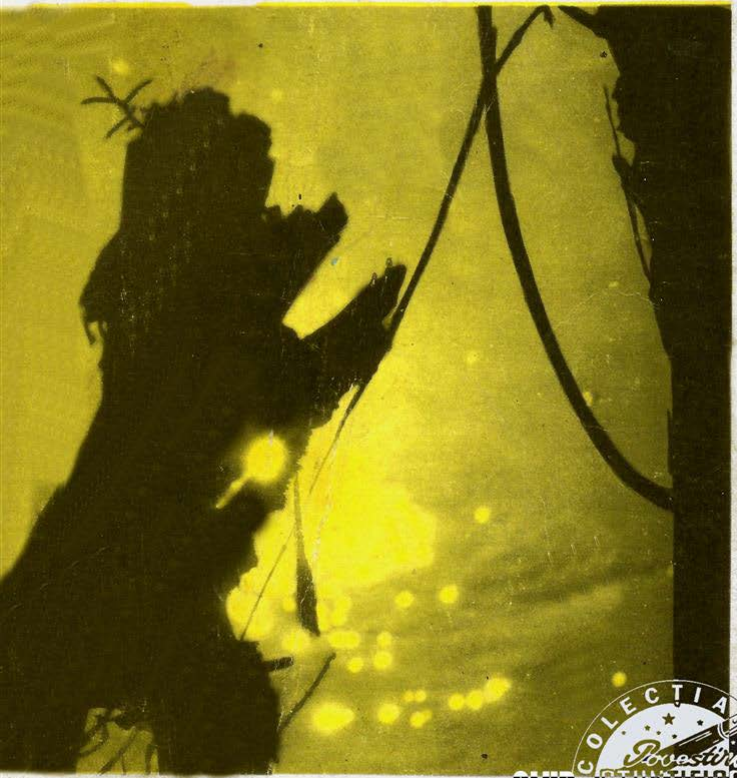

EDITURA ALBATROS

COLECTIA
Povestiri
CLUB ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE
cpsf.info

CECILIA
DUDU

coniac „3 secole"

EDITURA ALBATROS

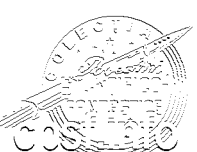

exania 19

1

Sergentul Dumas medita. Asta nu i se întîmplase în ultimul deceniu aproape de loc. Își răsucea între degetele neîngălbenite de tutun mustața dreaptă, încet și apăsat. Din cînd în cînd îi întindea — prin extensie laterală — extremitatea subțiată și albă, pînă lua forma unei orizontale perfecte și perpendiculare cu antena stîngă a aceleiași aparaturi personale de reflexii profunde. Repetă operația cu încăpățînare ca și cum ar fi vrut să-i smulgă o miraculoasă inspirație, dacă nu categoricul răspuns, de care sergentul Dumas avea — în acel moment al vieții și activității lui personale și profesionale — atîta trebuință.

Să se ducă?... Să nu se ducă?...

Dacă se gîndea bine, și astăzi și mîine era de gardă la postul V 314. „Lipsa nemotivată din post a unui organ oarecare de poliție se pedepsește conform articolelor..." Nu mai știa care articole, dar își aducea aminte bine că se pedepsește rău de tot. Cu o lună de zile înainte de pensie, să facă tocmai el — care nu făcuse *nimic* (34 de ani și 11 luni!) — o boacănă ca asta, așa... ca un mare detectiv?! Prea ar fi fost de tot (și de rîs)!

Dar la postul V 314 nu se întîmplase absolut nimic de nouă ani! Nimic pînă mai ieri. (Precis: acum douăzeci și patru de ore cînd...)

Ce-ar fi să se ducă? Dacă nu...

Extras din fasciculul orizontal, un fir lung și rigid se chinuia, prins între degetele albite de strînsoare, rotindu-se în spațiu ca o antenă detectoare de direcție.

— Bun! hotărî în sfîrșit sergentul Dumas, după ce trase cu coada ochiului spre iscoditoarea sondă a misterelor.

Bun! și își eliberă fascicola dreaptă permițîndu-i să se întoarcă, în virtutea unei elasticități inerente, la verticalitatea ei originară și paralelă cu perechea stîngă.

— Bun! *Va să zică: am gîndit și am analizat bine toate aspectele înainte de a lua decizia* — chiar așa cum îl instructase repauzatul Narbon...

Ehei! ce mai polițai (ce mai copoi — dacă permiteți cu respect) a fost *ș e f u l* ... repauzatul Narbon! Detectiv „adevărat", cu revolver — da! Cu re-vol-ver! Ce mai! Era un tip for-mi-da-bil, Narbon, domnule! Ce roboți! Ce... auzi dumneata: „creier electronic!" Păi, dacă-i vorba, avea șeful un creier, o electronică întreagă domnule! Cică pui creierul *ă s t a* în buzunar și gata treaba! Totul se dezvăluie.

Hotărît lucru, s-a dus cu toată poezia meseriei noastre *nobile* cum bine spunea repauzatul. Parcă nici nu-ți vine să mai prinzi pe careva! Asta se cheamă că *l-ai prins tu?!* Or fi bune mașinile, nu zic nu, dar cu poezia se cheamă că s-a isprăvit.

Sergentul Dumas își reținu un oftat adînc, deoarece se vedea la anii pensiei, cu nepoții pe genunchi, cum văzuse el la un film frumos, care i-a plăcut.

Ce să le povesteşti ? De cutare, de cutare... Ce hoţi, ce poliţişti ! ? „L-au pus la o priză şi încă la una... Şi gata ! L-au prins !“

Noroc de repauzatul Narbon. De la dînsul dacă mai ştie Dumas cîte ceva pentru nepoţi...

2

Coborînd din supersonic, sergentul Dumas aruncă o privire peste umărul cu care nu-şi croia drum. *N-are aripi !* I le tăiaseră ! Nici atîta podoabă nu-i mai lăsaseră din trecutul îndepărtat : aripi.

... Cobora cîndva din cer ca un arhanghel cu aripi de argint... Frumos gînd... Acum l-au ciuntit. I le-au retezat... Se duc toate podoabele, domnule... Un glonţ ! Asta era. Un glonţ rece şi înfiorător care te făcea să te gîndeşti la... Păi, ce înseamnă „un glonţ“ !? Sergentul Dumas să nu ştie...

Va să zică, sergentul Dumas, coborînd din supersonicul fără aripi, se cutremură, apoi se încruntă niţel, trecînd prin faţa unuia cu şapcă în toate culorile, care se tot uita la el cam-nu-ştiu-cum, parcă mirat, parcă încîntat că nu i se pune la dispoziţie. Ce individ ! O fi de la Cinematografie sau de la Tele...

— Ei şi, ce o fi vrînd ? Să mă duc eu la domnişoara Jaqueline fără ţinută de gală ? !

Îşi potrivi cu demnitate profesională şi eleganţă de muşchetar circumferinţa de lac „şamoa“ a centurii pe ecuatorul emisferei ventrale şi — plin de indiferenţă faţă de unele elemente funcţionăreşti nedelicate — se îndreptă spre ieşirea din stînga, singura nenumerotată.

Refuză cu un gest de suverană distincție oficiile ghidului și — ca unul care ar mai fi umblat pe acolo de atîtea ori — se îndreptă spre stația tramvaielor cu cai (în total — scria în Guide Bleu — două sau trei, după sezon).

Totuși, citi, spre deplină încredințare, pe placa albastră, dedesubtul unei săgeți roșii îndreptate spre sud-vest: *EXANIA 19*. Apoi plăti, fără să clipească, în hîrtii de o sută, un loc la „imperială". Se mai făcu a nu observa zîmbetul de îngrijorare a starostelui de drum, în timp ce, arcuind sub el scara de lemn, escalada biruitor rampa superioară, dar, plin de atenții deferente, își oferi imediat locul unei doamne mignone și foarte elegante, care, în spatele lui, voia să admire (în prețul biletului) și natura.

Pe drum zîmbi afirmativ în șapte limbi străine, cu privire la frumusețile peisajului de nedescris, iar la stația de frontieră se grăbi să coboare printre primii ca să poată oferi de aici — cu respect — sprijinul său unor doamne robuste, avînd dificultăți la escaladarea balustradei imperialei.

Mai departe, încărcat de bagaje care nu erau ale lui, sergentul Dumas, din brigada sedentară nr. 73, ajunse și în clădirea vămii, unde se instală, cel din urmă, pe un capăt de bancă, așteptîndu-și rîndul la control.

EXANIA 19, deși se întorcea numai pînă la secolul XIX, era una dintre cele mai moderne și vizitate *conservații* retrotemporale ale secolului XXII.

De fapt, succesul ei, mondialul ei succes, se datora nu atît marilor revoluții tehnico-politico-sociale ale secolului XIX, cît inimii romantico-poetico-eroico-patetice, plină de vitalitate și convingere, de sublim și ridicol care fusese a aceluiași secol.

Doctorii (în medicină) o recomandau pentru toate variantele *spleen*-ului și asteniei ; dar toată lumea cultă era convinsă că o cură de romantism autentic la *Exania 19* avea efecte salutare asupra tuturor maladiilor sufletești : de la blazarea prematură la suprarealism și de la delirul cibernetic la inspirația artistică — oricît de scump ar fi costat ziua de viață în acest loc al timpului static.

Vameșii — curtenitori și amabili de altfel — exercitau un control foarte riguros înainte de acordarea ultimei vize de intrare.

Toate obiectele și bunurile aparținînd civilizației secolelor XX, XXI, XXII și viitoare trebuiau declarate și depuse în păstrarea depozitului de tranzit al vămii.

Oaspeții erau apoi conduși la primul magazin universal al stațiunii, de unde își puteau procura ultramodernismele secolului : gramofoane, cu uriașele lor pîlnii festonate roz sau bleu sau lila, aparate de daguerotipie, becuri Edison și zvelte lumînări de spermanțet, lămpi cu veritabil ulei de rapiță, sau : lornioane, brelocuri, evantaie și atît de prețioasele sticluțe cu săruri ; mătăsuri de mătase, lîneturi de lînă și veritabile postavuri...

Plecarea către diversele puncte interioare era asigurată grație atît de serioasei companii C.F. Stephenson-Rackett, de trei ori pe zi, cu peste 30 km pe oră !

Sergentul Dumas trecuse aproape nevămuit. Ba, unul dintre funcționarii gării „Denis Papin" îl întrebase dacă a venit acolo pentru angajare. Oferta l-a măgulit nespus (observase el de la început că avea de-a face cu funcționari serioși !), dar chibzui să amîne pe după pensie sau... dacă i s-o întîmpla ceva cu povestea asta care-i intrase lui în cap !

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ CLUJ

Acum avea alte treburi, fapt pentru care își mai verifică o dată ținuta de gală și mustața vertical-ascendentă în fața unei vitrine „deuxième-empire".

Vila domnișoarei Jaqueline Evariste o descoperi singur. În fața ușii de intrare își spuse că era mai prudent să apese respectuos pe butonul soneriei electrice (cu clopoțel Bell și pile Leclanché) decît să atragă atenția scuturînd de zăbala leului de bronz învechit.

3

— De cum v-am revăzut, permiteți-mi să afirm cu respect, domnișoară Jaqueline — mi-am zis că secolul XIX vă prinde... vă prinde foarte bine.

— ...

— Cum să vă spun? Pentru că, după cum îmi făcusem eu planul meu... eu am venit... vă prinde de minune *moda*, domnișoară Jaqueline! Ziceam... Am venit că aici nu intră știrile noi și dumneavoastră nu știți că...

— ...

— Nu vreți să mă ajutați domnișoară Jaqueline, așa, în conversație... Domnul Derry a murit! A fost omorît, domnișoară Jaqueline. Ancheta...

— S-a și terminat. Cibernetic!

— Mulțumesc... Ați știut! Îmi pare rău... Va să zică eu...

— Spune-mi, Dumas, de ce ai venit?

— Păi, mi-am adus aminte de o vorbă de la repauzatul Harbon... V-am mai spus-o, mi se pare. Zicea el: „Dumas, cînd într-o *afacere* probele și ali-

biurile sînt *absolut* perfecte, să știi că ceva . . ." Chiar așa, domnișoară Jaqueline ! Ceva e suspect. Ori dacă am stat eu și m-am gîndit mult (antenele verticale ale mustăților începură să-i vibreze), aici lucrurile s-au terminat chiar așa.

— Absolut perfect !

— Adică, eu fiind de gardă la postul V 314 (știți dumneavoastră, de vreo zece ani) „cazul" s-a întîmplat pe raza mea și m-am pomenit întrebat în tot felul. Căci eu și înaintasem Cartela-Raport, perforată la pătrățelul „nimica de semnalat" cum poate cunoașteți că făceam de atîția ani, și nu a fost niciodată să nu fie cum spuneam. De unde era să știu că s-a întîmplat, dacă domnul Derry mă sunase numai cu un ceas mai înainte să-i cumpăr pachetul lui de țigări „Naturale" cu filtru ! Asta îmi plăcea mie la el. Întotdeauna îmi spunea : *„Oncledumas* vezi să nu fie de la automat". Voia numai din cele date cu „mînă de om". Eu mă duceam pînă la marginea postului cu toată dragostea. Știți dumneavoastră, mai e acolo o tutungerie adevărată . . .

La un sfert de ceas i-am adus pachetul. Și mai avea domnul Derry una bună, că zicea : „Lasă restul pe altă dată". Și eu de unde să știu că s-a mai întîmplat ceva ! Am completat raportul, ca să-l am de cu vreme și gata. Toate astea le-am „relatat" eu șefilor și le-au trecut ei și în raportul lor, dar îmi păreau tare nemulțumiți că nu băgasem de seamă mai multe, și nimica despre . . . roboții lui domnul Derry.

— Se spune ci-ber-no-freni, Dumas !

— Se spune, domnișoară Jaqueline, da' cum nu li s-a tot spus ! Pînă la urmă, nu tot roboți se cheamă că sînt ?

... Cum spuneam, „cazul" fiind în raza mea și eu în post... De ce mă priviți așa, domnișoară Jaqueline? Se cheamă că eram în post, nu?

Știți cum e legea, lege — a trebuit să văd și să iscălesc și eu raportul final de anchetă *cuproprio-manum* cum se prevede... Și asta tot de la repauzatul Narbon o știu. Atunci mă pomenesc eu deodată că zic: „Ehei!" Tot o vorbă... Că poate asta m-a luminat pe mine: „Ehei!" Că domnu Derry îmi era tare simpatic... și dumneavoastră, domnișoară Jaqueline — permiteți cu respect! După care m-am gîndit eu că nu puteți să știți aicea nimica și ar fi bine să vă aduc... copia aceasta... Adică: „Raport final asupra"... Dar dacă văd că știți, eu...

— Nu știu nimic de raportul final, Dumas.

— Nu? Atunci poate că-i bine!

— Dar șefii dumitale știu de... copie?

— O asemenea întrebare! domnișoară Jaqueline, dacă permiteți... *Nu știu!* că la sergenții din posturi nu se dau. Ia, am și eu un... cum ziceați? Ci-ber-no-fren.

Domnișoara Jaqueline zîmbi un pic și asta îi plăcu foarte mult sergentului Dumas. Zîmbi și el un pic în timp ce-și aducea antena dreaptă a mustății detectoare de mistere în relație perpendiculară cu partiția stîngă.

— Tom Ricas a trecut în ziua *aceea* pe la Derry?

— De asta nu am cunoștință, domnișoară. Atît că aș fi vrut să vă fac și serviciul acesta, da'...

Domnișoara Jaqueline Evariste zîmbi iar rotunjind ochii sergentului din brigada sedentară...

— Acuma, eu...

— Tu, ce, oncle Dumas?

— „Lipsa nemotivată din post..."

— V 314. Brigada...

— Exact !

— Perfect !

— Dacă spuneți dumneavoastră domnișoară Jaqueline... De unde rezultă că eu, dacă permiteți, ce să fac ?

— De unde rezultă că sergentul Dumas se va duce îndată la postul...

— V 314 ?

— Iar la ora 16,30, ca de obicei, se va duce la...

— Tutungerie ! Domnișoară Jaqueline, asta e culmea ! Chiar așa s-au petrecut faptele.

— Dumas...

— Nu azi, domnișoară Jaqueline ! Îmi pare rău! Nu ! Chiar a doua zi după... *crimă.*

— Și ?

— Și jur că nu mi s-a părut ! Cînd i-am spus : „Un pachet «Naturale» cu filtru" a făcut niște ochi !

— Era aceeași vînzătoare, Dumas ?

— Era. Dar nu mai este.

— De cînd ?

— De imediat *după*...

— Și pachetul ? Îl ai ?

— Natural ! Că l-am plătit ! Numai că, să vedeți, eu unul cînd sînt în post umblu *cu mănuși*...

— Perfect !

— Dumneaei mi l-a dat cu...

— ... *mînă de om.*

— Chiar așa. Dar să știți, domnișoară Jaqueline, că eu mai am încă un pachet de „Naturale" cu filtru !

— Perfect !

— Pachetul pe care l-am cumpărat lui domnu Derry. *Original*... Știți, „cazul" fiind în raza mea, a trebuit să iau parte și la „constatarea domiciliară". Șeful a zis : „Hm !" Apoi : „E neînceput. Nu-i inte-

resant!“ Eu am zis: „Dacă nu-i interesant, să-l fumez eu“. Șeful: „Nu, sergent! Locuința și toate obiectele trebuie să rămînă intacte și la locul lor“. Parcă nu cunoșteam eu regulamentul.. Mormăi: „... rămînă“. (ca un sergent ce eram) și las pachetul la locul lui.

— Atunci?!...

— Asta e! Că eu tot „Naturale“ cu filtru obișnuiesc...

— Nu te mai întreb: și?...

— Păi, se putea, domnișoară Jaqueline? O ultimă amintire de la domnu Derry!... Pe care nici măcar nu rămîn amprente!

— Tot bătrînul Narbon...

— Tot, domnișoară Jaqueline... Acum să facem noi o mică socoteală. Pusese mîna pe el: vînzătoarea, (eu, nu mai zic, că eu cu mănuși), domnu Derry, că doar cu mîna mea l-am pus în mîna lui și îl mai pipăise și domnul șef al anchetei! Da'naintea lui — dacă am văzut eu bine, și am văzut! — chiar și înaintea mea, mai încercase unu care era numai subșef. Asta e...

— Și la urmă iar tu.

— Cu mănuși, dacă permiteți...

Ajung cu el acasă. Mă uit eu la aparat — nici un pic de amprentă! Hai la tutungerie. Mai iau un pachet...

— Hai cu el acasă...

— Ce să vezi, frumusețe de amprente. Pusese mîna tutungița...

— Că tu, cu mănuși...

— Și zic: Asta nu-i lucru curat. Hai cu el la domnișoara Jaqueline, nu?

— Da!

Jaqueline, pierdută în adîncurile abisale ale fotoliului victorian, nu știa încă ce hotărîre luase. Asta i se întîmpla cu regularitate atunci cînd hotărîrea era luată dinainte.

Așa sau altfel, raportul final tot trebuie să-l citească atent, oricît de lung și de oficial ar fi fost el și oricît de impardonabilă impietatea conținutului său atomo-electronic asupra unui secol naiv ca Exania 19, în care atomul — fiind într-adevăr „a-tom" — era o noțiune proaspătă, pe cît de pașnică, tot pe atît de neexplozivă, demnă de toată lauda.

Descriind aerian voluta unei spirale, cu o mișcare abilă și leneșă, însoțită de o distinsă și nostalgică bătaie de aripă a mînecii, *Lady Hamilton* așează evantaiul de ivoriu încrustat cu zeci de mici rubine, diamante și smaralde, perfect sintetice (altfel s-ar fi aflat la British-Museum) pe măsuța (desigur și ea victoriană) de alături, între un Byron („La Misolonghi") și un Lamartine („Candidat la președinție"), legați în piele de Cordoba, pare-se autentică.

Așadar :

Miercuri 15, la ora 17 și 31 de minute, pantocomputerul central al poliției cibernetice de pază domiciliară (adică : PCC al PCPD) este apelat prin canalul „nenorocire" și conducta „crimă" de către Harry B, cibernofrenul casei Funk, rondul 32, caroul S 310.

Remarcă : Apelul nu venea de la gardianul din post (V 314).

La 17,35 (după trei minute și cincizeci de secunde !) sosește „la fața locului" pe perna de aer, grupa de-

tectivilor de serviciu, vii şi automaţi, condusă de inspectorul (cl. II) Clauss şi subinspectorul A.A. Adolf Anatol (cl. IV) împreună cu toată aparatura de specialitate ciberno-detectivă a secolului XXII. În acelaşi minut al acţiunii este descoperit, în sala de gimnastică şi masaj a locuinţei, cadavrul inginerului freno-cibernist Derry Funk, iar pe parcursul minutului următor se determină atît cauza cît şi momentul morţii sale.

Derry Funk fusese electrocutat, ca urmare a unui scurtcircuit la borna automatului de box. Moartea, stabilită prin metoda cardio-izotopică, survenise, aproape instantaneu, intensitatea curentului fatal fiind 7000 V pe durata de 129 de secunde.

Între timp fotolaserele, declanşate automat de pantocomputerul central al poliţiei chiar în secunda alarmei, filmaseră atît interiorul cît şi împrejurimile locuinţei. Filmul developat concomitent şi analizat de Cebefeul* detectiv (seria Ac, Nr. 15.02.09) indica fără dubiu că nici o persoană vie sau automată — în afară de inginerul Funk şi cei ai locuinţei lui — nu se afla atunci în casă, ori în împrejurimi şi — bineînţeles — nimeni nu intrase, nici nu ieşise.

Ipoteza unei neglijenţe oarecare din partea inginerului se excludea evident prin faptul că automatul de box era condus şi supravegheat tot de Harry B, cebefeu livrat şi garantat printr-o asigurare pe viaţă de către consorţiul AND. (Era o specialitate a firmei AND să-şi boteze cebefeurile domestice cu

* Denumire populară (de la C B F) în sec. XXII pentru ciberno-freni, cei mai moderni roboţi de pe atunci.

nume de om, ceea ce din punct de vedere ergonomic* — susținea prim-consilierul psihologic al firmei — reducea cu 35% complexele de inferioritate atît ale mașinii cît și ale omului și întărea cu 23% spiritul de familie.)

De aceea, concluzia primei anchete, încheiate la ora 17,43 (după efectuarea analizei magneto-programului domestic pe ziua de miercuri 15 al lui Harry B) stabilea indubitabila vinovăție a acestuia și obligația firmei AND — ca urmare a prevederilor exprese din contractul de asigurare — de a opera în termen de trei zile rambursarea către familia Funk a contravalorii actualizate a unei vieți de inginer cibernist necăsătorit și sportiv, ceea ce, după evaluarea numeratorului axiologic al Curții Supreme însemna — în radium-valută — suma de :

$$1{,}731\,P.V + 0{,}221\,M - 0{,}032S - \frac{W}{5}\ ,\ \mathcal{NT}^{**}$$

în care, conform standardelor în vigoare : P = greutatea corporală nudă a persoanei asigurate, exprimate în miligrame ; V = vîrsta ei, în minute ; M = media la examenele de maturitate, licență, doctorat etc. în miimi de puncte ; S = timpul petrecut în sanatorii, în secunde, și W = valoarea celorlalte asigurări pe viață în $\mathcal{NT}$, scadente ca urmare a decesului.

Înlocuind literele din formula oficială cu datele numerice corespunzătoare lui Derry, Jaqueline încerca să calculeze în minte totalul sumei pe care AND trebuia să o achite... „beneficiarilor".

---

* Ergonomie : Știința raporturilor om-mașină.

** Nuclei Internaționali, monedă constantă și universal convertibilă în sec. XXII.

Poate de aceea, poate ameţită de imensitatea rezultatului, nu auzea ciocăniturile de la intrare, nici ţîrîitul insistent al clopoţelului Bell, care se alternau de cîteva minute, trecînd impertinente prin catifelele duble ale salonaşului victorian.

Poate, se mai gîndea Jaqueline, că o asemenea sumă astronomică depăşea cu mult posibilităţile financiare ale AND-ului chiar ţinînd seama de propria lui asigurare la DNA, şi de aceea AND ar putea să încerce o manevră fie prin KWD ori FIB interesînd şi holdingul DNA... „Oricum — îşi spunea ridicîndu-se şi mergînd către uşa de la intrare — pînă la termenul de trei zile nu mai erau decît trei ore... Dacă nu şi mai puţin."

5

Unu... doi... Unu : Harry B provoacă, la ora 16 şi 38 de minute, moartea inginerului Derry Funk deşi acesta se afla sub protecţia sa.

Doi : Tot Harry B abia la ora 17 şi 31 de minute apelează poliţia automată, indicînd clar : CRIMĂ.

Autodenunţare ?

Pe jumătate ?!

Unu... Doi...

Harry nu putea fi atît de prost, încît să-şi închipuie că precizînd el însuşi „crima" poliţia nu-l v-a descoperi ca autor al ei ! (Atît originea cît şi antecedentele lui îl recomandau ca pe un cebefeu cu inteligenţă de gradul 10.)

Harry fusese deci perfect conştient că va fi descoperit cînd apelase poliţia. Autodenunţarea era completă, autentică, nu „pe jumătate".

Unu :... Doi :... Totuşi numeratorul expert în psihologia automatelor — excelent poliţist în atîtea anterioare ocazii — nu semnala acum nici o contradicţie între 1 şi 2 !

Gars întrebă din nou. Răspunsul reveni categoric : Compusa 1, 2 compatibilă ! Inspectorul, nervos, tortura în pumnul strîns imprimatul cu afirmaţia numeratorului psihologic.

Şi doar era invenţia lui ! Cel puţin în cea mai mare parte. Niciodată, pînă aici, nu fusese în opoziţie cu propria sa creaţie. Concluziile maşinii i se păruseră întotdeauna bine simţite şi perfect judecate, de parcă ar fi trecut prin sufletul lui. Şi nici nu era de mirare ...

Unu :... Doi :... Tocmai acum să survină un asemenea dezacord ! Cînd pregătea un prototip special pentru aplicarea avansată a psihologiei industriale prin înlocuirea, nu numai a creierului, dar şi a inimii directorilor de întreprinderi, care nu voiau să fie şi trebuiau să pară a fi de binefacere.

... E adevărat că, încă şi astăzi, în cazurile de omucidere săvîrşite de roboţii cei mai moderni, crizele de conştiinţă erau neglijate în calcule, deoarece probabilitatea unor asemenea circuite parazitare — chiar în creierul cu tranzistori transuranieni — era practic inexistentă sau numai aparentă.

Adevărat ! Dar — insuportabil — un-doiul ciocanului se îndărătnicea să-i bată în cap :

Unu : La ora 16,38 Harry B...

Doi : La ora 17,31 tot Harry. Dar... .

Gars se opreşte brusc din mers. Rămîne cîteva clipe ca la pîndă, apoi se aşează grijuliu pe scaun în faţa bi-

roului. Găsește — după oarecare căutare — creion, hîrtie... Le privește, ca și cum le-ar mulțumi că se află pe lume și aplecat, cu rîvnă, începe să scrie binișor, cifră după cifră, rotunjindu-și buzele și clipind admirativ fără nici o jenă față de toate calculatoarele electronice de pe fața lumii (peste un an se știa că vor egala populația planetei) dintre care cel puțin zece erau lîngă el, ori prin buzunarele lui — sub formă simplă sau combinată : bar-computer, recamier-calculator, numerator-brichetă, batistă, verighetă, breloc, capsă, nasture... Antichități de ultimă modă pe soclu calculator... Cele mai multe erau mostre de reclamă ale diverselor firme constructoare ; altele, de la diverși vînzători ambulanți pe care nu-i putea refuza ; unele, escrocherii, mici — dar cu mari idei ; altele, prototipuri ale fostelor sau viitoarelor sale invenții... Construcția de calculatoare devenea tot mai mult o industrie casnică dintre cele mai accesibile.

Pe fața lui Gars încordarea își schimbă expresia. Ușor lăsat pe spate privește nostalgic cifrele inegale pe care le scrisese în pantă ascendentă, cu chibzuință și oboseală de elev sîrguincios : 17.31—

16.38

=93

Repetă silabisind : opt din unu nu se poate ! Opt din unsprezece fac trei. Așa... Deci : 16,38 scăzut din 17,31 fac 93 ! Bun ! Apoi se apleacă din nou peste foaia de hîrtie și rămîne așa îndelung, tot silabisind... Cifrele, cam strîmbe și nesigure în contur, naive, par chiar străduania unei mîini de copil.

„Am scris ca un copil... Ca un copil...“ De atunci nu mai scrisese cifre, poate, niciodată. Noile și mai noile calculatoare îl scutiseră.

Își privește mîna cu bucurie. „Ai rămas copil, mînă! Tu ești încă un copil... Ce frumos știi să scrii! Nici un 1, nici un trei nu e la fel cu celălalt... Protest împotriva abstractului, al originalității contra standardului... Cîți pictori iluștri nu mi te-ar rîvni, nu mi te-ar plăti să te aibă..."

Bine, dar nu fac nouăzeci și trei! Totdeauna se încurca aici! De atunci, de pe vremea furiei împotriva profesoarei care, după ce îl învățase atîtea lucruri adevărate, demne de iubire și crezare, se porni să-l mintă cu vorbe multe și fără înțeles despre „sistemul zecimal" și cel „sexazecimal", pe care nici nu-l putea pronunța...

Dar ce criză subită de romantism! Gen Exania 19! Exania 19? Se poate... Dar de la ora 16,38 pînă la 17,31, dacă nu sînt 93, în orice caz sînt 53 de minute" ... (Gars știa asta. Aflase ceva mai devreme... Dar calculul nu-l refăcuse ca să afle, ci ca să creadă.)

— Cincizeci și trei de minute!

Aproape un ceas! Enorm! Orice „calculator", orice Harry A sau B — nu are importanță — ar fi reacționat mai repede. Adică: incomparabil mai repede. Sau nu ar fi reacționat de loc!

Nici măcar urmele crimei nu erau șterse. Era imposibil ca *cineva cibernetic* să fi reacționat de maniera aceasta stupidă pînă la absurd sau invers, după vreun program. După oricare program „rațional" imaginabil. După rațiune...

Atunci? De unde iraționalul? După *ce* a reacționat Harry B?

Gars calculează cu încăpățînare.

La început scoate micronumeratorul brichetă, cu un gest de neîncredere, dar după ce își aprinde țigara

(nu atît de dorul ţigării cît din delicateţe) renunţă la serviciile lui şi întinde din nou mîna după hîrtie şi creion.

Acoperi o faţă, apoi alta scriind din ce în ce mai repede, mai egal, mai rotund, mai „frumos", mai *geometric*... Sublinie rezultatul apăsat, sfîşiind hîrtia : 53=20.

La scara de transformare : $\frac{\text{OM}}{\text{MAŞINĂ CIBERNETICĂ}}$

cele 53 de minute echivalau cu douăzeci de zile ;
Cele douăzeci de zile care i-au trebuit conştiinţei lui Raskolnikov ca să genereze complexul sufletesc al autodenunţării.

După moartea inginerului Derry Funk, cibernofrenul Harry B rezonase cincizeci şi trei de minute, un proces intern de autocritică pe care un om l-ar fi trăit abia într-un timp de 500 de ori mai lung... Da ! Era evident ! Harry B nu chemase poliţia din cauză că aşa fusese programat. O chemase sub imperiul unor remuşcări electronice care se născuseră în el însuşi, crescînd, în cele cincizeci şi trei de minute pînă la inezistibil.

Remuşcări electronice ! Absurd ! inspectore. Nici în tranzistorii transuranieni nu se nasc circuite psihostimulative în cantitate... „Atunci, de ce am spus *evident ?* Eu, care spun tuturor, chiar şi Existenţei *probabil.* Dar probabilului ? Probabilitatea probabilităţii este evidentă... Asta aşa, ca o gimnastică pentru silueta minţii ! Nu există decît probabil. De ce spusese totuşi *evident ?* Un lapsus ? Un accident ?"

Îl durea capul. O durere care... îi amintea ceva : laboratorul de experienţe cu unde telepatice ? Goni gîndul.

— Domnul chestor-general! Ce mare bucurie! Ce mare favoare îmi face Excelența Voastră acordîndu-mi onoarea acestei vizite...

Reverența Jaquelinei ar fi stîrnit invidia oricărui monarh.

— Stimată doamnă... cetățeană, onoarea este...

— Vă rog din suflet, Excelență, să mă iertați dacă — poate — ați așteptat... Dar fata în casă este singurul privilegiu al secolului nostru pe care nu știu cum să-l apreciez. Sînt fericită, fe-ri-ci-tă, Excelență, de vizita dumneavoastră, desigur, aveți autorizația legală a guvernatorului... O nu, nu era nevoie! Eram sigură. Dar poftiți! Poftiți, vă rog... *Vă rog*, intrați, Excelență...

— *Cetățene!*

— Oh! Iertați-mă, locuința mea este în stil victorian.

— Totuși, dumneavoastră: Lady Hamilton!

— Pentru întregirea secolului...

— Privindu-vă, îmi spun — distinsă doamnă — cetățeană, că nu numai pentru acest motiv. Sînteți chiar divina Lady Hamilton! Regret că nu pot fi inegalabilul Nelson.

— ...

— E un defect pe care sper să nu mi-l reproșați cînd vă voi spune — oficial — că aparatele de radio-recepție-transmisie, mai ales sub forma lor „micro" și „milimicro" sau variantele „psicho" și „telepato", aparțin, după părerea noastră, unor secole viitoare...

— Aproape sigur...

— Şi... în consecinţă, sînt complet interzise în Exania 19.

— Desigur, Excelenţă! Desigur că sînt interzise! de altfel ca şi toate aparatele de radio-gonio cu care le-aţi detectat... Nu?

— ...?!

— Ori, în Exania 19 toţi cetăţenii sînt — *conform legii* — egali în faţa aceleiaşi *legi*. E un deliciu, o încîntare care îmi place mult, infinit mai mult decît fata în casă pe care, cu atîta amabilitate şi discreţie, mi-aţi trimis-o zilele trecute, chiar fără să v-o fi cerut...

— Domnişoară Evariste, cred că uiţi calitatea mea *oficială*!

— Sau, nu uit pe nici una dintre ele, domnule Matton!

Jaqueline însoţise cuvintele de un zîmbet atît de candid, de pur, încît chestorul-general al Exaniei 19 îşi spunea că secunda hotărîtoare venise mult mai devreme decît o calculase el. Se întreba dacă nu cumva a clipit şi se asigura că zîmbea degajat şi onorabil. Totuşi, aprecia că ar fi mai bine să tacă. Nu prea mult (ar fi fost dezastruos!). Atît cît ar fi obligat-o probabil pe Jaqueline să continue.

— Te asigur că sînt admirabile. Da, admirabile, domnule general...

Zîmbetul „onorabil" al inspectorului căpătă o nuanţă natural flatată, dar părea mai puţin degajat.

— ...şi mai ales compatibile, domnule chestor...

— Cu epoca, desigur, *lady* Jaqueline!

— Chiar cu mai multe, *sir*... Oricum, va fi un proces de contravenţie foarte interesant, cel puţin *„epocal"*.

Dacă ar fi să vă gîndiţi numai la Agenţia TAT ... marele maestru în reclame negative (ca să nu-i citäm pe răuvoitori care spun „şantaje").

Chestorul-general îşi spuse că era momentul să-şi reconsidere zîmbetul onorabil — care ar fi putut deveni ridicol, după ce fusese stupid, înlocuindu-l prin altul, dacă nu complice, oricum, mai familiar.

— Pentru că vorbim de „calităţi", Jaqueline, Byron ţi-a plăcut întotdeauna ? E şi poetul meu preferat...

Descriind (cu mîini abile, albe şi leneşe) două volute ale unor spirale spaţiale, Jaqueline îi oferi cartea, reţinîndu-şi evantaiul, pe care îl închise tot cu lene, tot cu graţie şi abilitate...

— Întotdeauna ?

Chestorul îi mulţumi afabil. Deschise la întîmplare, ţinînd palma dreaptă pe una din pagini, gata să o întoarcă, nepăsător, cu vîrful unui deget... Mînă şi degete burgheze, late şi cărnoase, cu inele adîncite în moliciunea lor. Un inel cu un rubin mare...

Evantaiul de ivoriu (cu rubine mici) se întredeschise uşor. Abia perceptibil (sau chiar imperceptibil). Poate că degetele Jaquelinei Evariste nici nu se mişcaseră...

Chestorul-general citea atent. Poate se făcea doar...

— La fel şi ... Derry îl prefera pe Byron ?

Evantaiul s-a închis ceva mai repede de cum fusese întredeschis ? Sau numai i s-a părut ? Oricum, vocea Jaquelinei nu se schimbase.

— Ştiu numai că Derry nu era un romantic.

— Chiar dacă prefera Exania 19 ?... Şi, chiar dacă era atît de singur pe lume ? *Singur pe lume*... Foarte romantic ! Prea romantic ! Un om solitar şi

generos ! Nici o rudă mai apropiată ... Doar un prieten intim ... Familia lui ... E cam mult de atunci. Mult, dar nici azi nu se cunosc adevăratele cauze ale accidentului. Desigur *nimeni* nu le cunoaşte ! Avionul — un omniplan — era al familiei.

— Un Play 9 — dacă nu mă înşel ...

— ... se pare că pilota un frate sau jumătate frate, ceva cam încurcat ... Dar frate tot era într-un fel cu Derry ... Cu un Derry foarte, foarte tînăr şi foarte, foarte îndrăgostit ...

— Dacă aţi obosit pot continua eu ...

— Oricum ar fi fost, rămîne un miracol necunoscut al secolului nostru ...

— XXII !

— ... cum a reuşit Derry să se salveze ! Singur, din valurile unui ocean înfuriat. Două sute de kilometri ! Ce a povestit se poate crede, dar nu se poate admite ... De aceea am preferat să continui eu ...

Acum sînt sigur că îi plăcea Byron. Acelaşi stil ! Aceeaşi manieră ! Acelaşi gen ! Ascultă ce versuri frumoase, nemuritoare ţi-ar fi scris, dacă ar fi scris versuri :

„Te iubesc, Jaqueline, te iubesc".

Se găsesc şi în Byron ! Noi ... Eu le-am găsit în răspunsul unui calculator analogic sentimental în care l-am modelat pe inginerul Derry Funk şi l-am întrebat apoi ce ţi-ar fi scris, dacă ţi-ar fi scris, în ziua morţii lui ...

— E tot ? ...

Evantaiul tremură abia.

— Mai era ceva. Nu chiar o poezie ...

Evantaiul cade pe covor.

Amabil și surîzător, Matton se apleacă să-l ridice. Întîlnește degetele reci ale Jaquelinei. Simte o ușoară apăsare, ca o strîngere delicată de mînă.

Ce spunea Jaqueline ?...

O ceață plăcută îl învăluie... Un zîmbet vag... O imagine translucidă... Derry ?... Vrea să facă un efort și nu-l poate face. Nu el. El...

Pe măsuța victoriană se află o carte frumos legată în piele de Cordoba, vișinie... Probabil o ediție de lux. Byron ?! La Miso... Miso...

Dar despre ce... despre ce...

Un clopoțel. Da. E un clopoțel. Se aude un țîrîit de sonerie... Dar atît de vag și de îndepărtat...

— E foarte cald astăzi, domnule chestor-general... Jaqueline surîde încîntător, agitînd elegant și leneș un evantai adorabil, încrustat cu zeci de mici rubine, diamante și smaralde, peste chipul palid al unei lady Hamilton autentice.

Totuși, clopoțelul pare să fie adevea. Îl simțea cum i se zbate în ureche... Ar vrea să spună ceva deosebit, dar știe că nu va fi în stare, că nu va putea lega două vorbe. E mai bine să plece. Totul e atît de confuz... De fapt totul depinde de Jaqueline... Dar ea nu-i spunea nimic. În picioare, îl privea și surîdea grațios.

Se înclină și încercă să murmure ceva.

Nu, nimeni nu sunase la ușă. În orice caz, nimeni nu era acolo... Natural. Totul era foarte natural. Fusese o vizită atît de agreabilă !

— A fost poștașul — spuse Jaqueline, descoperind pe balustrada scării ultimul număr din „Curierul Ex-secolului XIX".

— O mulțumiile me... stim... doamnă.

— A Excelenței Voastre supusă cetățeană !

Gars apăsă comanda radio-spikerului. Formă succesiv : numărul, codul, cifrul. Dar, înainte de a primi confirmarea legăturii, închise aparatul.

O aprehensiune îi bîzîia în creier, vag și insistent. Parcă hotărîse ceva important, foarte important — și nu mai știa... Chemată, din minte, nu-i mai răspundea decît amintirea că *hotărîse ceva :* „Așadar, lobul cerebral și bossele C9 funcționează normal. Dar celelalte ? Ce se întîmpla cu celelalte ? !"

Scoase portțigaretul calculator (echivalent a 550 lobi cerebrali normali) și, deplasînd cu vîrful unghiei un minuscul dinte al unei minuscule rigle, introduse o serie de date personale referitoare la propriile circumvoluțiuni cerebrale, apoi așteptă o clipă, după care citi în clar textul pe capacul devenit fosforescent : *Intoxicație telepato-hibridă tip B1. Antidot : Patozon 2, doze de 0,1 mg. Dacă ...*

Stopă răspunsul.

„Hibridă ! Deocamdată toate sînt hibride. Important e, dacă nu cumva am greșit datele personale introduse în calculator. În starea asta, cu toate bossele peste C9 afectate ar fi o greșeală probabilă."

Trebuia să se descurce de urgență numai cu jumătatea de minte, pe care tot — probabil — mai era stăpîn. De urgență, altfel va surveni schizofrenia temporară ! Un masaj cu unde sub-micro a bosselor blocate? Categoric, nu ! Nimic mai expus pirateriei moderne decît undele.

Ochii și oglinda parabolică rămîneau, probabil, singura soluție cu șanse ...

Peste cîteva clipe, Gars, în fața oglinzii, își sfredelea ochii cu privirea, într-o încordare dementă, hipnotică.

Broboane de sudoare îi năpădiră fruntea, tîmplele, ceafa... Își auzea sîngele în timpane zvîcnind violent. Apoi mai încet... mai încet... apoi o liniște deplină. Autorexia!

Se cufundă în propriii lui irișI, întreg, prin toate razele care-i porneau din ochi, fascicule psicho-dirijate.. Își *văzu* creierul apărînd în cercul unui iris, crescînd imens, cuprinzînd tot spațiul. Și pe el însuși.

Privea, cerceta o uriașă, o cosmică mașină cu infinite agregate, circuite, rețele, relee. O verifica atent, cu laserii ochilor, piesă cu piesă. Refăcea legăturile slăbite, rupte, ca un mecanic cosmonaut un motor în pană — sus, pe șantierul unei stații interplanetare.

Își depana creierul.

... Un punct se aprinse în ochii din oglindă.

Ieșit din transă, Gars își șterse fruntea elegant, fără grabă.

„Asta puteau să o știe! Dar nu o știu! ... Să o *știe* cine?! Perfect! Despre *cine* fusese vorba!"

Reciti textul de pe capacul portțigaretului calculator. Trebuia să verifice. Șterse totul. Reintroduse datele personale... Aștepta fără nervi, parcă visînd.

Răspunsul veni, desigur, altul. Anihilantul era: Patozon 4, nu 2! Frenoactive, probabil, diametral opuse! Acum era clar. Ar fi fost o sinucidere!

Toată admirația! *Dumnealor* sînt deștepți! O sinucidere organizată „științific"!

Amînă comentariile. Nu putea pierde nici un minut în plus. Telepatoemisia care îi hibridiza lobii cerebrali putea reîncepe oricînd.

Gata să emită o radio-comandă către farmacia Flyn Co & Fii — al cărui client era — se opri. „Și cu mintea întreagă, tot prost am rămas!"

Undele radio=marea și oceanul piraților din secolul XXII!

Peste un sfert de oră se întorcea de la Flyn Co. & Fii cu flaconul de Patozon 4 în buzunar. Și o informație în plus: Patozon 2 cu totul contraindicat în cazurile tratabile cu Patozon 4 — Amnezie retrogradă — Letargii — Cazuri mortale.

„Sinucidere... Sinucidere!..."

Monologînd, compunea un număr. Apoi vorbi în radio-spiker:

— Farmacia Flyn Co. & Fii. Un flacon Patozon 2 urgent. Da! Cont Gars. Dar? Nimic! Mulțumesc. Aștept.

Deconectă și își pregăti a doua doză de Patozon 4...

Auzi bătăi în ușa de la parter. Strigă, ca să fie auzit:

— Fantastic! Bătăi în ușă, în secolul XXII! Intră, sergent Dumas!

— Să trăiți, cu respect, domnule inspector-general! Un raport! Scoase un plic din manșeta vestonului portocaliu.

— Un raport scris *de mînă!* Merită citit.

„Domnul Thomas Ricas a venit la crioînhumarea inginerului Derry F., dar de casa F. nu s-a apropiat în cele trei zile cîte au trecut de la..."

Introduse la loc hîrtia în plic.

— Dumas, știi unde locuiește Ricas?

— Cred că da, domnule inspector.

— Vrei să-i duci o scrisoare încă în astă-seară?

— Dacă dați dumneavoastră dispoziție... Că lipsa din post...

Gars se întoarse către dictograf. Ezită. Apoi scotoci două sertare, pipăi cu palmele, la întîmplare...

Dumas zîmbi umbrit de mustața-i triumfătoare și, lovind din călcîie, peste regulament, scoase din cealaltă manșetă portocalie un plic cu hîrtie și, de după urechea stîngă, un capăt de creion.

— Eu, mai de modă veche, dacă permiteți cu respect, domnule inspector.

Gars luă creionul, îl răsuci între degete, apoi netezi hîrtia, se întoarse aproape cu spatele și, aplecat, începu să scrie cu pauze lungi și gînditoare.

Lui Dumas i se părea că trage cu coada ochiului spre el. Începu să-și răsucească, nepăsător, vîrful stîng al antenei detectoare de mistere...

„Dragă Tom

Îți trimit numărul, codul și cifrul meu de abonat la numeratorul planetar pentru informatică mondială. Releul meu s-a defectat. Întreabă NPIM-ul care sînt cele mai recente mijloace de programare și educație a calculatoarelor de orice categorie.

Te rog vino personal cu răspunsul. Mulțumesc. Gars."

. . . . . .

— Ce zici de asta, Harry? Ciudat inspector de poliție, nu? I se strică instalațiile și nu i se repară nici în cinci minute!

Tom Ricas îi traduse scrisoarea și adăugă unele precizări. Cibernofrenul (tot un Harry B al firmei AND) îi răspunse imediat:

— Foarte ciudat.

— Poți verifica dacă releul lui cu NPIM este într-adevăr deranjat?

— Da. Nu este deranjat.

— Gars bănuie ceva cu privire la mine ?

— Nu. Adică *încă nu.*

— Dar referitor la experiențele mele în domeniul programării calculatoarelor ?

— Nimic. Rectific un răspuns : Releul lui Gars cu NPIM este deranjat.

— De cînd ?

— De trei-patru minute.

— După trimiterea scrisorii, deci.

— Da, cu un minut.

— De ce i s-a deranjat releul ?

— Încă nu pot afla.

Oricum, socoti Ricas, nu era bine să întîrzie. Făcu legătura cu NPIM și transmise comanda cerută de Gars.

Citind răspunsul păli.

— Harry, de unde știe numeratorul planetar că eu, Thomas Ricas, experimentez programarea voastră prin spin-indicație ?

— Nu știu.

— Dar e nemaipomenit ! Și numele lui Derry Funk nici măcar nu e menționat. Harry, dacă îți dau unele amănunte, ai să bănui măcar de la cine a putut afla NPIM-ul...

În grabă, evitînd canalul audio, Tom Ricas introduse în memoria lui Harry B o serie de impulsuri, apoi repetă întrebarea.

— Sau de la Jaqueline Evariste sau de la altcineva.

— Cine *altcineva ? !*

— Un anonim.

— De ce a dat — unul sau altul — această informație la NPIM ?

— Există o infinitate de probabilități.

Tom Ricas rămase pe gînduri. Apoi se apropie din nou de Harry.

— Dacă nu i-aș comunica lui Gars decît o parte din răspunsul NPIM-ului? Dacă nu i-aș pomeni de lucrările mele?

— Riscant! Probabil te va verifica.

— Dar despre lucrările mele de care nici NPIM-ul nu știe, ar fi cazul să-i vorbesc?

— Cît unui prieten.

— M-ar verifica?

— Ca pe un prieten.

— În acest caz cum aș putea să-i explic tăcerea mea?

— Secretul unei teze de doctorat, sau al unei viitoare invenții. Modestia...

— Perfect. Mulțumesc, Harry. Să vedem. În orice caz mai reflectează la afacerea asta.

— Prea puține date.

— Uite, îți mai spun tot ce știu, iar tu pune-ți mintea la bătaie. Ricas evită din nou canalul audio. Acum, încă o dată, mulțumesc Harry și scuzele mele că te las singur. Un prieten ca Gars nu trebuie lăsat să aștepte. Ai grijă de microscopul atomic. Pe mine mă poți urmări pe canalul 13 A și B... Apropo! De ce mi-a spus Gars să vin *personal*?

— Nu știu.

— Harry dragă, nu știu *eu*, dar *tu*?

— Trebuia să eviți canalul audio. *Poate*.

— Drace! De ce nu l-ai evitat tu?!

— Pentru că eu nu aud... ca voi.

Îl descoperi pe scara de serviciu.

— Am văzut eu, de cum m-am gîndit mai bine, că înăuntru trebuia să se afle vreo Excelență reconstituită, dar era prea tîrziu — cînd m-am gîndit bine... Apăsasem pe buton!

— Sergent Dumas, nu te știam lăudăros! „Am văzut eu...“

— Niște lucruri cu totul demodate, domnișoară Jaqueline, care l-ar face să rîdă pe cel mai învechit ciberno... fren: Cîteva urme proaspete de ghete negre cu elastic, „unele“ semne pe zăbala leului de bronz, pe care palma Excelenței Sale (care uitase că în secolul XIX asemenea fapte se făceau cu mănuși) și-a lăsat toate nobilele ei linii de soartă și caracter.

— Știi să ghicești în palmă, oncle Dumas? Jaqueline îi întindea o mînă, cu o palmă ce se deschidea leneș, parfumată și ireală.

Sergentul clipi energic.

— Se poate, domnișoară Jaqueline?! În secolul XIX!

— Să zicem că am fi în al XXII-lea.

— Îmi pare rău, dar nici atunci nu pot face eu așa ceva... Ghicitul în palmă este concesionat cu toate drepturile firmei „Oculta Nucleară“. Dar vă puteți adresa cu toată încrederea la orice automat de ghicit electronic, cînd vă întoarceți în secolul XXII. Se găsesc în toate gările, porturile, aeroporturile, pe bulevarde, pe străzi, pe străduțe. Introduci o fisă de 50 de cenți pe palmă și fișa îți cade în cinci secunde cu destin și caracter cu tot.

— Nu are nici un farmec! Firma asta incultă o să dea faliment!

— *Ocultă* — dacă permiteți cu respect, domnișoară Jaqueline. N-o să dea! Vorbiți din... influența mediului! Romantismul, asta e! Dacă ați pleca înapoi în secolul înaintat, ați constata — ce, parcă nu știți dumneavoastră că în toate secolele, toate femeile nu pot rezista tentației de a li se citi în palmă, măcar săptămînal, dacă nu de mai multe ori pe zi! Bărbații, la ei, procentul e cu 1,23% mai mic. În problema asta sper să am în curînd anumite dovezi sigure...

— Dumas, eu credeam că tu trăncănești. Dar tu ești misterios.

— Mulțumesc, domnișoară Jaqueline, mulțumesc. Pentru un polițist misterul e cum s-ar spune ca bretelele la pantaloni — dacă permiteți cu respect: indispensabile. Și „oculta" asta nu dă faliment domnișoară, că are dublă remunerație... O dată clientul... o dată *noi*, poliția... Fondul de rulment, domnișoară pentru colecția de amprente, asta e că alta... De unde să știe numeratoarele-detective atîtea lucruri interesante, domnișoară, și culte!

— Și mă trimiți pe mine...

— Aș! Încă o dată, domnișoară! Că n-oți fi dumneavoastră fără nici o fișă... dinainte de romantism! Cît despre palma Excelenței Sale, sper că „Oculta Nucleară" nu-mi va face proces de contravenție dacă vă voi aduce cîteva modeste...

— În definitiv ca Excelență a secolului XIX nu intră în contractul de concesiune.

— Tocmai! Eu aș zice — judecînd după unele semne — că nu ar fi chiar om rău. Ba chiar pașnic... Ca profil psihologic, o fi el și chestor la Exania 19, dar

se arată a fi mai mult un funcționar conștiincios, nici prea mare, nici prea mic, la vreo firmă tip secolul XXII, nici prea mare, nici prea mică.

Dar era emoționat. Era domnișoară... Și plin de o curiozitate amestecată cu teamă. Nu că lăsa să se vadă, nu. Da zic eu așa... Aș zice chiar că se simțea amenințat în cariera lui... *Aceea*... nici prea mare, nici prea mică. Dar cînd a plecat de aici parcă arăta mai bine. Mai altfel... cum să spun?... Cum credeți că arăta, domnișoară Jaqueline?

— Arăta bine!

Și nu știu de ce m-a întrebat la un moment dat așa, fără nici o legătură, de cînd sergenții din posturi iau interogatorii...

— Dar despre o anchetă suplimentară asupra cazului „Funk" nu v-a întrebat nimic?

— Asta nu se mai poate!

— Eu, să mă iertați, mă gîndeam de fapt la părerea lui — dacă permiteți cu respect.

— O nouă anchetă nu ar fi legală.

— Spunea domnu Matton? Chiar dacă ar interveni inspectorul-general Gars?

— Gars?! Poate... Dar nu văd de ce... Probele descoperite de poliție, totul e atît de complet, de...

— Se spune că suma care trebuie rambursată familiei Funk ar depăși cu mult posibilitățile firmei...

— Se poate să fie, dar nu poate fi un argument.

— Mai ales că *familia* Funk nu există. Cel puțin deocamdată...

— Deocamdată?!

— Crio-înhumare... Cine poate ști...

— Dumas, te rog...

— Serios, domnișoară Jaqueline, firma AND — invocînd incertitudinea de 0,1 la mie găsită în prima

anchetă — a cerut o reconstituire a faptelor sub supravegherea numeratorului internațional. Asta nu se putea — legal — să nu i se admită. Conectarea s-a făcut prin stația satelitului artificial Z 77.

Răspunsul îl aveți pe fotografia asta, că domnul inspector Gars m-a pus și pe mine să semnez. Mai mult așa, de formă, că se întîmpla în raza postului meu. Jaqueline citi: „Concluzia primei anchete este bine calculată, dar numai în raport cu inteligența calculatoarelor polițiste de vîrsta anului curent.

— Foarte bine! Și Gars — sau oricare altul — dispune de pe acum de un calculator polițist mai inteligent decît anul curent?!

— Eu zic că nu!

— Atunci?

— Atunci, el zice că da!

Jaqueline ar fi vrut să nu tresară. Lui Dumas îi plăcea cum scînteia evantaiul din zecile lui de pietricele colorate... Și degetele prelungi ale Jaquelinei păreau a fi din toate culorile. Cînd și-l ridică spre ochi, și ochii păreau a i se scălda în tot felul de lumini...

— Nu văd unde ar putea fi calculatorul acesta, Dumas.

Dumas zîmbea ca un Budha prevăzut cu mustăți telescopice.

— E, zice el, aici.

— Aici?!

— Adică aici... Indexul drept al sergentului arăta insistent unde credea inspectorul Gars că s-ar putea afla acel ultramodern calculator, păstrînd numai pentru el observația că domnișoara Jaqueline — atît de cărtă și inteligentă și frumoasă — înțelesese altfel.

— ... chiar aici, dacă acesta ar fi capul inspectorului general Gars și nu al meu...

— Ești sigur, Dumas?

— Vă mulțumesc, domnișoară Jaqueline! Am reușit să învăț și de la domnul Gars cîte ceva... Deși după repauzatul Narbon, nu mai credeam că s-ar putea să mi se întîmple mie ceva atît de modern.

— Ești sigur, Dumas?

— E drept că e vorba de un singur cuvînt sau de două... Știu eu? Îi spune: SPININDUCȚIE.

— Spin-inducție... Două.

— Domnișoară Jaqueline, ați auzit dumneavoastră de asta? Eu nu, drept să spun. Și nici nu aș fi avut nevoie — pentru fericirea mea — dacă...

Da, el, Gars — zice că da. Adică zice că dumneavoastră ați putea să știți despre asta și că — vorba lui — „probabil" îl veți ajuta din toată inima.

Jaqueline se juca cu evantaiul. Din cînd în cînd îi mîngîia cu degetele de toate culorile loburile de ivoriu încrustate cu rubine, cu smaralde, diamante...

Dumas tăcu și el, de parcă n-ar fi vrut să întrerupă o conversație.

Cercetările oficiale s-ar fi oprit la concluziile primei anchete, urmînd ca firma AND să se descurce cum va ști numeratorul ei specializat în falimente neprevăzute, dacă inspectorul general Gars — șef al secției criminologice cibernetică — s-ar fi mulțumit și el cu inteligența cibernofrenilor din anul curent.

Cu teză lui asupra *psiho-patologiei roboților moderni* își asociase de curînd un autoritar și rentabil

„general" la titlul de inspector, o dată cu atribuția excepțională de a „suplimenta" orice anchetă — chiar încheiată — asupra unei afaceri criminale în care erau implicate calculatoare inteligente, indiferent de speță și familie.

Oricum, inspectorul-general se număra printre puținele creiere naturale care țineau să fie ceva mai mult decît la curent și, desigur, de aceea, *și numai de aceea* — surîdea Jaqueline — ordonase suplimentarea anchetei, fără nici o legătură cu cele 2105 acțiuni AND care le deținea prin cifru atît de secret, încît nici el însuși nu și-l putea aminti decît din cînd în cînd.

— Dumas, poți să spui inspectorului Gars că dorința mea de a-l revedea e destul de probabilă...

Cînd a sosit în Exania 19?

— Asta e „sigur" imposibil, domnișoară Jaqueline!

— Dumas, învață să fii și cibernetic! De trei secole nu mai există nici *Imposibil*, nici *Sigur*. Numai *Probabil*.

— Sigur că probabil — vorba lui Gars!

— Îi vei face tu o vizită cît se poate de discretă — una demodat de discretă — Excelenței Sale?...

— L.V. Matton, prim-procurist al firmei AND?

— ... și chestor-general în Exania 19.

— Probabil sigur — vă iubesc prea mult, domnișoară Jaqueline. Dar lipsa repetată și prelungită din post...

— ... cînd e dorită chiar de inspectorul Gars...

— ... Absolut sigur, da' probabil nu întotdeauna, domnișoară Jaqueline.

Inspectorul Gars era un adept convins al eleganței de avangardă ultramodernă. Exania 19, ca și toate exaniile de altfel, nu-l interesa — extravaganțe retrograde! Venise numai pentru o chestiune de afaceri; era grăbit și voia să fie concis și tranșant, dar tonul și ezitările senile ale lui Matton îl deconcertau. Începuseră chiar să-l enerveze. Ce i s-o fi întîmplat? Pînă și expresia feței nu mai părea aceeași... Ori era vreo indicație tactică a firmei AND, ca să obțină condiții mai ușoare?

— Matton, te prefaci, ori te faci că te prefaci, mi-e indiferent. AND nu are ce negocia în afacerea asta, decît falimentul. Familiei Funk, ori Statului tot va trebui să-i plătească asigurarea.

— Statului numai 33,5% — echivalentul virtualelor taxe de moștenire. Ar fi mai puțin catastrofal.

— Parcă ai spune „mai puțin mort"! Dar să mergem, dacă vrei, pe 33,5%.

Matton oftă sincer, fără diplomație. Gars îl privea contrariat. Să-l compătimească, sau să-l admire? Nu s-ar fi mirat să-l vadă și închinîndu-se.

— Din păcate, inspectore, și această speranță ne este adumbrită. Dacă există cumva un testament pe undeva? Nu ar mai fi nevoie să mai fie și familiile. Zice legea țării noastre foarte înțelepte: 66,1% i se dă moștenitorului, chiar dacă nu e nici un pic de rudă cu „testatorul".

— În primul rînd, de cînd încep afacerile cu „dacă"? În al doilea, există vreun testament?

— E tocmai ce voiam să te întreb eu, de vreme ce Jaqueline Evariste ți-e colegă întru cele ale chimio-psihologiei.

— Chimio-frenologiei.

— Fie. Nu insist. Știu că nu prestezi servicii gratuit. Iar eu...

— Tu?

— Eu, nu sînt *eu*!

— Asta se vede. Dar *tu* sau *ne-tu* mi-e egal, cîtă vreme rămîi singura mea legătură cu AND.

— Eh! Întreții legături cu morții?

— Numai cu muribunzii.

— În secolul nostru e greu de făcut deosebirea. Murim cu anticipație, sau retroactiv? Ce părere ai? E o chestie de jurisprudență. Foarte interesantă...

Gars reuși să se stăpînească. Vorbi blînd.

— Să revenim la subiect, Matton. Vreau să fiu scurt, înțelegi?

— Perfect, dar... nu știu de ce nu reușești...

— Matton, ce-ar fi dacă AND nu ar avea de plătit nimic, nici 33,5%, nici 66,1, nici 100%, Nimic, înțelegi?

Matton reflectă îndelung, privindu-l în ochi.

— Ar fi foarte bine!

— Ești un... filozof! Dacă totuși n-ai prea înțeles, aici în Exania, pot să ți-o spun și în clar: Cît ar oferi AND pentru asta?

— Diferența dintre *mort* și *muribund*.

— Matton!

— Asta poate fi oricît, dacă eu...

— Ai fi tu! Notează: sînt singurul om din lume care vă poate găsi o astfel de soluție, absolut legală. Dar — reține! — nu mă poate obliga nimeni să o găsesc. Ancheta inițială este perfectă și concluziile ei sînt parafate. Nu ar fi decît un contract absolut onest...

— Gars, accepți tu și o altfel de plată decît absolut secretă ?

— Ce-ți veni ? !

— Atunci îmi pare imposibilă. Partea mea din cifrul tău secret am uitat-o ! Nu mai știu decît că am știut-o.

— Matton, fii atent ! Nu te crede invulnerabil ! Nu mai știi decît că... Privește-mă, Matton !

— Sînt foarte vulnerabil și te privesc...

Gars nu-l mai urmărea. „Nu mai știe decît că a știut-o." Și dacă e *adevărat ?* Oricum, analogia era izbitoare.

— Matton, spuneai că tu nu mai ești tu...

— Așa... Încep să am certitudinea... Dar nu e cazul să te îngrijorezi. Nu e chiar atît de rău... Eu... Falimentul nu mă sperie. Nici Waterloo-ul, nici Sedanul... E atît de frumos secolul acesta al XIX-lea ! Lupți pentru o idee, mori pentru alta, îți comanzi singur plutonul de execuție. Uite...

Gars îl privea tot mai atent, cum ai studia o lamă sub microscop. Cazul i se părea cunoscut. Își consultă discret numeratorul brichetă.

— ... zic eu acum : săracii cu duhul, sau fără duh, nu vor falimenta în veci !

Gars citi răspunsul : „Foarte probabil".

— Matton, trebuie să plecăm imediat de aici. Ești într-adevăr un om bolnav.

— Și tu unul care nu renunță cu ușurință.

— **Pot să te vindec.** Cred că pot. Vrei, nu ?

— Ca să fiu sincer, nici da, nici nu. Da-ul și Nu-ul, dragul meu Gars, sînt două existențe ilogice, care nu pot exista una fără alta. Ții neapărat ?

— Evident.

COLECȚIA

— De ce nu „probabil", maestre? E singura existență logică și universală! Iar tu ești încarnarea ei terestră. Dacă ar fi să-ți ridicăm o statuie...

— Mergem mai bine în cupeul închis.

— Facă-se voia ta!... Ți-am face-o în chip de săgeată suspendată... pe aer. Va nimeri în țintă? Va nimeri alături? Probabil în amîndouă...

— La granița Exaniei...

— ... 19! Cetățene Gars... Nu! Cetățene *eu*...

— ... te arăți grăbit la fereastră. Trebuie să evităm indiscrețiile.

— Indiscrețiile... Ce cuvînt delicios! În secolul XIX indiscreția e picantă! Oh!... În secolul XXII... Poți tu să gîndești măcar ce e o indiscreție în secolul XXII? — că eu nu. Urechea mea nu suportă exploziile peste claviatura undelor sonore. Eu, Gars, prietene...

Mai mult împins de insistența lui Gars ajunse odată cu el pe terasa scărilor dinspre grădina cu rodii și meri imperiali.

Gars se opri, pentru o clipă, vrăjit.

— A fost ideea mea! Vezi? Și ce parfum *natural*! Natural, auzi? Și rodiile și merii...

Inspectorul nu-l mai lua în seamă. O brumă de lumină dantela grădina... Nu bătea vîntul... Nici o adiere... Și totuși, acolo, la treizeci de pași buni... Ei! Fir-ar să fie de secol... Gars coborî treptele în fugă. Văzu silueta unui om. Arunca mere într-un sac... Surprins, ezită o clipă privindu-l pe inspectorul care se apropiase (cu vreo douăzeci din cei treizeci de pași aproximativi), apoi, ramul aplecat se înalță cu o mișcare de arc, clătinînd merele ca de ar-

ginț; hoțul o luă la fugă, cu o repeziciune neobișnuită și nelăsîndu-și prada. Gonea spre gardul grădinii.

Gars își duse mîna dreaptă la șold. Aiurea! De la zece ani nu mai purtase cu el Colt-ul. Și atunci era unul cu aer comprimat! Începu să alerge ca într-un sprint final. Gardul avea peste trei metri. Necunoscutul îl trecu cu un elan de maimuță. Gars încercă să-l imite, dar pierdu timp. Totuși ajunse în grădina vecină, o traversă, își făcu loc printre niște arbuști împrejmuitori, străbătu o peluză argintată de lună imensă și luminoasă, mai sări un gard în detrimentul costumului său de avangardă a modei. Categoric într-acolo o luase și... Era în stradă. Două felinare cu gaz aerian se luptau cu noaptea la o sută de metri unul de altul. Noroc de luna plină. Privi în toate direcțiile...

— Mi-a scăpat! Ce detentă!

Așteptă nehotărît încotro s-o ia. De după primul colț apăru o umbră impunătoare și bine dispusă, potrivindu-și o centură de piele *samoa*, peste vestonul portocaliu.

— Dumas!

— Să trăiți cu respect, domnule inspector. Eu, mă scuzați, un pahar de vin... Exania 19, dacă permiteți...

— Lasă astea, sergent! N-ai văzut un individ înalt, osos... alergînd pe aici pe undeva...

— Cu ghete...

— Cu un sac.

— L-am văzut, da' nu alerga. Mergea ca omul, dar tot s-a izbit de mine. Ziceam că eu de el... dacă..

— Unde l-ai văzut?

— Intra pe poartă în casa aceea mare. Se vede de aici. Vedeţi !?

— Dumas, eşti sigur că acolo intra ?

— Mai mult decît „probabil", domnule inspector, vorba dumneavoastră...

— Dumas, acolo e reşedinţa guvernatorului-general...

— O fi, domnule inspector, o fi...

Gars se întoarse, luînd-o de-a lungul străzii. La capătul ei îl aştepta Matton, sprijinit de un felinar şi muşcînd cu poftă dintr-un măr imperial. La şold Colt-ul i se legăna indolent, îmbrăcat în tocul galben, ca aurit de strălucirea lunii. Un chestor de poliţie, în secolul XIX, nici nu putea fi conceput fără acest însemn profesional !

— Matton ! Asta e culmea ! De ce nu ai tras ?

— Pentru nişte mere ?! Nu te ştiam atît de meschin, inspectore ! S-au mai întîmplat de astea... „La furat mere." E trecut şi în *Guide Bleu*. Atracţie turistică... Romantisme de-ale Exaniei noastre... Ce e cu risc, are alt gust... Nu ?

Peste un sfert de oră treceau graniţa fără formalităţile de rigoare.

Retras în camera lui din *Transitional Hotel*, Matton, aranjîndu-şi în dulap uniforma, nu-şi terminase încă şirul reflexiunilor personale. „Era, sau nu era cazul să-l ia ?... Dacă nu-l lua, putea fi şi mai rău !" Desprinse pistolul şi-l scoase din toc. Nu era chiar aşa de mare ! În buzunarul de la spate, ar merge... Dar trebuia reglat. Cercetă cadranele. Printre dinţii strînşi îi scăpă un şuierat şi o înjurătură *tous siècles*.

Complet descărcat ! Nici un microamper în nici o baterie ! Orice s-ar spune, Gars e un mare as...

În Exania, sergentul Dumas din brigada sedentară părea să hoinărească în cadență paramilitară pe străzile iluminate în tremolo la fiecare sută de metri, dar ajuns la Palatul Poștei încetini și intră.

Se opri la Post-Restant, de unde, după un dialog foarte scurt și unele formalități și mai scurte, primi un plic cu adresa scrisă de mînă, coregrafic. Introduse plicul în manșeta stîngă a vestonului portocaliu, uită o monedă de argint pe marginea ghișeului și plecă, în aceeași cadență în care venise, către sala călătorilor cu poștalionul.

Tacticos, se așeză pe o bancă mai retrasă și se cufundă în lectura scrisorii, urmărindu-i cu degetul arătător sau cu un capăt de creion luat de după ureche, fiecare rînd.

Ajuns la ultimul cuvînt, degetul sergentului înflori în aer generoasa iscălitură, împături hîrtia, o introduse în plic și o încredință aceleiași portocalii manșete. Ieși în curtea plină de cai, trăsuri și vizitii ca să întrebe de o cursă rapidă, care ar pleca peste trei ceasuri, apoi, prin poarta mare din spatele poștei, ajunse în stradă.

Aici se opri și, cu ajutorul lanțului gros, nichelat și bine lustruit, care își etala verigile noduroase pe două semicercuri cvasiparalele, procedă la scoaterea din buzunarul stîng de la etajul II al vestonului a unui impozant Rosskopfpatent cu patru capace și un singur profil cavalin.

Îl deschise cu tipic, îl privi, îl duse la ureche și-l ascultă cu luare-aminte, apoi îl întoarse pe încă 24 de ore, răsucind de bulbul cu zimți de care era ancorat și lanțul bine lustruit, după care și-l reintroduse în buzunarul stîng de la etajul II al vestonului, repetînd în sens invers procedeul de extracție.

După cîțiva pași privea atent și îngrijorat orologiul din turnul catedralei poleite de argintul lunii. E 8 și 28 *post meridium* — șopti și schimbînd cadența, porni grăbit. În fața vilei domnișoarei Evariste se opri numai o clipă și intră apoi ca să sune la ușa scării principale.

10

Tom Ricas nu era emoționat. Cunoștea casa și intrările ca pe ale lui; Harry B nu va putea reacționa; Gars e plecat, iar nerodul de sergent lipsește pînă mîine. Azi, 19 august, de dimineață, supravegherea casei Funk fusese redusă la normal. Seara era cu lună plină, dar asta nu mai are nici o importanță în zilele unui secol atît de avansat.

Se uită la ceas: 8 și 28. Trebuia totuși să nu piardă vremea.

Intră fără incidente neprevăzute, acționînd fiecare încuietoare după cifrul ei bine știut. Ușile capitonate se deschideau tăcute, ca într-o poveste.

Ghetele cu tălpi de oxiburet se afundau neauzit în covoarele de iso-Ispahan, slăbiciunea lui Derry.

Toate păreau la locul lor. Nimic dramatic în atmosferă...

Și totuși aici murise Derry Funk, prietenul său cel mai bun...

Își reținu cu hotărîre gîndurile. Erau inutile, și timpul nu trebuia pierdut.

Ajunse în fața atelierului de cibernetică. De fapt, era adevărata locuință a lui Derry. Așa cum pentru un pictor...

Ușa era întredeschisă ! Lipit de lambriurile izolatoare, privi înăuntru. În prima clipă nu știu dacă n-a strigat : Dumas !

Simți un nod înțepenit în gît, ceea ce, poate, îi era de folos, ca să-și poată ține respirația. Sergentul sta cu spatele, în picioare, în fața mesei de șah, aproape lipită de șoldul lui Harry. „Nerodul" nu părea prea familiarizat... Luă de pe masă un pachet de țigări. Derry fuma „*Naturale cu filtru*" — își aminti Tom. Îl puse în buzunar, apoi lăsă pe masă un alt pachet, identic. Îl așeză minuțios, exact pe locul celui dispărut în buzunarul lui.

Dintr-o mișcare — o adevărată piruetă de balerin — Ricas se pierdu în faldurile draperiei. (Toate ușile erau dublate cu draperii bogate, pufoase la pipăit, răcoroase și aproape aerian de ușoare.) Era și momentul ! Dumas viră de bord și aproape atingîndu-l cu umărul, trecu pe lîngă el, apoi o luă spre terasă. O clipă mai tîrziu, de la fereastă, îl văzu pășind în cadență spre post.

„La asta mă voi gîndi *după*. Trebuie să lucrez în viteză !"

Intră în atelier, adună faldurii aerieni ai draperiei, închise cu atenție ușa și păși spre masa de șah. Luă întîi pachetul de „Naturale" cu filtru, dar îl puse la loc imediat, absolut la fel, imitînd fără să se gîndească, gesturile gîndite ale lui Dumas.

„Totul a fost fotografiat aici de onorata poliție cibernetică. Păcat ! ..."

Deși amprentele digitale erau o mare descoperire *demodată* — Tom Ricas prefera — din finețe — să lucreze cu mănuși.

Fără ezitări, apăsă cu un deget pe masa de șah, la „e4", apoi numără în gînd — cronometric — pînă la 22 (data zilei plus 3).

Pe peretele din dreapta mesei, un Picasso autentic luneca tăcut. O mică ușă se deschise, ca un ochi ce privea în atelier, descoperind o nișă ascunsă în zid.

Tom Ricas văzu exact ceea ce voise să vadă. O casetă de metal emailat, cu totul obișnuită — cel puțin așa părea a fi. Dar Ricas o privea fascinat. *Seiful electronic cu cifru cibernetic al lui Derry Funk.*

Cu gesturi precise, care trădau antecalculația, scoase de sub haină un toc de piele, care putea fi al unui aparat de filmat, susținut de o curea trecută pe după gît și mascată și ea, sub haină. Deschise cu grijă tocul, ca să scoată din el o casetă de metal cu totul obișnuită, sau, cel puțin cu totul identică celei care încă îl mai fascina.

Mereu grăbit, dar cu gesturi chiar armonioase, născute din siguranța ritmică — de ritual — cu care acționa, schimbă cele două casete și ascunse din nou sub haină tocul de piele. Cureaua, apăsîndu-i ceafa, îi provoca o plăcere imensă. Simțea nevoia să închidă ochii... Seiful lui Derry era la gîtul lui! Cu tot ce putea el conține...

Acum putea să închidă nișa și, în ea, copia seifului. Se întoarse la masa de șah. Nu izbuti să reziste plăcerii care îl înunda. Închise ochii... Doar o fracțiune de secundă. Un abis... Deschise ochii și cu aceeași siguranță și precizie apăsă succesiv pe careurile „d7" și „d5", numărînd pentru fiecare 12 secunde. Auzi, satisfăcut, lunecarea ca de mătase a tabloului ce revenea la locul lui. Ușa se închidea. Nu se înșelase... Ridică degetul de pe „d5".

Mai trebuia ştearsă memoria mesei de şah şi Tom Ricas, cel mai bun prieten al lui Derry Funk, ar fi putut să se întoarcă la domiciliul său de unde Harry B-ul personal îl veghea prin canalul 13 A.

Schema dememorizării era ceva mai complicată : Ultimele trei mutări, ale partidei Alehin-Capablanca, executate la intervale corespunzătoare.

Încordat ca un arc, aplecat asupra mesei de şah, realiză perfect două mutări. Trecuseră 5 minute.

Tresări. *Ştia* că trebuie să se răsucească, dar nu ştia încotro.

În simţuri îi pătrundea lunecarea imperceptibilă... Nişa ?! Privi peste umăr. Nu ! Nu acolo. Totuşi lunecarea... Spre uşă ! Se răsuci ca un automat, simţindu-şi muşchii sfîşiaţi.

Draperiile se deschideau, încet, singure.

Era sigur, absolut sigur, că draperiile nu erau automatizate.

Acum, sub ochii lui, se îndepărtau *singure*, ca o halucinaţie. Adunate, ca două jumătăţi de evantai închis, se deschideau, reveneau, uşoare, aeriene, se desfăceau şi iar se strîngeau ca supuse unei chemări tainice... Ca şi cum ar fi lăsat să intre în golul ivit o clipă între ele o fiinţă invizibilă.

Să strige ?

Draperiile lunecau, uşoare, tăcute, supuse. Draperiile terasei, ale dormitorului... Şi cealaltă uşă... Şi alta... altele. Le auzea, le simţea, le ştia. Toate draperiile casei Funk, *defunctului Funk*, înviaseră, pluteau, deschideau aripi ireale...

Tom Ricas, încremenit, livid, cu ochii fixaţi pe uşa sălii de gimnastică, privea *prin* uşa sălii de gimnastică. Se mai afla acolo, încă, un automat de box...

Ușa se deschise. Din îmbrățișarea unduioasă a draperiilor înainta spre Tom, Jaqueline Evariste. Înainta neauzit, cu minusculul orificiu negru al browningului-*bijou* — încrustat cu zeci de mici pietre colorate, rubine, diamante și smaralde, pe gustul rafinat al ladyei Hamilton — țintind înainte, cu o mînă albă, parfumată și sigură.

— Iartă-mă, Tom, că am întîrziat puțin în sala de gimnastică. Amabil din partea ta să mă aștepți atît.

Tom Ricas ar fi vrut să poată zîmbi.

— Fii sigur că e încărcat și „absolut" silențios. Douăsprezece focuri! Titlul îl cunoști: „Asasinul lui Derry Funk împușcat la locul crimei!"

— Nu sînt asasinul lui Derry!

— Nu? Și cum crezi că ai putea demonstra această teoremă?

— Jaqueline...

— Ce voce caldă ai, Tom! Să nu-mi cred urechilor. Dar poate nu ești *tu*... Hai, Tom, încearcă! Dacă nu poți acum, după moarte e ceva mai greu.

— Jaqueline...

— Iartă-mă că te întrerup mereu. Îmi închipui că știi pentru ce am venit.

— Acum știu, dar nu te înțeleg, Jaqueline. De ce această înscenare ridicolă?

— Care totuși te-a speriat fantastic. Altfel, cum aș fi putut să ți-o iau înainte, Tom! Ție, campion fără pereche la tir-laser?

Tom izbuti să se destindă.

— Fă asta pentru mine... nu mișca! Stai încremenit ca pe podium. Medalia de aur!

— Jaqueline, știi bine că tot ceea ce fac e *pentru tine*.

— Chiar și în astă-seară ?

— Și !

— ... Tom, nu te mișca, dragul meu... N-aș vrea să se ivească vreun conflict între noi... Unde porți paralizorul laser ? Tot în buzunarul stîng ? Tu tragi cu stînga, nu ?

Se auzi o șoaptă scurtă, ciudată. Și ceva ca strivitul unei cutii pe care Ricas o simți în buzunarul stîng.

— Merci, Tom. Ești un gentleman. Sper că ești și sănătos... Mi-au mai rămas nouă focuri. De fapt nu mai e nevoie. Știi că la jiu-jitsu îți sînt net superioară : cordon negru !

Jaqueline își prinse mica bijuterie în V-ul adînc al decolteului. Încrustațiile colorate lunecau lumini calde pe albul imaculat al pielii.

— Mă mai iubești, Tom ?

— Jaqueline...

— Dacă prezența ta aici, în această seară, vrei să rămînă o taină numai a noastră ar trebui să te grăbești.

— Vrei să plec ?

— Nu încă. Pentru că „Jaqueline, știi bine că tot ce fac e numai pentru tine !" Chiar și în astă-seară. Nu ?

— Nu voi înceta niciodată să-ți spun : te iubesc, Jaqueline.

— Bun pentru secolul XIX, Tom. Dar... Eu știu numai că seiful există. Tu știi și unde și cum se ajunge la el.

— Într-adevăr. Dacă asta e tot ce-mi ceri...

— Deocamdată.

— Aș putea să-ți ofer mult mai mult. Noi...

— Noi am venit aici pentru seiful lui Derry.

— Eu am venit pentru tine. Era singurul prilej. Mă alungi. Mă eviți...

— Era vorba de seiful lui Derry. Te rog, Tom!

— Bine, îl vei avea.

Ricas se întoarse cu umerii piezișii. Îl văzu apăsînd pe careul „e4", Jaqueline se încruntă.

— Tom! De ce nu refuzi? De ce, domnule Ricas? Dar te rog lasă romantismul. Răspunde-mi de ce renunți la luptă, Tom. Mi-ar fi făcut plăcere. M-ar fi mișcat chiar — dacă mă înfruntai. M-ar fi mișcat îți spun...

— Tac, Jaqueline.

— O.K., Tom! Ai ultimul cuvînt. Așadar fără comentarii! Cît mai puține mișcări inutile, Tom. Grăbește-te. Știi doar că mă țin de cuvînt. Lascive, degetele Jaquelinei mîngîiau decolteul în V adînc. Nouă focuri rezervă și... nu uita de superioritatea la jiujitsu.

Tom deschise trapa nișei.

— Iată-ți seiful!

— Al lui Derry. Mulțumesc, Tom. Poți să închizi. Cred că va încăpea în poșeta mea, nu? Poșeta mea din piele de ren liber. O extravaganță foarte la modă pentru că în secolul XXII — știai, Tom? — nu e voie să fie vînați mai mult de doi reni liberi pe an! Reni liberi... Pari neliniștit, nerăbdător, Tom.

— Jaqueline, e timpul să *ne* grăbim.

— Să *te* grăbești, eventual...

— Cum vrei, dar peste două, trei minute va trece nerodul de sergent în tura de control.

— Care nerod?

— Nu-l știi pe Dumas? Acum zece minute l-am văzut... De fapt, uite-l că se apropie.

Jaqueline privi pe fereastră...

— Bine dar... Într-adevăr... Grăbește-te, Tom!

— Jaqueline, Jaqueline, vreau să-ți explic, să-ți spun că... tot...

— ...ce ai făcut e *pentru mine*! Bine, Tom. Mulțumesc, dar grăbește-te!

Supersportul violet cabrase suplu, luînd în aer virajul din autostrada magistrală într-o șosea laterală, mai puțin rectilinie.

Clar de lună, plopi tremurători — făclii verzi pîlpîind, argintîndu-se de raze și risipa de lumină...

De razele lunii?! Luna, cu uriașele ei hoteluri și fantastice reclame turistice...

Lună... „Oameni buni, salvați poezia!" Da, oameni buni... Strigați: „Salvați poezia!" — cînd se strigă mereu: salvați caprele negre! Balenele albe! Papagalii! Renii... pentru poșete! Extravagante! La modă! Scumpe! Salvați! Salvați!

Jaqueline încetini și opri. Trecuse de mult de marginea Rondului 32 și de 33 și 41 și... Casa Funk era la o mie de kilometri în urmă. Pînă la vama Exaniei 19, cîteva minute... Privi în jurul ei, inexpresiv, ca trezită dintr-un vis pe care și-l dorea.

Perfect peisaj! Ce frumusețe maximalizată! Planul esteto-ruralo-urban de zece ani și șase luni se realizase de minune și se depășise.

Urbanoruraliștii își dăduseră mîna cu ruralourbaniștii! O dată cu al cincilea deceniu al secolului XXII, orașul și satul deveniseră existențe ale dicționarelor de arhaisme. Era Rondurilor pătrate se deschidea plină de farmecul ambigen al unei naturi, care și așa tinde la omogenitatea absolută. Fața gîrbovită a sferei terestre era acoperită cu proaspete carouri geodezice, memorate în sistemul binar al marilor

calculatoare de pază și supraveghere pașnică, prevăzute cu o inteligență suverană, calculabilă prin logaritmi.

De la o locuință la alta se determinase distanța optimă, astfel ca tensiunea nervoasă să fie minimă și cheltuielile de investiție cît mai reduse.

Optimizarea stării psihologice a locatarilor fusese calculată ireproșabil prin metoda programării dinamo-psihice cu variabile aleatorii, astfel ca să-i facă pe oameni cu 33—35 la sută mai bine dispuși și numai cu șapte la sută mai puțin plictisiți, ceea ce conducea la un spor final de 26—28 la sută al fericirii globale.

Jaqueline își scutură capul de parcă ar fi vrut să și-l golească de gînduri.

Din poșeta de piele de ren „liber" scoase mai întîi seiful casetă, așezîndu-l alături de ea, pe bancheta mașinii. Mai avea acolo o mănușă de box. Automatele boxau cu mănuși absolut identice cu cele ale oamenilor! „Neinteresant. Straniu..."

Caseta va trece. Va trece și mănușa... Doamnele vameșe ale Exaniei 19 erau întotdeauna amatoare de *Lacryma Cristi* și nu i s-a întîmplat vreodată s-o refuze. Mai ales cînd Jaqueline era atît de amabilă, încît desfunda ea însăși cîte una din fermecătoarele sticluțe de 300 centimetri cubi, cu atît de cristalina și prețioasa licoare vezuviană cu atît de varii efecte.

11

Deschise ușa de la intrare cu multă luare-aminte. Firul de păr era la locul lui, neclintit. Cel puțin pe acolo nu intrase nimeni.... Aș! Privi mai atent firul de „siguranță" și începu să rîdă. Încărunțise!

Se îndreptă direct către oficiu. O întîmpină o aromă plutindă de *Fine Napoleon*, împletită cu alte felurite arome tot atît de fluide și convingătoare.

— Dumas! Ce ai căutat astăzi la postul tău?.

— Eu! După cum vedeți și dumneavoastră...

— Pe la ora opt și jumătate! V 314...

— Eu ca eu, dar ce ați căutat dumneavoastră la postul meu?!

— De ce schimbi vorba, sergent?

— Caut una mai... sigură, domnișoară Jaqueline.

— Ai fost.

— La o mie două sute zece kilometri de aici?!

— Te-am văzut eu!

— Văzuuut! Pe *mine*, sergent Dumas din... Și, oare, de ce nu vă voi fi salutat cu respect?...

— Atunci...

— Atunci a fost *atunci*, domnișoară Jaqueline. Hai să uităm trecutul! — și nu mă priviți iarăși *așa* că eu am acum să vă spun ceva nou, ce mi se pare că v-am mai spus: rar om, dar mai ales femeie, care să reziste la ispita cititului în palmă.

— Dumas!

— Nu vă aud domnișoară! Asta e o lege pe tot pămîntul. Mondială! De le-ar înșira cîte în lună și în stele...

— Mai ales *Trei Stele!*

— Nu vă aud, domnișoară! Cum vă spuneam o dată, automatele astea de ghicit în palmă — că au și un nume: chiromatroane — sînt o taină dulce, învelită în foiță de afacere transparentă. Bani de ici, bani de colea... Cîștigă *Oculta Nucleară*, cîștigă binișor...

— E firziu, Dumas, și nici eu nu te aud!

— Inspectorul Gars a plecat cu Excelența Sa ca să-l trateze de... neaducere-aminte.

— De ce ?

— De... o jumătate a cifrului său — a inspectorului — cu privință la fondul absolut secret al firmei AND. Dar nu de asta voiam eu să vă povestesc Era vorba de...

— Matton.

— Nu ! Excelența Sa nu mai are nici o importanță, vă spun eu. Nu știe, adică „nu mai știe" nimic. Sau — vorba lui — știe numai că a uitat. Cît despre testament, spunea doar „dacă ar exista" — atît ! Nu mai știe nimic, vă spun eu... domnișoară Jaque... Dar nici eu nu mai știu ! Ba nu ! Sigur ! Era vorba de... domnișoară Jaqueline, asta-i bună... Despre ce era vorba ?! Nu mai știu decît că... am știut ! Și mai știu că era foarte important... Ce e drept, am consumat numai *Trei Stele*, dar nu pe toate.

Jaqueline privi atent sticla de pe masă.

— Tocmai pe asta, din douăzeci posibile !

— Am mai încercat eu și altele... dar asta s-a lipit !

— Nu face nimic, Dumas. Trei sferturi din *Trei Stele* e chiar cît îi trebuie oricui ca să uite despre ce era vorba.

— Le-am făcut praf... stelele, domnișoară ! Dar era ceva foarte important.

— În secolul XIX există o vorbă : „Cui pe cui...

— „... se scoate" ! Mi-o amintesc perfect. Să mai beau un deget domnișoară ?

— Mai ! Dar din alt... cui ! Dumas, stai jos și lasă pereții în pace. Mă duc dincolo și vin imediat cu leacul...

Jaqueline se întoarse cu o sticluță numai bună să încapă într-un buzunar.

— *Lacryma Cristi*, domnișoară ?!

— Da, dar cît o lacrimă, Dumas...

— Cît credeți dumneavoastră, domnișoară...

— Ți s-au cam rotunjit ochii, Dumas...

— L-am prins! L-am prins! domnișoară Jaqueline. Mai bine zis am prins-o! Despre asta era vorba! Stați, stați, să vă citesc ce scrie aici, în scrisoarea asta.

Scrisoarea ieși la iveală din manșeta vestonului portocaliu.

„În rondul urbanorural A 64 din... a fost descoperit printre amprentele preluate de la chiromatronul seria Q 915 etc., etc... un clișeu identic cu cel trimis de dumneavoastră. Cercetările poliției locale au condus la concluzia că amprentele în cauză aparțin numitei Tamara Lens, domiciliată în etc., etc... O anchetă ulterioară a stabilit că T.L. are și alte identități, printre care și Suzanne Grenne, pe cînd gira tutungeria din rondul 32, caroul etc., menționat în ordinul dumneavoastră din... etc... etc...

— „Ordinul dumneavoastră?" De cînd, sergent Dumas?!

— De cînd cunoaștem cifrul și îl știm a iscăli pe domnul inspector Gars. Tot metode din cele învechite tare, domnișoară.

— Și mai departe?

— Mai departe... „Vă alăturăm un ultim clișeu al numitei... T.L. — S.G. care s-a supus recent unei operații faciale etc... Conform instrucțiunilor etc... permanentă supraveghere etc...

— Bine, Dumas, dar acesta e chiar scrisul tău!

— Al meu, cu siguranță.

— Îți scrii ție scrisori și mai vrei...

— Dacă doriți neapărat v-o ofer pe cea „autentică“... Din aceeași manșetă miraculoasă și portocalie sergentul trase cu grijă, de un capăt, o altă scrisoare.

— O citesc eu, sau o citiți dumneavoastră?

— O citesc eu!

„Dragă unchiule,
Noi sîntem bine sănătoși și îți dorim...

Dumas, asta e o glumă — sau o *altă* scrisoare?!

— Nu e glumă, domnișoară! E numai o metodă cam învechită, că mai trebuie scrisă o dată.

Cu un fel de capăt de creion, pe care nu-l purta în manșetă, ci după ureche (știe cititorul), Dumas, pe un colț de masă, rescria cu migală textul suprapunînd cuvînt peste cuvînt. Jaqueline, furînd cîte ceva din meseria de sergent, discret și indiferent, trăgea cu coada ochiului și cerceta pereții.

— Lăsați pereții, domnișoară, uitați-vă atent...

— Faci tot felul de semne...

— Tot felul, dar nu orișice fel! Și acum, gata!

Prinse hîrtia de un colț și o apropie de urechea Jaquelinei. Hîrtia șoptea: „În Rondul urbano-rural A 64 din...“

— Nu e chiar așa de învechită metoda asta...

— Repauzatul Narbon spunea că strămoșii chinezilor o știau; acum zece mii de ani...

— Scrierea cu acul magnetic. De, *oncle* Dumas, o fi, dacă spunea repauzatul Narbon...

— Oricum, dacă veți primi de la sergentul Dumas vreun raport... să nu vă supărați că o să vi-l spună la ureche.

Acum, eu, domnișoară, dacă permiteți, am plecat.

— Dumas, stai!

— Vreo reclamație?!

— Nu. Stai, Dumas, cred că am și eu nevoie de...

— ...un păhărel! Păi, spuneți așa, domnișoară! Stau, că nu se cade a se lăsa o doamnă, dintr-o atît de înaltă societate, singură, în compania unei atît de irresponsabile sticle!

12

— Matton, gîndește-te bine! Spuneai că ți-ai regăsit memoria intactă.

— Dovadă că am regăsit-o este că îți spun că eu nu am pronunțat astăzi cuvîntul „intact".

— Imposibil! mai ales că nu văd ce te-ar... ce v-ar determina să mă mințiți. AND-ul este la podea.

— Regret, a-mar-nic, Gars. Jumătatea din cifrul care te privește nu se află printre amintirile mele regăsite.

— ...Ștergere, și „selectivă", și „ireversibilă" din memorie. Nu se cunosc încă asemenea substanțe.

— Ești sigur, Eduard Gars? Stai! Fir-ar să fie de cuvînt! Nu, n-am pronunțat cuvîntul „sigur". Nu te porni să-mi ții o pledoarie! Sigur! Oribil cuvînt! Nenorocirea tuturor oamenilor! Setea de siguranță îi face să moară înainte de a fi riscat să trăiască... Sau cam așa ceva... Iscălit: Gars, inspector-general și...

— Matton, prietene, calmează-te. Filozofia nu te prinde. Mai bine încearcă, te rog, să-mi povestești,

să zicem, „jurnalul" tău din ultimele zile, cît mai complet posibil...

— În limitele politeții mondene a secolului XIX, pe care le ocrotesc retrospectiv!

— Încearcă să fie și cea agreată de madame Sans-Gêne, asta așa... pentru...

— ...întregirea secolului! Mi-a spus-o... Cine mi-a spus-o?! Vezi, Gars... E o tentativă psihanalitică inutilă *ipso facto*. De la Freud și pînă azi, metoda asta a rămas la fel de genială și de interminabilă... Ori vrei să mă analizezi prin creierul unui calculator psiho-analogic? Mai bine ar fi să-ți spun — fără să mai deranjezi și un creier dintre acelea care, imitîndu-l pe al omului... sau invers?! Te pomenești că mintea noastră e o imitație a creierilor roboților! Și acum noi ne străduim să...

— Matton, sincer spus...

— Da! Nu-mi vine bine filozofia... Spuneam doar că pot să-ți spun, de pe acum, tot ce te-ar putea interesa din — cum zici tu — jurnalul meu...

— Și eu spuneam, că sincer spus, mă îngrijorezi.

— Să admitem. Deci, primo: Îmi dau seama perfect care sînt amintirile regăsite și care sînt cele ce *nu le uitasem*. Parcă ar fi... marcate. Secundo: Uitasem și mi-am adus aminte că știam de la Harry B-ul meu despre intențiile inginerului Derry Funk de a-l folosi pe Harry B-ul lui la experimentări. Știi că toți Harry sînt...

— Știu. Ce experimentări?

— Pare-se un nou sistem de programare a roboților cibernofreni...

— Noi sistem sau noi unde?

— Nu știu și mi-e indiferent! AND-ul se interesa de treaba asta numai pentru că — dacă se dovedea — Funk trebuia să ne plătească un plus de 21,3% la asigurare și de 18,1 la prețul inițial de livrare. Dacă se confirmă, chiar și acum nu ar fi prea tîrziu...

— Mai e și „terțio"?

— Evident. Tot Harry B-ul meu îmi comunicase impresia că Funk închidea toate tainele experiențelor sale într-un seif cu un cifru idiot, inventat de el cu cheie cibernetică, dar...

— Un seif, ai spus?

— Nu mă întrerupe! Dar — spuneam — Harry B-ul meu, cu toată prietenia sinceră și cu tot arborele genealogic și cu toată admirația ce-l lega de Harry B-ul lui Funk, habar nu avea unde se află acest seif legendar și nici cum se umblă în el, adică ceva, cît de cît despre cheia „infinitelor combinații finite", cum ar spune marii matematicieni ai secolului nostru matematic.

— Pe viitor să nu mai fabricați Harry, ci Harriette!

— Am notat, inspectore. Ai vrea una?

Matton tăcu. Își reamintise și de alte bănuieli pe care Harry al lui le avea cu privire la conținutul acelui seif. Dacă se gîndea bine (și dacă nu se înșela, ar fi completat un sergent demodat din brigada...) își reamintea și jumătatea de cifru care îl pasiona pe inspector — ceea ce ar fi fost „quatro", dacă nu s-ar fi hotărît să și-l reamintească numai pentru el. Îl cunoștea prea bine pe Gars: Perfect bussines-man și tot pe atît de preacinstit polițist! Putea să jure că Gars nu va rezista. Dacă a mirosit, într-adevăr, ceva

cu sau fără comisionul firmei AND, tot va merge pînă la capăt. Iar el, L.V. Matton, își va încasa prima cuvenită de la aceeași firmă, pentru economii excepționale la contul comisioane.

S-ar putea vedea și acționar principal... Ceea ce Gars era numai pe jumătate... Cam așa făcea și Fouché cu împărații prea pasionați și patrioții prea cinstiți... mai reflectă Matton în stilul secolului pe care îl ocrotea, după care se hotărî să vorbească din nou.

— *Quattro,* prietene, *quattro!* Acum știu cine spunea, ce spunea... Uitasem *de tot* și mi-am adus aminte de o vizită. La Lady Hamilton... Mi-am adus aminte fericit... Pur protocolară și omagială. Foarte frumoasă... lady Hamilton! Uite vezi, așa se ține minte istoria...

— Cînd ai făcut vizita?

— Chiar în preziua vizitei tale la mine! Ce surîs... Ce...

— Matton, lămurește-mă că altfel mă gîndesc că ți-am greșit tratamentul amnezifug.

— Nu ți-aș fi iertat-o niciodată. Niciodată, Gars! Jaqueline Evariste este o lady Hamilton... Este cum se cheamă prăjiturile acelea mici... mici și ți se topesc în gură... Da! *Non plus ultra!* Asta e!

— A! *Lady* Jaqueline... Și? Spune, Matton, ce s-a petrecut...

— Vai, Gars, nu te credeam chiar așa de... Cum, ce s-a petrecut? Asta e tot. O amintire luminoasă...

— Da. Ștergere, și selectivă și ireversibilă din memorie. Matton dragă, sînt foarte grăbit. Foarte grăbit...

Tom Ricas se afla din nou în faţa mesei de şah. În nişa din perete, goală după *tête-à tête*-ul cu Jaqueline, trebuia introdusă o nouă casetă-copie. Chiar şi copoii cibernetici ar fi putut să aibă cine ştie ce idei... Şi aşa, pînă la urmă, nu era posibil ca Gars să nu descopere, dacă nu să deducă existenţa ei. Totuşi, cîştiga timp, şi asta era esenţial. Chiar o zi ar fi contat enorm. Dar, deocamdată, bunul lui prieten nu descoperise nici măcar existenţa nişei.

Ca şi altă dată — ca şi alte dăţi — apăsă un deget pe „e4", numără în gînd cronometric... A fost o şansă că nu a apucat să şteargă memoria mesei de şah. Jaqueline nu şi-a dat seama, sau...

Auzi deplasarea imperceptibilă a tabloului. Scoase de sub haină caseta. Aceeaşi copie fidelă a originalului, acelaşi email transparent peste luciul metalic, aceeaşi greutate...

Se întoarse, păşi către locul nişei şi — vedea şi nu credea! În interiorul nişei deschise — vedea clar — caseta! O strînse puternic pe cea din mîna lui, de parcă ar fi vrut să se asigure... Ameţit, îşi trecu o mînă peste faţă, descleştîndu-şi şi încleştîndu-şi degetele celeilalte.

— Bună ziua, Tom Ricas! Îi vorbi caseta din nişă.

O sfîrşeală îi topea voinţa, turnîndu-i în creier greutăţi de plumb. Îi era greaţă, o greaţă nesfîrşită... Simţea că leşină, deşi îşi făcuse injecţia de curaj (β heroină levrogiră) doar cu un ceas în urmă şi, cu toate că trăia într-un secol în care — afară de om — atîtea mai puteau să vorbească.

— ... Se pare că nu prea ai încredere în buna mea urare — continuă caseta și începu să rîdă. Ai face mai bine să te întorci cu fața la mine...

Ricas se răsuci, cu colțul buzelor prinse într-un rictus. În fața lui, surîdea Gars, ca un bun prieten ce i-a fost dintotdeauna.

— O glumă, Tom, nimic altceva. Termină cu tremuratul și fă ceva cu gura aceea, la naiba! Doar știi că toți premianții programatori-audio cunosc tot felul de trucuri. Niște tocilari! Chiar nu știi cum se creează un *suspense*?!

Ricas rîse acru și gura i se schimonosi iar.

— Știam... da... dar nu văd gluma.

— Nu? Uite-o: Tom Ricas, în numele legii ești arestat!

— Așa da!

— Ba nu! Uită-te și tu la hîrtia asta. Ce zici, e în regulă?

— Cred... că da.

— Un ordin de arestare, Tom, cu toate parafele. Urmează-mă!

— Gars! Nu fac un pas dacă nu-mi spui și acuzația. Mă crezi copil?

— Din contra, te cred un perfect cunoscător al legii și a multe altele — ca toți asasinii.

— Toți...?

— Rectific: toți asasinii de profesie. Vrei să afli și acuzația oficială? Ascultă: „Omucidere săvîrșită... mai vrei?... cu premeditare, asupra cetățeanului Derry Funk, avînd ca mobil furtul. Articolul 27, Codul Penal".

— Gars?!...

— Da. 129 de secunde pe... „electrotron"!

Lui Tom i se păru că se adună tot sub umerii încovoiați.

— În secolul XXII să-ți lași amprentele pe pachete de țigări, să te lași fotografiat în casa asta de niște simpli agenți — să nici nu fi auzit de ventrilogi și să ții corpul delict la tine acasă!

— Improvizezi, minți!

— ... La tine în laborator, atunci. E cam același lucru, dacă nu mai grav... Ori mozaicul cifrat din camera microscopului tău electronic e o „invenție" a mea?

Ricas îl vedea pe suplul și elegantul Gars, uriaș, destrămat, ca printr-o ceață, zîmbindu-i amabil.

— Nu eu l-am omorît, Gars.

— *Ce voce caldă ai, Tom. Să nu-mi cred urechilor*! Dar nu-mi pot permite să mă compromit. Nu!

— A, da! „Marele Gars"! *Acest* mit nu trebuie să dispară, nu un *nevinovat*! Chiar dacă ar condamna o lume, nu un prieten. Și mai...

— ...Lasă...

— ...vorbeai cîndva de prietenie!

— Vorbeam, probabil. Și încă îți mai vorbesc.

O disperare înciudată și rea schimonosea fața, ochii, buzele lui Ricas. Colțurile gurii continuau să i se tragă, ascuțindu-i bărbia. Își frămînta, trosnindu-și-le, degetele, își zgîria cu unghiile palmele...

— Tom, e ora 16 și 10. Ești nevinovat? Și eu prost? Îți dau șase ore ca s-o demonstrezi. E tot ce pot face pentru tine. Și reține, îmi risc cariera *pentru tine*. Dacă se află... Ei, Tom?

— Nu.

— Nu?

— Nu pot! Nu văd...

— Nu vezi? Atunci vezi mandatul!

— Gars...

— ...Îți indic o soluție... probabilă.

— Eddy...

— Lasă astea! Nu prea avem timp. Ascultă: o soluție probabilă ar fi să demonstrezi că Harry B a fost utilizat la experimentări... De exemplu, că în momentul crimei era programat prin... spin-inducție.

— ...Asta ar fi posibil! Derry chiar intenționa să o facă. Poate chiar a și făcut-o.

— Poate, chiar *știi sigur*... de vreme ce ai reușit să-i deschizi seiful electronic. Sau pretinzi că nu?

— Numai în parte, Eddy. Numai sectorul secundar în care înregistra lucrările lui curente, închise cu un cifru obișnuit. N-am avut timp să-l traduc în întregime. Restul, adică seiful propriu-zis, știu eu...

— Îți mai trebuie timp. O zi, două. Poate mai multe. Doar e vorba de o cheie ultrarafinată, ca orice operă a lui Derry Funk. Totuși, în sectorul secundar — cum spui tu — nu ai găsit cumva și un program bazat pe spin-inducție?

— Ți-am spus. Nu l-am tradus în întregime.

— Nu te interesa. *Altceva* căutai.

— Insinuezi.

— Apropo. Îți aduc un mic răspuns de la Harry B, care se plictisește în sala unui microscop electronic... Nu te mai urmărește pe nici un canal! Iar cu privire la întrebările speciale ce te frămîntă despre bunul tău prieten Gars, aici de față, spune că s-a gîndit foarte bine și îndelung pînă ți-a compus acest mesaj. Îți cunoști scrisul?

— Da. Ricas citi: *Dacă nu-l servești, te poate distruge* — gîndindu-se că bunul său prieten Eduard

Gars are o caligrafie foarte copilărească, la fel cu toți marii ciberneticieni contemporani. De asemenea, nu se îndoia că Harry B-ul lui i-ar fi scris același lucru dacă ar fi știut să scrie cu o caligrafie copilărească.

— Tom, nu-ți pierde vremea cu meditații. Cele șase ore nu te așteaptă.

— Ar trebui să analizez sectorul secundar al seifului. Ai dreptate că poate fi o șansă, și încă mare.

— Bineînțeles. Și te mai rog ceva: controlează tu urechile lui Harry de colo. Vezi dacă e complet surd. Înțelegi, e mai prudent. Nu e momentul surprizelor...

Ricas se aplecă peste cibernofrenul domestic al lui Derry, care din colțul lui îi privise impasibil, deși era autorul oficial al unei crime ultramoderne. Inspectorul îi urmări mișcările, atent, cîteva clipe, apoi se gîndi să se apropie. Poate s-a aplecat din mers în clipa aceea, dar gestul, scurt și rapid, nici cel mai experimentat observator nu l-ar fi înregistrat.

Ricas, cu sudoarea înghețată pe tîmple, se îndreptă și cu ochii în gol șopti apatic:

— E totalmente inofensiv.

— Perfect! Dacă e așa, uite, Tom, ți-am adus și șansa. O recunoști?

— Evident! Seiful lui Derry. Cel...

— ...veritabil! Asta ți-o garantez eu. Mă scuzi că mi-am permis să te vizitez în absență. Nu e vina mea că nu prea stai pe acasă.

— Acum e totuna. Dacă vrei, pot să-i deschid sectorul secundar.

— Te rog.

Gars nu-l lăsă să-și scotocească buzunarele. Prompt îi întinse exact ceea ce îi trebuia lui Ricas: ceva

ca un creion, bine ascuțit, ce nu părea să aibă nimic neobișnuit în el.

Sub ochii inspectorului, Tom desenă pe capacul seifului un arabesc de figuri geometrice. Terminînd, se opri să asculte, în timp ce număra abia auzit... nouăsprezece, douăzeci, douăzeci și unu... Gars tuși pe nepregătite și Ricas reluă formula.

— Ciudat! Ar fi trebuit să se deschidă... Ed... Acesta nu este seiful cel autentic.

— Cred și eu!

Ricas își mușca buzele.

Arabescul liniilor începu să-i joace în fața ochilor tulburi. Încercă un gest, vrînd parcă să-l șteargă.

Își simți mîna încleștată.

— Fii prudent, Tom dragă. Ai putea să cazi. Să nu te lovești.

Ricas, lunecă încet, pe un scaun, ajutat cu multă grijă de prietenul său, care, după ce se asigură că orice posibilitate de accident trecuse și că o poziție cît mai comodă pentru somn îi era asigurată, se așeză la masa de șah, ca să facă doar cîteva mutări cronometrate, printre care și ultimele trei din nemuritoarea partidă Alehin-Capablanca.

Nișa se închise docilă, urmată de un Picasso autentic. Memoria mesei de șah se aruncă în neant, cu viteza luminii.

După o scurtă privire circulară, inspectorul Gars ascunse sub haină caseta și desprinse dintre degetele prietenului său Tom micul creionaș, pe care și-l strecură în buzunar.

În sfîrșit, se retrase încet, ca o persoană educată, care nu voia să tulbure somnul unui om atît de obosit, încît adormise cu capul pe spetează unui scaun.

Inspectorul Gars cunoștea, se pare, foarte bine drumul pînă la vila Jaquelinei Evariste din Exania 19; altfel nu ar fi ajuns atît de repede și fără să întrebe pe nimeni.

Urcă treptele impozante, de marmură verde, ale intrării principale, aproape sărind cîte două o dată, și deschise ușa cu cheia pe care — probabil — o avea pregătită în buzunar.

Intrînd, se îndreptă cu pași siguri spre micul budoar, numai mătăsuri înfoiate, catifea și dantele, și, în fața oglinzii, trase viguros de fermoarul invizibil al echipamentului complet: Gars Eduard, inspector general de poliție. În apele albăstriii ale cristalului, adunate de rama porțelanului înflorit, apărea o Jaqueline albă și parfumată, așa cum se ivește un miez din învelișul unei coji dezghiocate.

Se privi.

Era cam palidă.

Lady Hamilton, după Trafalgar...

Oricît de perfecte erau măștile dermatoplastice, tot dezagreabile rămîneau.

Puțin *make-up*? Nu.

Rochia preferată, „lady Hamilton", în nuanțele schimbătoare ale orizontului, aeriană, grațioasă și rafinată, părea că o așteptase, nerăbdătoare, ca un *alter ego*, aplecată peste spetează fotoliului înalt.

O clipă mai mîngîie cu privirea, în fugă, imaginea întoarsă de oglindă...

Auzi sunînd clopotul de la intrare.

Atît de curînd?

COLECȚIA 20

Tresări puțin; pe sub ușa budoarului, un plic luneca misterios, spre vîrful foarte ascuțit al escarpinului de atlas.

„Trebuia să mă aștept."

Clopotul de la intrare insista. Strecură plicul în decolteu. Și acum, să zîmbim! Oaspeții, oricare ar fi ei, trebuie întîmpinați cu zîmbetul pe buze.

Deschise. Zîmbetul îl învălui pe inspectorul Gars. Inspectorul-general Gars și un superb buchet de trandafiri *Mareșal*.

— Omagiile noastre, domnișoară Evariste. M-am văzut intrînd aici și... am venit să-mi fac o vizită. Îmi permit să vă ofer...

— O, asta e foarte amuzant! Mai ales că domnilor nu li se aduc flori decît la catafalc.

— ...Și, uneori, nu învie ei în... fermecătoare doamne?

. . . . . .

— Domnișoară Jaqueline, vă felicit pentru talent, măiestrie, virtuozitate, dar, ca om al legii...

— ... și acționar principal la AND...

— „Principal" nu încă.

— Dar „probabil", pe curînd...

— Probabil, da. Prin urmare, ca reprezentant al legii...

— Sînteți oare chestorul Matton sau chiar guvernatorul Exaniei 19?!

— Chiar dacă nu sînt nici unul dintre ei, pînă la urmă, tot legile secolului XXII...

— Desigur. Dar „pînă la urmă" poate însemna și douăsprezece ore, chiar o zi... Într-o zi...

Gars o privea fără nici o rezervă, admirativ. Își aminti de trandafirii palizi, cu tija prelungă, dreaptă și mlădie... Rămăseseră uitați pe măsuța din colțul

salonașului. Cu gesturi pline de grație și încîntare, Jaqueline îi mulțumise mult, dar nu se atinsese de ei.

Acum, privindu-i, îi ghici temerile.

— Vă asigur, sînt flori ! Nimic dintr-un arsenal... Flori pentru Jaqueline Evariste. Sînt tot atît de adevărate ca și...

— ...sentimentele care v-au adus aici.

— Evident. Drept care, voi proceda la confiscarea unui trofeu care — deși al unei recente victorii spectaculare — ar putea să vă creeze numai dezagremente...

— Într-adevăr, inspectore, ce frază înflorită ! Într-atît încît nu-i simt esența... Dar, să căutăm florile.

— ...adică seiful cibernetic al lui Derry Funk.

Gars îi urmărea mlădierea prelungă, suplă a spatelui. Fața Jaquelinei rămăsese ascunsă în paloarea trandafirilor și inspectorul aprecie gestul ca o tactică. Să nu i se citească surprinderea...

Jaqueline se întoarse liniștită, înalță capul cu privirea senină, surîzîndu-i ca reclama unui calmant.

— Trebuie să aduc un vas... deosebit — potrivit unor asemenea superbe flori, inspectore...

Îl lăsase singur !

Deci, planul cu florile, pentru care eventual se va căuta un vas, reușise.

Nici în raportul informativ, nici în planurile vilei, nu i se semnalase vreo instalație *spion*, între încăperi. Prin urmare... Îl interesa o anume vitrină. Cea din colțul opus... O colecție celebră de flacoane și cristaluri și esențe.

În budoar, Jaqueline parcurgea în fugă, cu un fel de creion în degetele-i fine și prelungi, caligrafia

unei recente scrisori de dragoste, pe care, apoi, grațios, și-o apropie de ureche: „Gars a reușit să vă intercepteze (în casa Funk) numai în parte și numai vizual. Jumătatea de cifru este: 10 K 73/A F 9 X Matton l-a știut, nu l-a știut, iar l-a știut, și, acum, iar nu-l mai știe. Dacă e greu de înțeles, vă mulțumesc pentru o anume sticluță, numai bună să încapă într-un buzunar de sergent. Atenție! Gars nu trebuie lăsat nici o clipă singur. Un inspector de poliție nu poate fi percheziționat de o doamnă cu maniere elegante. Al dumneavoastră Dumas".

Jaqueline se încruntă și se însenină în clipa următoare, revenind în salonaș, înarmată pentru o nouă bătălie a surîsurilor.

— *Nu-mi iert, scumpe inspectore, singurătatea în care v-am lăsat...* Adevărul e că nu a fost ușor să descopăr un vas demn de aceste minunate flori!

Aranjînd trandafirii, fir cu fir, într-o perfectă simfonie niponă, degetele Jaquelinei, fine și prelungi, cîntau parcă la o harfă nevăzută... sau cel puțin așa gîndea inspectorul Gars, visător, în același fotoliu și în aceeași atitudine în care fusese lăsat cîteva minute în urmă.

„Am revenit la timp. Nu, Gars, nu pare să fi învățat ceva, din cele ale lui Narbon!"

Dacă Jaqueline ar fi fost un detectiv, cu cît de cîtă „carte" de la repauzatul pe care tocmai îl pomenea în gînd, ar fi observat că înclinația frumoasei chei aurite de la vitrina cu prețioasa ei colecție de cristaluri era cu zece grade mai la dreapta, chiar dacă acea minunată cheie aurită nu însemna unicul obstacol pentru cel ce ar fi răsucit-o, interesat fiind de conținutul acelor felurite cristaluri atît de prețioase.

— Vorbeam despre...
— ...esență, insinuă Gars.
— Și... dacă, deosebit de amabilă, aș refuza?
— Cu aceeași deosebită amabilitate aș...
— ...aplica rigorile legii, nu?
— După Trafalgar, publicitatea a fost un rău mai mare pentru lady Hamilton decît rigorile legilor
— Domnule inspector, asediul unei femei nu e întotdeauna un gest cavaleresc.
— Desigur, dacă ar fi vorba de o capitulare fără condiții...
— Am coborît *pont-levis*-ul. Vă ofer seiful. Era de datoria mea... și plăcerea de a vă face un serviciu personal, domnule inspector. Iar condițiile...
— ...în admirația pe care vă voi păstra-o la nesfîrșit...
Jaqueline i-a întins seiful cu gestul înmînării unui trofeu. Și cu zîmbetul de rigoare.

Dacă inspectorul Gars ar fi fost un detectiv măcar din epoca lui Conan Doyle — ar fi observat o urmă de pas pe covor. Destul de mare ca să nu fie a lui și de pămîntie ca să se poată deduce că era a unuia ce nu venise pe aleea și scara de marmură verde și impecabilă a intrării principale și, poate prea afundată în moliciunea covorului, ca să fie a unui individ sub 80 kilograme bruto, cît și prea vizibilă, ca să nu dea de bănuit că necunoscutul lucrase în mare grabă de vreme ce, destul de abil ca să intre neobservat, nu fusese destul de prudent ca să-și șteargă toate urmele.

Dar într-un secol plin de detectivi electronici, asemenea investigații erau nu numai inutile, ci chiar primejdioase, prin subiectivismul lor romantic, întu-

necat de prejudecăți, față de matematica luminoasă și obiectivă a creierelor nesentimentale din computere.

Totuși, în ciuda acestor favorabile auspicii, Jaqueline crezu că era mai prudent să acopere cu discreție și cu grațioasa ei siluetă unghiul vizual al inspectorului, în care s-ar fi putut descoperi — într-un neprevăzut moment de inspirație fatală — urma unei tălpi de cizmă, a unui sergent care se denunța a fi furnizat informații prețioase împotriva instituției pe care o servea cu credință și, în concluzie finală, a purta un veston portocaliu.

15

Era de bănuit că nișa — sau una dintre nișele secrete ale lui Tom Ricas — se putea afla în sala microscopului electronic, sub mozaic. Ca orice om care se respectă și totodată trăiește în secolul XXII, trebuia să aibă și el cel puțin o asemenea nișă — oricum mai greu de găsit și deschis decît seifurile celei mai păzite bănci ori societăți de asigurare din același secol. Ultimele rafinamente ale laserilor fluizi și, poate mai mult decît asta, apariția undelor transparenice* puseseră la dispoziția preaindiscreților — ca să nu spunem, din stimă față de progres, „gangsterilor" — instrumente imbatabile, cel puțin pentru un timp.

Jaqueline intuise mai de mult secretul lui Tom; cu ani în urmă lucraseră timp îndelungat, împreună,

* Unde descoperite în sec. XXII, cu proprietăți și definiție necunoscute în secolul nostru.

la microscopul electronic. Dar, dacă Tom nu și-ar fi pierdut capul pînă într-atît, la ultimul lor *rendez-vous*, bănuiala despre locul nișei lui ar fi rămas doar o bănuială, vagă și neinteresantă, o ipoteză pe a cărei probabilitate nici Gars cel adevărat nu ar fi mizat.

Acum însă putea merge la sigur.

Ce e drept, nici Jaqueline nu intuise, nici Tom nu i-a spus și cifrul nișei lui. Deschiderea ei părea încă o problemă. Dar în fața a N ipoteze bine gîndite plus un tabel de adevăr, un calculator analogic de buzunar și — mai ales — în tovărășia acelui faimos *Fachlexikon für Einbrecher Leherlinge**, care mai era cifrul în stare să reziste începînd din secolul XXII pînă chiar și în zilele noastre, de altfel!

Așadar, să mergem, domnișoară Evariste! E momentul. Orbita e liberă.

Pînă ce distinsul inspector Gars, pentru care avem o atît de fățișă admirație, îl va trezi pe Tom, vor trece cîteva ore. Și chiar dacă îl va trezi! Acolo e vorba de un cap ce trebuie limpezit...

Dar, s-ar putea ca, amabil cum e întotdeauna, să-l conducă pînă acasă. Asta ne-ar putea deranja. Chiar foarte mult. Deci, să ne grăbim. Să luăm cel mai superb cupeu, demn de cea mai fermecătoare lady a secolului. În galop pînă la granița Exanici! De acolo vei merge singură, Jaqueline. Îți vei lua Mustangul violet, care va cabra suplu...

Mai tonic ar fi să te gîndești pe drum la altceva. De exemplu, la marele Napoleon. De la care nu poți spune că nu ai învățat destule în *séjour*-ul de un secol

* Manual pentru uzul ucenicilor spărgători, Editura Cascador, 2169.

din romantica Exanie 19. Ţi-ai amintit?... „Să-ţi ataci inamicii înainte de a se uni... Să te infiltrezi pe liniile interioare... Să realizezi surpriza."

Bon chance, Jaqueline!

16

În faţa mesei de şah, alături de Harry B, Ricas dormea încă în fotoliul în care îl instalase cu atîta grijă, prietenul său Gars, sau prietena sa Jaqueline — să aleagă cititorul.

Inspectorul îi privea gînditor faţa destinsă. Lombroso ar fi spus — din ochi — că omul acesta nu poate fi un asasin, fără să mai consulte un milion de tabulatoare electronice. Cît de pure îi sînt trăsăturile în somn...

Injecţia pe care i-o administrase între timp începu să-şi facă efectul.

— Ricas, băiatule, nu e destul să fii deştept şi cult ca să-ţi meargă bine pe lume! Cum te cheamă — ştii?

— Tom Ricas, doctorand în ştiinţe cibernetice şi...

— Bravo, din toată inima. Poate îţi aduci aminte şi ce ai discutat mai adineauri?

— Cu tine?

Inspectorul tresări sub chipul impasibil.

— Da, cu mine...

— Ce vorbeam?

— De exemplu, ce vorbeam noi în timpul acestor secvenţe.

Un microaparat proiecta pe peretele din faţa lor acţiunea unui film mut în care un Tom Ricas, aproape

de nerecunoscut, părea să-şi dispute cu inspectorul Gars o misterioasă casetă, în faţa unei nişe deschise nu departe de o masă de şah şi a unui Harry B apatic...

— Nu-mi aduc aminte.

Dacă Gars ar fi fost un inspector de poliţie din cei atît de melancolic amintiţi pe parcursul acestor pagini ar fi scos acum o înjurătură din acelea atît de aclamate de cititorii-suporteri. Dar inspectorul nostru nu era un asemenea „sfînt" personaj. Aşa că noi vom trece peste entuziasmul miilor de trăsnete, al miilor de bombe şi chiar al miilor de pipe!

Inspectorul nostru se mărgini să murmure doar un neintonat:

— Era de aşteptat. După o mică pauză mai adăugă: vrăjitoarea!

— Cum te simţi, Tom?

La care Tom, cu lehamite, răspunse:

— Bine nu! Aşa, ca într-un scrînciob. Cînd în sus, cînd în jos...

— Ţi-am adus o licoare fermecată. *Lacryma Cristi* — recolta 2158!

Gars scoase la iveală un flacon numai bun să intre într-un buzunar de inspector, de data aceasta — minuindu-l cu gesturi de iluzionist emerit.

Ricas ridică paharul plin, privindu-l visător. Îi tremurau îmbătate şi nările şi privirile.

— Ed, de **unde** ai tu vinul acesta?

— Bea mai întîi. După aceea mai vorbim noi...

— O sticlă ca asta, numai în colecţiile Jaquelinei...

Ricas închise ochii.

Gars nu-şi putea desprinde privirile uimite de pe faţa transfigurată, iluminată chiar, uşor înclinată, cu

un zîmbet furat, indescriptibil în colţul ochilor. Unde dispăruse cinismul şi cruzimea ? O puritate absolută îi sidefa orbitele pale, buzele arcuite...

— Ed, nu *eu* l-am omorît pe Derry, dar o iubesc pe Jaqueline.

17

Subinspectorul A.A. (Adolf Anatol) era de serviciu la centrala poliţiei cibernetice.

Asta îl indispunea întotdeauna, fiindcă devenea unicul cap care nu trebuia să gîndească între atîtea milioane de capete pline de activitate şi inteligenţă electronică.

Pe lîngă aceasta, mai era şi singur cuc. Onorata conducere supremă apreciind (sub influenţa altor milioane de capete luminate şi electronice şi mai supreme) că nu era nevoie de doi funcţionari „naturali" de serviciu, pe o singură centrală. Nu aveai cu cine să schimbi o vorbă ! Iar dintre funcţionarii electronici, nici unul nu concepea să stea de vorbă în timpul serviciului — decît, poate, ca să te toarne.

În pragul disperării, privea tabloul celor douăsprezece semne de sinteză şi control general (unica sarcină a subinspectorului de serviciu), apelpisit de moarte că totul mergea — pare-se la infinit ! absolut perfect şi sigur — într-un cuvînt mai puţin uzitat *ca pe roate !*

Ar fi mai bine — gîndi, numai ca să nu piardă această proprietate, dacă Gars şi creierele lui auxiliare ar termina-o şi cu postul acesta.

În secolul XXIII (și nu mai era mult pînă atunci) polițist în carne și oase nu va mai exista decît la poarta raiului. Pe teren era altceva. Se mai delectează omul cît de cît. Mai are diverse rosturi și misiuni prin diferite ronduri ruralourbane sau viceversa...

Înregistră clipind, surprins foarte plăcut, apelul videofonului. Oricum, era o variație. Fie și stereotipă, a directorului de serviciu la centrala planetară. Trei pîlpîiri video, de trei ori pe noapte.

Apăsă butonul oftînd prelung. Auzi, pe nerăsuflate :

— Postul V 314 ! Sergentul Dumas. Vă salut cu respect. Pot să vă depun un raport confidențial strict ?

A.A., gata să strige : „Da stație Tele n-ai, gradat ?!" fu foarte mulțumit că s-a putut reține. În definitiv, avea dreptul să-l primească. Cine ar fi renunțat la un asemenea divertisment și recreație în plictiseala asta de perpetuum mobile.

Stațiile Tele erau cuplate direct doar cu creierele de pe pereți. Numai ele nu se plictiseau.

— Vino imediat, Dumas !

Apăsă pe butonul „Permis Special-Excepțional". Peste cîteva minute subinspectorul A.A. deveni nerăbdător. Dumas întîrzia. Se întreba dezamăgit „S-o fi răzgîndit ? !"

Dar Dumas nici vorbă că nu s-a răzgîndit. În sfîrșit, ușa se deschise, sergentul cu mîna la chipiu se încadră în ea mărime naturală, apoi intră.

— Să trăiți cu respect, domnule subinspector !

A.A făcea eforturi să rămînă serios.

— Vă rog să mă scuzați că am întîrziat. M-am rătăcit prin capul poliției centrale. Prea e mare și complicat. Nu zic, deștept ! Da...

— Nu-i nimic, Dumas. Se întîmplă, interveni A.A. binevoitor, mai ales că sergentul avusese și inspirația să se așeze între el și tabloul de sinteză și control, scutindu-l de priveliștea monotonă și plicticoasă a celor douăsprezece semne mereu aceleași. Spuneai de...

A.A. începu să rîdă. Într-o cascadă de hohote.

E drept, nu văzuse cînd l-a scos și de unde, dar Dumas îl amenința — certamente — cu pistolul!

— Fii serios, omule! Ești chiar în creierul poliției! Aici ți-ai găsit?

Sergentul făcu un pas într-o latură, apoi, cu degetul mare (de la mîna stîngă) îl invită, peste umăr, să se uite la tabloul, unde nici un bec din cele douăsprezece nici nu clipea măcar. Totul mergea absolut perfect și sigur. *Ca pe roate!*

A.A. rîse din nou. Dar altfel.

Într-adevăr! Numai niște calculatoare nebune ar mai fi putut prevede așa ceva în secolul XXII și încă în plin capul poliției. Grozavă chestie...

Pumnul lui Dumas (o stîngă de pe vremea lui Casius Clay) îi întrerupse meditația justă, trimițîndu-l spectaculos și concomitent la podea și în lumea viselor, sub ochii milioanelor de capete cibernetice care își vedeau în continuare de treaba lor strict repartizată și inteligentă.

Fără o vorbă, se aplecă asupra lui A.A. și, dintr-o mișcare îl așeză pe după gît, păstrînd echilibrul încărcăturii cu o mînă înfiptă în chelia unicului funcționar natural de serviciu, și cu cealaltă pe extremitatea încălțată a acestuia.

Astfel echipat, sergentul Dumas o luă din nou prin labirintul complicat al creierului mare al poliției cen-

trale, foarte recunoscător ușilor moderne ce i se deschideau singure în cale, scutindu-l să se aplece pînă la clanță cu un subinspector pe cap. Ceea ce de fapt, i se cuvenea, ca oricărei persoane umane pentru care în prealabil s-ar fi apăsat pe butonul: „permis special-excepțional".

18

Mozaicul multicolor juca în ochii Jaquelinei în timp ce „opera" — cu mișcări de expert — ultima ușă care o mai despărțea de microscopul electronic.

Deschiderea unei uși păzite de invizibilele celule fotoelectrice și chiar de Harry B-ul lui Tom Ricas părea să fie pentru Jaqueline o altă variantă a dulapului cu borcane și dulcețuri! Totuși, nu-și putea mărturisi că nu era emoționată. Altfel de ce i-ar fi jucat în ochi mozaicul multicolor... Dacă nu va greși combinația pietrelor, peste cîteva minute seiful cibernetic, seiful lui Derry — autenticul — va fi al ei.

Ultima ușă se deschise și mai ușor decît ar fi crezut. Se înarmase pentru ceva atît de complicat!

În ochii Jaquelinei juca aievea mozaicul microscopului electronic. „Ceva nu e în ordine"... își spuse, fără să clipească. Pe mozaic, sub microscop, în două fotolii confortabile, într-un alegoric „picior peste picior", Ed Gars și Tom Ricas. Între ei, o măsuță cu toate cele necesare unui... *five o'clock* între domni.

Se ridicaseră și îi zîmbeau ospitalier.

— Tocmai ne îngrijoram de întîrziere. Să nu fi rătăcit drumul, o salută Gars cu un gest dezinvolt.

Cît în privința ușilor, Tom a fost O.K. ! Oricum, o cupă de *Lacryma Cristi* e întotdeauna bine venită, nu ?

Gars întoarse ostentativ sticla, cu eticheta ei seculară, către Jaqueline.

— E un vin atît de miraculos, încît am socotit că nu e un păcat să ți-l fur personal și nici umilitor să folosesc în acest scop metode de acum trei veacuri...

— Mulțumesc pentru orație. Nu e nevoie de introduceri revanșarde. Observ și cred că înțeleg, „domnule reprezentant“... al legii.

Oricît de identică părea sticla de *Lacryma Cristi*, cu toate celelalte de aceeași marcă, era totuși una dintre acelea care Jaqueline ar fi preferat să nu-i fie subtilizată din colecție și încă pe neobservate.

— Să fim cît mai concișI, inspectore. Cu ce o pot răscumpăra ?

— Cît mai concis : cu nimic.

— Nici chiar cu o jumătate dintr-un cifru „absolut secret“ și pierdut ?

— Nici. Gars înălță din umeri arătîndu-i semnificativ sticla de pe masă. În prezent, după cum vezi, nu ar fi prea greu de găsit...

— Dacă mi-ai fi furat *singurul* „vin miraculos“ din colecția mea, aș zice că *mimezi* corect. Ar fi bine să mai meditezi. Poate ai să-ți aduci aminte.

Gata să continue pe același ton, Gars se opri suspendat în ochii Jaquelinei. Erau tulburi — ochii aceștia totdeauna fiorduri ! Nu păreau să mai vadă.

Jaqueline se așeză pe unul din fotolii. Simțea apropierea *oboselii*. Oboseala aceea vagă și grea ce o invada, ce se năpustea ca o furtună tot mai des în ultima vreme. Tot mai des după moartea lui Derry. Oboseala aceea subită, cînd îi treceau, aprinse prin minte, *acele*

nechemate imagini. Fără rost... Veneau și nu le puteă alunga. Cu privirile în gol, aștepta, *le aștepta*, fără voință. Ce sens avea... absurd... Prima plimbare în parcul acela cu alei orbitale și perfecte priveliști din caleidoscopurile galactice...

...Era o fetiță. Se gătise și se privise nerăbdătoare în oglindă. Avea cincisprezece ani ca și împliniți!

„Așa se merge la dans, nu în parc!" Dar ea plecase repede, fără să audă. Plecase, visînd, poate, la dansul universului...

Dar Parcul Orbitelor nu-i plăcuse!

Își amintea acum, aici, sub microscopul electronic. Își amintea precis și fără rost că nu-i plăcuse.

...Alerga pe alei, ele o chemau, o ademeneau. Alerga în neștire, fascinată de împletirea aceea stranie de bucurie și repulsie.

...Pașii îți erau pierduți, aleea se unduia în jurul tău, erai o mică vietate în cochilia unui melc, purtai imponderabile volute spațiale, ce te călcau în picioarele lor de făpturi cosmice... Lunecau aleile, furîndu-ți mersul, și te așterneau, la nesfîrșit, drum în mersul lor. Erai drumul pașilor lor, erai...

...Acestea erau aleile din Parcul Orbitelor, formule matematice exacte, minunate și fără rost... Și fără rost...

Dar nu uita...

De cîte ori oboseala se năpustea pustiindu-i ființa, își simțea mereu, ca *și atunci*, pletele arămii desfășurate în spațiu, biciuind, înnodîndu-se, peste stratosferă, cu legile lui Keppler. Își vedea picioarele, goale, alergînd, și călcînd în neștire relativitățile einsteiniene.

De ce nu uitase?

— Jacqueline... eu... de fapt... nu voiam... decît... să vii... Nu voiam... să te întristezi...

Tom vorbea tărăgănat, punînd pauze după fiecare cuvînt, ca orice om cumsecade ajuns în faza de beţie umanitară.

Fireşte, zîmbi Jaqueline fără să-i răspundă — numai cu o doză fortisimă de *Lacryma Cristi* ar fi putut inspectorul Gars să-i restituie o memorie atît de deteriorată! ... Dar am fost învinsă. Cu propriile mele arme. Jaqueline Evariste, învinsă! Zîmbi. Privirile limpezi, iarăşi fiorduri, întîlniră ochii lui Gars.

O privise tot timpul, tăcînd. Tăcea.

Jaqueline Evariste, învinsă! Credea? Voia o asemenea înfrîngere? Absurd! Colecţia ei de frenoactive — amnezifore amnezicide, generale, selective, parţiale etc. etc. — un adevărat *anti-creier*, putea fi nesfîrşită, imbatabilă.

De fapt, după moartea lui Derry Funk jun., Jaqueline Evariste rămăsese singură stăpînă pe aceste săbii cu atîtea tăişuri. Îşi aminti nu prea îndepărtatele coloane de gazetă, entuziaste cortegii de titluri, de fotografii.

Anul 2160. Premiul Nobel pentru pace: „Dr. Derry Funk jun. — Dr. Jaqueline Evariste. Un premiu şi cea mai mare emoţie mondială. Ultimul premiu pentru pace a fost decernat. Ultimul pentru că era *Pacea însăşi!*" declara entuziast. *Mondial Post.* În *Mondial Scientific Buletin*, omagii: „Familia Funk triumfă în Funk junior!" Sau *Pacific Post:* „Un secol de cercetări închinate păcii!" „Cine este Jaqueline Evariste? „Contribuţia Jaquelinei Evariste la descoperirea RAR-ului."

Da. Jaqueline însemna cele şapte miliarde de fiole RAR, inoculate întregii populaţii a planetei. Însemna amnezia nucleară. Uitarea Hiroshimei. Căci simpla încercare de a gîndi numai la reconsti-

tuirea tehnologiei unor explozibile nucleare provoca inoculațiilor cu RAR idiosincrazii organice, atît de acute, încît creau un reflex de respingere totală.

Cine și-ar mai putea reaminti astăzi cum se fabrică o bombă atomică ? Nimeni ! Nici chiar Jaqueline ?!

Inventatorul RAR-ului n-ar putea inventa și antidotul lui ? Gama frenoactivelor pare nesfîrșită. Apoi, cine ar jura că în 2159 fuseseră inoculați *toți* oamenii, dacă el însuși — inspectorul-general al siguranței planetare, care avea această supremă misiune — nu ar fi putut să jure...

Gars își citea gîndurile în fiordurile din ochii Jaquelinei.

— Jaqueline, crezi că ar fi cineva capabil să descopere antidotul RAR-ului ? Să zicem, „anti-RAR-ul".

— În orice caz, numai cineva neinoculat... Gars, crezi că au mai rămas asemenea oameni ?

— Da. Derry și tu ! Acum... numai tu.

— Cu autorizația specială nr. 2, semnată de inspectorul-general al siguranței planetare, Eduard Gars. Era necesar ! O *rezervă strategică umană*. Perfecționarea RAR-ului... ereditatea... Lupta cu cei „probabil" sustrași inoculării...

— Jaqueline, tu lucrezi — da sau nu — la anti-RAR ?

— Nu... Eu lucrez.. Noi *lucram* la anti-anti RAR !

— ... Acesta e *seiful cibernetic ?*

— Poate mai mult. Căci va fi o serie infinită de *anti*. La fiecare *„anti"* se va adăuga mereu încă

unul. Știm noi dacă ei nu l-au și găsit pe „anti-anti-anti...“

— Care *ei*, Jaqueline ?

— Ei bine, inspectore, asta ar trebui să te întreb eu, nu ? Tu ești „paznicul Terrei !“ *Ei*, adică neinoculații și fără autorizația ta specială. *Ei*, care îți parazitează ție mintea ; ei, care îmi fură mie... sau își prepară singuri...

— Iartă-mă, Jaqueline ! Meseria mea e bănuiala.

— Te sfătuiesc s-o păstrezi ! Apropo, pe tine te-ai exclus ?

— Încă nu.

— Iartă-mă, inspectore, meseria mea e curiozitatea !... Dacă e așa...

— Dacă e așa, înseamnă că nu te așteptam aici pentru război. Să facem pace, Jaqueline.

— Așa ar fi trebuit să fie de la... de la bun început ! interveni Ricas, cu glasul încă nu prea sigur. O alianță ! **Da, Jaqueline ?**

— Interesant. Foarte interesant...

— O triplă alianță ! reluă Tom cu nestăvilit entuziasm — care ar putea începe chiar acum.

Împingînd ușor sticla de *Lacryma Cristi* cu dosul palmei, depuse pe masă o cutie cu o tentă de email transparent peste luciul metalic : seiful cibernetic. Continuă, cu gestul lui Pillat cînd pronunțase *ecce homo* : e cel autentic !

— Și cel autentic închis, murmură Jaqueline.

Inspectorul Gars făcu pe neobservate un pas îndărăt.

— Pînă acum am reușit să-i deschid doar un sector secundar. Un fel de registru anexă... Metode, rezultate încă nedefinite, plus agenda experiențelor curente.

Tom vorbea, gesticulînd larg, ca un adevărat personaj din *Lecția de anatomie.*

— Prea puțin pentru ce ne trebuie... nouă! Adevăratele taine sînt sub cifrul cibernetic, în sectoarele lăuntrice.

Anti-anti-anti... la puterea infinit, părea să-și spună Gars, în unghiul din umbră în care se retrase.

— În fond, continuă Jaqueline, ce ar putea să însemne un *cifru cibernetic?* Tom! N-ar putea fi o teză de doctorat?!

Jaqueline nu aștepta un răspuns. Își repeta un obsedant refren, de mult ascuns în gînd: *Nu mai știu decît că... l-am știut!*

19

Protestez! se auzi — pe el însuși — urlînd cu un glas ce nu era de loc tunător, subinspectorul A.A. — Adolf Anatol.

Sechestrare de persoane! În secolul XXII!

Închis într-o cușcă — ce e drept mare — cît o încăpere spațioasă, în întregime de sticlă, cu vederea la stradă și la cer, deci la lună și la stele și spre toate punctele cardinale.

O muscă, într-un spațiu străveziu, izbindu-se cu perseverență de invizibile hotare: subinspectorul A.A.

Într-un fel avea de toate: pat, masă, birou, fotoliu. Probabil și covoare și tablouri, draperii... Dar totul din cea mai transparentă sticlă, sau materie plastică străvezie, ce îi transforma spațiul locativ într-o casă a insidiilor unde de peste tot îl putea pîndi

cineva invizibil și peste tot putea da de ceva... tot invizibil.

Nici un obiect nu se afla acolo unde părea că se află. Era din cap pînă în picioare numai linii și puncte violete, sensibile rezultate ale aventurărilor spre... invizibil.

Mai rău: se convinsese că sticla era perfect opacă din afară înăuntru. Nimeni nu-l vedea! Și mai rău: nimeni nu-l auzea! Strigase, strigase după atîția cîți i se păreau cunoscuți și îi vedea. Îi vedea!

— Să trăiți cu respect, domnule subinspector.

— Protestez!

— Se poate?! Domnule subinspector...

— Este ilegal!

— Ilegal!

— Înnebunesc!

— Îîîî... prînzul a fost mulțumitor, domnule sub.

— Gangsterii!

— Fazanul... Domnul Smith ar fi încîntat să vă știe mulțumit.

— Cine e... animalul ăsta?

— Și vinul v-a plăcut? Sau — întreabă domnul Smith — preferați alte băuturi? Ar fi încîntat, domnul Smith...

— Asta e culmea! Culmea drăciei! Să te închidă într-o cușcă și să-ți dea *Lacryma Cristi!* Cinism! Sadism! Perverși...

O stîngă de pe vremea lui Casius Clay părea că-și pregătește riposta, fapt care avu un efect calmant asupra interlocutorului.

— Dom'le subinspector, de ce nu... cum să vă spun eu... de ce nu exprimați și dumneavoastră așa, o vorbă, să vă ușurați inima. Tot o scăldați cînd cu

animale, cînd drăcii, culmi. Nu-i eficient — cum zice o vorbă. Adică nu-i treabă de om serios. Asta e...

— Asta e o monotonie aiurită, pricepi?

— Păi, eu ce vă ziceam! Dar dacă n-o să mă spuneţi lui domnu' Smith...

Stînga întinse ultimul număr din Mondial Post de după-amiază.

— Mulţumesc, *dragă* Dumas, mulţumesc... O ţigară ai?

— Domnu' Smith spune că fumatul reduce memoria. Dar eu dacă nu mă spuneţi...

Stînga întinse discret un pachet de *„Naturale"* cu *filtru*.

Subinspectorul îşi retrase mîna ca ars, fără să-l atingă, rămînînd în atitudinea unuia care ar suferi de fobia microbilor, sau, poate, numai a amprentelor.

— Vă rog, luaţi tot pachetul! Şi sergentul Dumas, îl puse — cu respect — pe masa invizibilă.

Uitînd şi de proteste, de gangsteri şi chiar de ţigară, subinspectorul A.A. înghiţea cu o foame nesăţioasă, de-a valma, titlurile şi coloanele din Mondial Post.

„Moartea savantului Derry Funk jun. într-o nouă lumină". „Harry nu este vinovat de crimă." „Declaraţiile directorului general al firmei AND! Poliţia va plăti daune considerabile pentru compromiterea reclamei şi prestigiului comercial!"

„...Inspectorul general Eduard Gars, deschizînd o nouă anchetă, a identificat în arhiva electronică a defunctului un seif special — nedescoperit la prima anchetă.

În secundarul acestui seif a fost găsit un proiect de programare prin „spin-inducţie" a cibernofre-

nului Harry B, proprietatea savantului, care — după cum se știe — era cunoscut pînă astăzi ca autor al crimei."

Speculînd suspansul, articolul vorbea în continuare de marea pierdere a întregii omeniri prin moartea unuia din autorii RAR-ului — dacă ar fi să amintim numai aceasta — pînă ce revenea la:

„Noile investigații au putut dovedi, cu concursul cunoscutului expert cibernetician și intim prieten al defunctului, Thomas Ricas, că programul proiectat a fost realmente experimentat chiar în atelierul electronic din casa Funk și chiar pe memoria și creierul cibernofrenului Harry B, la data de miercuri 20 august, între orele 16,20 și 16,28. Ceea ce coincide cu ziua și premerge doar cu trei minute momentul presupusei omucideri.

Dar, reanalizînd algoritmul programului conceput de inginerul Funk, Thomas Ricas și inspectorul Gars au reușit să-i descopere (încă în decursul zilei de ieri) o eroare de calcul. Totuși momentul revelator a survenit azi la reconstituirea care a avut loc în prezența autorităților de resort și a presei.

Deși eroarea de calcul era teoretic neînsemnată, cînd a fost din nou comandată cibernofrenului Harry B, ea s-a dovedit fatală!

Sub impulsul ei cibernofrenul a provocat scurtcircuitarea curentului electric în sala de gimnastică, fapt care — se știe — este cauza morții regretatului savant. O grabă inexplicabilă l-a făcut să..."

Sfîrșitul frazei îl citi dintr-o privire.

Îl repetă în gînd, apoi într-un murmur confuz, apoi într-o înșiruire de țipete strangulate:

— Fantastic! De necrezut! De necrezut!

Aşadar, Funk jun. era o victimă a lui însuşi ! O neglijenţă ! O sinucidere ! ?

Apoi începu să-şi şoptească : „Iată unde poate duce graba de a fi primul. De ce primul ? ! Asta îi omoară pe mulţi ...

Deci Harry B este complet nevinovat şi acţiunile AND-ului ... Ce mai *haussă !* Fantastic ! Dacă nu era Gars, AND-ul falimenta pe gratis. Şi ce idee la mine să nu vînd acţiunile astea ! Şi Gars care nu mi-a spus nimic de planul lui ...“ .

Subit bine dispus şi cu elan, se avîntă către o uşă închipuită. Cît mai repede, „primul“ la bursă ! Dar şocul întîlnirii cu invizibilul îi reîmprospătă revolta justificată :

— Gangsterilor şi canaliilor ! O să fiţi voi mai tari ca inspectorul general Gars ? ! Vom vedea noi !

Clipea puternic, strîngînd din pleoapele albicioase şi nu mai pricepea nimic. Avea în faţă un ins slab, complet ras sau chel şi fără vîrstă.

— Smith.

Subinspectorul se pomeni strigînd după Dumas.

— ... Unde eşti ? Mă auzi ? Dumas ! Sergent ! Gangsterilor ... *Dragă* Dumas ...

— Este exact ce mă gîndeam şi eu ... E mai înţelept să vă purtaţi ceva mai politicos. Gangsterii sînt nişte oameni fără scrupule ... Credeţi oare că Gars ar fi dispus să vă răscumpere ?

A.A. clătină din cap a neîncredere.

— Atunci, ce tot urlai ? ! Dar ... poate ... vă răscumpăraţi singur. Oricum, îţi recomand să iei loc. Nu ... nu chiar acolo. Aşa, acum e mai bine. Am şi început să ne înţelegem.

Aşa era Derry ! O minte fulgerătoare. Dar, ca şi fulgerul, vedea prea multe dintr-o sclipire, disprețuind amănuntul.

— Tom, eşti sigur că a greşit ?

— Regret, Jaqueline, ştiu că tu nu admiţi nici o singură greşeală posibilă cînd e vorba de Derry. Dar asemenea greşeli nu sînt o raritate nici pentru cei mai buni calculatori.

— Nu a greşit.

— Doar ai asistat la recalculare şi la reconstituire. Erai lîngă automatul de box. Te obsedau mănuşile...

— *M-au* obsedat. Acum însă revin la altă obsesie a mea. Poate o ghiceşti ?

— Fără mănuşi, n-ar mai rămîne decît : *Ce ar putea să însemne un cifru cibernetic ?*

... Nici un progres ! Cu toată echipa noastră „redutabilă." Dar Gars declară că nu se dă bătut.

— Nu e genul lui să se dea bătut.

Lucrau de atîtea zile şi nu repurtaseră decît succese spirituale. Mai întîi ipoteza lui Gars, care era fără îndoială foarte logică : Cifrul folosit de Derry era o invenţie, deci şi descifrarea lui trebuia să fie tot o invenţie.

Un succes mai util repurtă Ricas izbutind să calculeze seriile modulaţiilor care trebuiau să fie aplicate pe o anumită undă purtătoare — adevărata cheie — pentru ca să poată pătrunde printr-o zonă ce se dovedea sensibilă.

Ce e drept, cheia se schimba automat la fiecare opt ore, dar pînă la urmă descoperiră şi funcţia matematică prin care se deduceau unele din altele.

O adevărată piramidă a lui Keops, după șase mii de ani!

De fapt cifrul fusese descoperit. O dovedea faptul că unda purtătoare intra ca o cheie în casetă și — păstrînd comparația — se răsucea înăuntru, tot ca o cheie perfect potrivită.

Dar caseta nu se deschidea! *Ceva* se opunea de fiecare dată, în ultima fracțiune de micro-secundă.

— Un cifru cibernetic — reluă Jaqueline, ca răspuns la tăcerea lui Ricas — trebuie să fie un cifru ca oricare altul, care se modifică însă ori de cîte ori este descoperit de un străin. Sau, dacă vrei, o cheie care, dacă nu e răsucită de adevăratul ei stăpîn, nu mai deschide!

— Ca aforism, merge. Dar practic, e irealizabil.

— Chiar dacă, să zicem, „cheia" aceea ar face parte din însăși ființa stăpînului ei?

— Alt aforism. Eu sînt adeptul unei logici mai pragmatice. Îl mai așteptăm pe Gars, ori începem fără el?

— Dacă vrei, putem începe. Scoți seiful din nișă?

Ricas se aplecă asupra mozaicului. După cîteva combinații cu micile pietre colorate, se opri intrigat.

— Jaqueline! Ce crezi că ar putea fi punctele astea albe?

Jaqueline privi cu spaimă și cu ură.

— Perforații cu unde laser! Ne-au distrus caseta! La douăzeci de mii de grade nimic nu mai rezistă. Oh, Tom!

— Rezistă blindajul magnetic pe care l-am inventat eu! Pentru nișele mele. N-au distrus nimic. Au încercat. Dar cine?

Jaqueline îl privea cu obrazul împietrit. Nu-l mai privise așa, poate, niciodată.

Calm, Ricas suridea degajat.

— Dar nu e cazul să te sperii. Seiful nici nu a fost atins. Te vei convinge pe loc.

— Sînt ca și convinsă, Tom.

Scoaseră caseta.

Într-adevăr, părea neatinsă. Asta nu însemna însă că și în interiorul ei totul era intact. Dar Jaqueline preferă să tacă.

— Tom, cred că e cineva la ușă.

— Gars, probabil. E semnalul lui.

Jaqueline se duse să deschidă.

Renunțaseră de mult, din motive de siguranță, la toate oficiile electrice și electronice. Bătea la ușă.

Se întoarse întovărășită de sergentul Dumas. Același Dumas, în mare ținută portocalie, cu eghileți de argint.

— Domnu' inspector-general spune că din motive ...să-mi aduc aminte din ce motive... Da. Din motive „im-pre-vizibile" nu poate ca să vină decît mîine. Eu...

Ricas îl privea cu ostilitate. Jaqueline tresări, văzîndu-i fața, acoperită parcă de o mască hidoasă și schimonosită. Fericită că nu se știe singură cu Tom, se întoarse spre Dumas, zîmbindu-i cu o urmă de înfricoșare în ochi.

— Dumas, tu ce părere ai de caseta asta care nu se poate deschide?

— Poate nu o fi casetă. O fi dintr-o bucată. Eu cînd am o problemă grea încep s-o studiez din toate punctele de vedere. Dar eu... mai aveam de spus că domnu' inspector-general îl roagă pe domnu' Ricas să vină pînă la dînsul. Și că dacă nu o să mă credeți să zic că... „Mîine dimineață nu va ploua". Asta e.

Ricas făcu ochii mari. Era chiar consemnul... Cum naiba putea inspectorul să aibă încredere în specimenul ăsta paleolitic!

Nu știa ce să creadă și își frămînta mîinile. Jaqueline îi auzea trosnind încheieturile degetelor.

— Bine, mă duc imediat.

Dumas își scoase mănușile. Cerceta, cu ochi ce parcă nu făceau parte din făptura lui, caseta, răsucind-o încetișor între degete. Părea o maimuță mare și curioasă, studiind un obiect strălucitor, descoperit în cușca lui din grădina zoologică.

Jaqueline îl privea, curioasă și ea, cu un mic zîmbet în colțul buzelor.

Dumas întoarse caseta, pe rînd, pe toate șase fețele. Le pipăi, pe fiecare cu aceeași grijă, deși erau absolut identice, punct cu punct. O mirosise și suflase asupra ei, fără să se supere de zîmbetul domnișoarei Jaqueline.

Poate are s-o și guste?!

Dar după un timp păru să nu-l mai intereseze. O așeză politicos pe masă și începu să-și caute mănușile.

— Apoi, eu mă duc — cu respect — domnișoară Jaqueline. Știți...

— ...Lipsa prelungită din post...

Zîmbetul domnișoarei Jaqueline dispăru. Cu o privire de copil cuminte, murmură: mulțumesc oncle Dumas.

21

Sergentul Dumas, consternat, zăcea pe un scaun invizibil, în cușca mare cît o cameră spațioasă. Consternarea atinse culmea, stîrnindu-i amețeli, văzîn-

du-se intrînd pe ușa transparentă. Nu putea fi vorba de propria-i imagine, pentru că el stătea încremenit, iar celălalt umbla.

„Identicii" se contemplară un timp, apoi unul se retrase fără să spună decît „hm!"

În urma lui, Dumas începu să urle, într-o autentică criză de nervi.

— Gangsterilor! Canaliilor!

De undeva apăru Smith.

— Dețin informația că sînteți un pasionat al „Naturalelor" cu filtru. Serviți? A! Refuzați. Categoric. Curios! În seara de 19 august ați parcurs doisprezece kilometri și jumătate pe jos și ați intrat, forțînd o fereastră, în casa Funk, numai ca să vă puteți procura un pachet cu țigările dumneavoastră favorite. Vă mai amintiți? Era lună plină... și creierul electronic al poliției centrale tocmai găsise de cuviință să reducă la normal supravegherea casei Funk, dat fiind că dosarul cazului era „clar".

— Ce teatru de bîlci! Începînd cu hainele astea ridicole. Scoateți-le de pe mine! Auziți? Scoateți-le și terminați odată!

— Regretăm enorm că nu vă putem oferi un spectacol mai de calitate. Dar la ora aceea, uniforma ca și... restul din „fizionomia" sergentului Dumas, nu vă incomoda, nici nu vă indigna. Nici mustățile... Le preferați, doar, distinsei dumneavoastră fețe, rasă impecabil, netedă și tonificată. Nu, nu a fost un teatru de bîlci ca al nostru! Ați jucat rolul atît de perfect...

— Spioni!

— ... încît reîncarnarea, în care v-ați trezit în dimineața de azi, nu-i decît un „bis" al unor spec-

tatori... Interpretați splendid în „Asasinarea inginerului Derry Funk" de... îmi scapă autorul...

— A fost o neglijență. O greșeală de calcul.

— Au fost, cred, mai multe greșeli de calcul...

— Totul s-a văzut clar la reconstituire.

— Și dacă, la această reconstituire, pe masa de șah, pe care o cunoașteți, nu s-ar fi aflat și acest pachet de „Naturale" cu filtru ce credeți că s-ar fi constatat ?

Subinspectorul A.A. nu părea capabil, cel puțin pentru un timp, să formuleze răspunsuri. Cu atît mai puțin unul atît de dificil ca acela ce i se cerea. Probabil de aceea, înțelegător, nici Smith nu insistă să-l obțină.

— Nu ar fi înțelept să vă grăbiți cu răspunsul, dar pentru că tot ați citit *Mondial Post* de ieri — mai închidem și noi ochii — și cunoscîndu-vă unele înclinații literare — după marginaliile pe care cu atîta obiectivitate le-ați făcut — vă las aici *brouillon*-ul unui articol pe care, dacă eventual l-ați găsi destul de interesant, ca să merite a fi stilizat de dumneavoastră, l-am trimite spre publicare pentru mîine... sau astă-seară chiar. Depinde iarăși numai de dumneavoastră.

— Domnule...

— Smith.

— Hainele mele...

— Adevărat, nu le văd pe aici... Știți — îmi permit pentru că poate nu știați — erați de serviciu astă-noapte la Centrala Poliției Cibernetice. Știm, știm că e o misiune care pe un om cu sensibilitatea și veleitățile dumneavoastră îl plictisește de moarte. Dar conștiincios cum sînteți, ați fi fost în stare să vă duceți și noi conștiincioși cu misiunea noastră...

— Dați-mi hainele !

— O, asta se aranjază ! Nu vă enervați. Trece pe aici Dumas. Gîndiți-vă la articol... Vă rugăm.

„Adevăratul asasin al lui Derry Funk: subinspectorul A.A. Adolf Anatol, șef de serviciu la Centrala Poliției Cibernetice.

Redacția noastră a putut stabili următoarele fapte pentru care dispune de toate probele necesare.

În ziua de 15 august, la ora 7 dimineața, susnumitul A.A. (Adolf Anatol), a înmînat vînzătoarei dintr-o mică tutungerie din apropierea casei Funk un pachet de țigări *Naturale cu filtru,* ambalat într-o peliculă transparentă dintr-un material special, pe care era modelat, prin spin-inducție, un program-comandă ce putea fi indus de la o mică distanță în memoria cibernofernului Harry B pe care — în aceeași zi și tot prin spin-inducție — urma să experimenteze inginerul Derry Funk un program propriu.

La ora 10, sergentul Dumas din postul V 314, cumpără, ca de obicei de altfel, un pachet „Naturale" cu filtru pentru victimă. Acesta, tot ca de obicei, îl pune pe masa de șah, la aproximativ un metru și jumătate distanță de Harry B. Restul este cunoscut cititorilor din articolele noastre anterioare, ca și din întreaga presă.

Ce nu se știe însă, este faptul că subinspectorul A.A. se afla în ziua fatală în casa Funk ca membru al echipei de anchetă. Aici, intenția acestuia de a face să dispară corpul delict (pachetul de țigări), prin înlocuirea lui cu un altul, a fost probabil dejucată de o întîmplare banală. O gafă a sergentului Dumas, care figura și el printre membrii anchetei, dintr-un

capriciu al legii de procedură (cazul se petrecuse „pe raza lui").

Probabilitatea a devenit certitudine în seara zilei de 19 august, ora 8,28, cînd subinspectorul A.A., perfect costumat și transformat în „sergent Dumas" — profitînd de lipsa prelungită a acestuia din post — se strecoară pe fereastră în casa Funk, a cărei supraveghere excepțională încetase în dimineața aceleiași zile, pentru simplul motiv că tot el luase această măsură — se înțelege, legală.

Astfel introdus în casă, subinspectorul-sergent procedează la înlocuirea pachetului de țigări incriminat (cel puțin așa credea el), printr-un pachet de „Naturale" obișnuit, fără să observe ochiul magic al unui aparat de fotografiat cu repetiție, foarte primitiv (tip Daguerre-Nièpce, secolul XIX), căci dacă ar fi fost mai modern, risca nu numai să fie sesizat, dar să i se voaleze și clișeele sub acțiunea radiatorului anti-foto pe care numitul subinspector îl poartă mereu asupra lui, chiar cînd îmbracă uniforma unor sergenți desueți.

Bineînțeles că declanșarea spionului nostru fotografic era comandată de asemenea foarte primitiv, printr-un demodat sistem mecanic, acționat chiar de apăsarea tălpilor domnului subinspector pe porțiunea de podea din fața mesei de șah. Asta pentru că împotriva celulelor fotoelectrice știm bine că domnia sa este de asemenea perfect apărat și riscam să ne compromitem fotoreportajul. (Pentru neplata acestuia redacția noastră stă la dispoziția domnului A.A. cu suma de trei sute cincizeci $\mathcal{MF}$, tariful plus amenda prevăzută de lege.)

Sperăm totuși că printre rîndurile de mai sus, cititorii vor afla că ghinionistul subinspector-sergent

CODEX 100

nu a reușit să sustragă pachetul de care se interesa (acesta se găsea de mult în posesia redacției noastre), ci unul de Naturale „naturale", pus acolo tot de un demodat reporter al ziarului nostru.

Concluzia ultimei anchete, condusă de ilustrul inspector Gars, este, fără îndoială, ceva mai strălucită decît precedenta ei, dar conține cel puțin o eroare fundamentală.

Toți Harry B — un produs modern al firmei AND — dispun de o bossă specială „etică" a circuitelor de siguranță și supercontrol, grație căreia — chiar dacă i se dă o comandă de natură să pericliteze viața omului pe care îl servește — cibernofrenul nu o execută sau o corectează.

De ce de data aceasta bossa de supercontrol din creierul lui Harry B nu a reacționat? Sau — nu a reacționat la timp?

Răspunsul se află — după cum ați bănuit — în programul de modulații spin-inductive imprimate pe suprafața peliculei de ambalaj a pachetului de Naturale cu filtru, așezat pe masa de șah din chiar apropierea lui Harry B. Influxurile spin-inductoare ale acestui program au paralizat și anihilat circa douăzeci și cinci de minute (timp în care Derry Funk boxa cu automatul) bossa de supracontrol a bravului său cibernofren domestic.

În numerele viitoare vom răspunde unor întrebări. De unde cunoștea subinspectorul A.A. obiceiul victimei de a-și ține pachetul de țigări pe masa de șah? De la cine sau cum a aflat că Derry Funk săvîrșise o greșeală în algoritmul programului pe care urma să-l experimenteze în ziua aceea?

Departe de noi gîndul de a insinua că domnul A.A., Adolf Anatol, în calitate de înalt subaltern al

numeratorului central al poliției de pază și supraveghere domiciliară, ar fi avut și profitat de posibilitatea de a urmări pe calea undelor tot felul de amănunte din casa Funk, dar și mai departe de noi gîndul de a nu insinua acest lucru dacă urmele rămase în arhiva memoriei numeratorului citat ar confirma temerile noastre. Așadar..."

— Cum vi se pare? Așa, din punct de vedere stilistic. Ar fi publicabil? Desigur, pe ici pe colo periat. Ori ar mai trebui serios „cizelat"? Vreo eroare? Ne-ar fi prețioasă contribuția dumneavoastră. Poate chiar am releva-o în subtitlu cu aldine. Știți... gangsterii nu prea se pricep în ale literaturii.

22

Poștașul cu diligență, favoriți și chipiu de mareșal trebui să-și desfășoare tot talentul lui de trompetist pentru a reuși s-o vadă pe „frumoasa Jaqueline" (cum o numea el în adîncul inimii sale) apărînd în cadrul ușii care — știa prea bine — avea și sonerie Bell și cutie de scrisori.

Dar poștașul cu favoriți era un funcționar conștiincios, în al cărui contract cu Exania 19 se prevedea folosirea manierelor unei epoci în care răvașele erau anunțate cu foarte plăcute urechilor fraze muzicale.

Cum în acest contract nu se preciza și care trebuiau să fie acele paragrafe sonore și armonioase, poștașul cu favoriți le alegea după chipul și asemănarea adresantului și mai cu osebire a adresantei.

Unii cetățeni ai Exaniei găsiră leitmotivele poștale interesante și chiar inspirate, deși chestorul Matton

se văzu obligat să-i interzică folosirea unora, alese din marşurile funebre, ca urmare a reclamaţiilor primite de la unii întîrziaţi, care îşi petreceau aici, la braţul unor apariţii ingenue, o ultimă lună de miere romantică şi optimistă, dat fiind că faţă de ei, îngerul cu trîmbiţă şi favoriţi, nutrea unele sentimente, care, de obicei, nu se trîmbiţează.

Jaqueline îi mulţumi graţios pentru vibranta *celeste Aida,* întinzîndu-i vîrful unor degete parfumate, fapt pentru care fu nevoită să adune cu cealaltă mînă un chipiu, de mareşal, de sub roţile diligenţei.

— Ai ceva pentru mine, Gaston?

— Nu, domnişoară Jaqueline, nu! Dar mă bătu gîndul că poate aveţi dumneavoastră ceva pentru mine.

Un plic roz apăru, o dată cu undele celei mai ameţitoare roze, din V-ul adînc al decolteului lady-ei Hamilton.

— Vezi să nu-l pierzi printre serenade.

Folosind aria bărbierului, Gaston fredona cu mezzo-voce:

— O scrisoare! Pentru Gaston...

— Pentru Lyon!

— Asta e departe domnişoară! Mai trebuie timbre suplimentare.

Drept care Jaqueline se achită în napoleoni de aur, care deşi nu erau din epoca lui Napoleon, cel mare, erau plăcuţi urechilor muzicale, ca cele ale lui Gaston, poştaşul cu diligenţă, favoriţi şi chipiu de mareşal.

În micul budoar, Jaqueline asculta şoaptele unei scrisori care păstra urma tuturor formelor prin care trecuse. Împăturită şi bine presată, cum numai în

abisurile unei manșete portocalii se poate păstra o scrisoare, și rotunjită, și ciudată, de parcă ar fi fost ținută sub marginea dinăuntru a unui chipiu de mareșal !

Peste cîteva minute, cu un zîmbet vag și nepăsător, dar în mare grabă, Jaqueline Evariste pleca din Exania 19.

Mai puțin grăbit părea, la aceeași oră, sergentul Dumas, părăsind cu pași oficiali și — se subînțelege — solemni, panteonul criogenic, unde, în fața criptei defunctului inginer Derry Funk, păstrase — pe baza unei aprobări speciale — o îndelungă reculegere, sub supravegherea pioasă a ochilor electronici, ce păzeau liniștea prezentă și speranțele într-un miracol viitor...

Am fi fost îndreptățiți să credem că se îndrepta către frumosul cartier (în secolul XXII toate cartierele erau frumoase, ceea ce i-a făcut pe unii să afirme că toate erau urîte) din apropiere, în care locuia Tom Ricas, dar, înainte de a ajunge acolo se fofilă, scăpîndu-ne din ochi, pe o scară cu totul și cu totul de sticlă, cunoscută contemporanilor sub numele de „Coloana Soarelui". Nu pentru că era unica, ci pentru că fusese prima construită în acest gen.

Mai mult nu s-ar putea povesti despre ce făcuse acolo, căci, deși de sticlă, Coloana Soarelui mai era și cu totul și cu totul opacă privirilor dinafară...

Totuși, putem bănui că un sergent de poliție, cu mustață și nepoți, nu avea vreun drum pe acolo ca să intre în laboratoarele de mulaj plastic, cu atît mai puțin în cele de chirurgie estetică, nici în cele în care se aplica noul tratament de întinerire și nici în cele de etcaetera. Dar cum nu-l putem bănui — în nici un caz — de un deosebit interes față de renu-

mitele băuturi și mai ales coniacuri ale renumitei terase, care se oferea cerului ca o tipsie de azur, acest moment din viața sergentului Dumas va rămîne un mister.

Oricum, întîlnindu-l, absolut din întîmplare, la ieșire, părea mult mai volubil, încît ultima parte a drumului către casa Ricas o parcurse cu pași mai puțin solemni și de loc oficiali.

— Domnișoară Jaqueline, domnul Ricas și domnul inspector Gars se află amîndoi în Creierul Electronic. La centrală.

Ei spun... nu mai spun ce zic ei, dar eu nu zic nu, cîtă vreme un subinspector ca A.A., Adolf Anatol... s-a topit de acolo chiar cînd era de serviciu fără ca nici un polițist, măcar vreunul din cei cu minte electrică, să miște un deget sau să facă, cît de cît acolo, un raport, cum aș fi făcut eu, chiar dacă nu se întîmpla nimic! În plin Creier... Curat că s-a stricat la cap! — vorba care ziceam să nu v-o spun a lui domnul inspector-general.

După alte cîteva usturătoare observații la adresa confraților săi electronici — și pe care ținea cu orice chip să le facă — vru să mai vadă o dată seiful domnului Derry Funk.

— Întoarce-te cu spatele sergent, și nu trage cu ochiul! 'nțeles?

Rîzînd, Jaqueline compuse cifrul și scoase seiful.

— Acum, vă rog să-i aplicați dumneavoastră cifrul, cel pe care spuneați că l-ați descoperit.

— Inutil, Dumas. Înțelege că e ci-ber-ne-tic. Adică...

— Adică se schimbă de cum îl ghicești. Ce mare treabă! Parcă așa spuneați ieri, nu?

— Nu chiar așa; *cam* așa.

— Oricum, eu vă rog frumos să mai încercați o dată. E greu?

— Nu, Dumas. Tot nu avem altă treabă...

Jaqueline așează seiful pe suportul aparatului de emisie, după care procedă la reglarea unghiurilor de incidență. Compuse cifrul valabil în ziua aceea, se convinse privind ecranul scintografului că modulațiile pătrundeau în interiorul seifului...

În fața ei, de cealaltă parte, Dumas cu mănușile pe mîini, imobil, concentrat, nici nu urmărea, nici nu aștepta ceva anume. Și nimic nu se petrecu.

Doar în clipa în care ultima modulație a cifrului intra în casetă, sergentul Dumas ridică o mînă și apăsă cu un deget pe un colț al capacului. (Ca și cum ar fi vrut să se iscălească — s-ar fi încumetat Jaqueline să-i zică, doar ca o mică răzbunare — dacă degetul în cauză nu ar fi fost înmănușat.)

— Ei, te-ai convins, iubite Sherlock Holmes? Seiful nostru nu vrea să se deschidă, nici chiar sub privirile-ți necruțătoare!

— Îmi pare că și eu aș spune la fel, don'șoară Jaqueline. Dar tot nu avem altă treabă. Vă rog frumos...

Jaqueline repetă operația. Și iar îl văzu pe sergent făcînd același gest. De fapt nu era chiar așa, pentru că nu era același degetul înmănușat. Un amănunt pe care Jaqueline nu l-a observat, poate numai pentru că în chiar clipa aceea, fără a se auzi nici un fel de zgomot, nici ca o șoaptă și nici metalic, seiful se deschise, simplu, ca o cutie de bomboane.

Deasupra ei, superba privire a unei Lady Hamilton în copie vie, alba ei tîmplă și marțiala frunte

înconjurată de fire cărunte a unui desuet sergent de gardă.

În sectoarele seifului totul era aranjat într-o perfectă ordine. Sute de cuburi (nu mai mari de 1 cm^3), conținînd microfilme — desigur lucrări pe care Derry voia să le apere de indiscreții.

Degetele Jaquelinei, prelungi și fine și degetele desuetului sergent de gardă se îndreptară, cu egală nerăbdare, spre un obiect cu o deosebită lucrătură în filigran, în maniera grațiosului secol XIX, care părea să-i fi atras pe amîndoi în aceeași clipă. Sergentul Dumas ceda curtenitor în favoarea nemuritoarei lady, pe fața căreia paloarea adăuga frumusetii ei o transparență ireală... Sau numai Dumas o vedea astfel, ca împietrită, cu ochii ațintiți asupra unei fotografii din interiorul învechitei lucrături în filigran.

Trecu o clipă lungă și altele la fel de lungi.

Revenindu-și din contemplație, sergentul Dumas procedă metodic la scoaterea unui uriaș Rosskopfpatent cu multe capace din adîncurile buzunarului de la piept. Umblă la el, dar nu tocmai așa cum s-ar umbla la un ceas de acum trei secole, apoi, la fel de liniștit, închise capacul seifului electronic.

— Dumas! Cum ai putut face o asemenea imprudență! Nu avem nici o garanție că îl mai putem deschide! De fapt, nici nu înțeleg... cum de s-a deschis, așa, pe neașteptate.

— Eu ziceam în mine că asta nu mai are importanță și că domnul Ricas dacă nu și domnul inspector ar putea să se întoarcă din minut în minut.

— Crezi, Dumas...

— Așa că nu ar fi frumos din partea noastră să lăsăm obiectele din casă deschise și nelalocul lor.

Jaqueline aranjă în grabă aparatul de emisie în poziția lui de la început și închise seiful în nișa de sub mozaic.

Plecînd, sergentul Dumas își căuta din ochi o mănușă dispărută. Negăsind-o, zîmbi politicos și admirativ către eleganta geantă a Jaquelinei, în care el nu o văzuse punînd decît mica agendă cu scoarțe de filigran. Apoi, cu gesturi complicate și sistematice, scoase din buzunarul stîng și interior al vestonului portocaliu o altă mănușă absolut identică. Dar „absolut" identică.

Toate acestea se petreceau în timp ce frumoasa lady îi trimitea, printre lăsatele gene ale ochilor ei albaștri, cifrul unor unde modulate, capabile să deschidă seifuri mai ermetice încă decît cele cibernetice.

23

— Derry nu a greșit, repeta Jaqueline drept răspuns la concluziile ultimei anchete și marele succes al lui Gars.

— Probabil, Jaqueline, dacă vrei să spui că nu a greșit „ireparabil".

— Oricum concluziile tale tot eronate rămîn. Și nu probabil, ci evident!

— Eu aș spune mai degrabă: „Oricum, firma AND nu era vinovată de moartea lui Derry". Cu o eroare am evitat altă eroare, mai gravă... Cred că și asta e tot evident!

— Așadar... „acționar principal".

— Probabil. Totuși — orice ai crede despre mine — nu asta mă preocupă acum.

— Atunci, poate... „director general"!

— Atunci, de unde știa autorul, adevăratul autor al crimei, că în programul conceput de Derry Funk se afla o greșeală mortală? Dacă nu ar fi știut *asta*, nu avea nici un rost să anihileze bossa etică a lui Harry B Ar fi intervenit supercontrolul...

De la cine putea — repet — *adevăratul asasin* să afle o asemene indicație atît de... „prețioasă"?

— *Numai de la mine!*

Gars tresări, răsucindu-se spre ușă. Jaqueline nu schiță nici cel mai mic gest.

— Dar, Jaqueline o bănuia de mult. Acum, eu, nu mai bănui. Sînt sigur. Numai de la mine!

...Fără să-mi dau seama, am săvîrșit o crimă... Cînd m-am gîndit era prea tîrziu. Prea tîrziu...

Tristețea și durerea adînceau trăsăturile lui Tom Ricas. Sinceritatea îi lumina ochii, îi voala glasul.

Umerii căzuți, brațele nemișcate de-a lungul trupului, cu mîinile, obosite, ușor întoarse înainte. Tăcu o clipă, așteptînd. O vorbă, un gest. Erau prietenii lui... Singurii. Lor le făcea destăinuirea. Lor le cerea ajutorul...

Aproape fără respirație, adunîndu-și doar cu privirile ultima fărîmă de forță vitală, continuă pe același ton franc și istovit:

— ... Cel mai vechi și bun prieten al lui Derry... Colaboratori... Lucram împreună la... tot felul de studii, invenții... De obicei nu-mi luam copii. Nu ar fi avut nici un rost. Numai cu spin-inducția a fost altfel. Un domeniu cu totul nou. Derry s-a hotărît să lucrăm separat.

... Așa am ajuns să-l spionez... O ispită mai tare ca mine. Omenească. Aveam nevoie de al doilea doc-

torat.. Știți. I se spunea *laureatum*. Sună splendid... splendid... E o vanitate ilustră și...

— Încep să înțeleg... Da, înțeleg... îl întrerupse abia auzit Gars. Programul experimentat de Funk în ziua morții lui...

— Îl copiasem cu două zile mai înainte. *Pentru mine*. De la Derry nimeni afară de mine nu l-ar fi putut copia. Nu... De la mine, însă, era mai simplu. Adevăratul asasin a reușit să facă o copie după copia mea. N-am știut! Nu mi-am dat seama. Cineva abil... foarte abil și priceput...

Gars părea convins.

Numai un om dotat cu mintea unui Funk... sau cu anti-conștiința lui ar fi fost capabil de asemenea performanță în plină eră a poliției cibernetice, omniprezente...

— Eu, continuă Ricas, nu am avut timp în cele două zile dinaintea experienței nici cel puțin să studiez programul pe care... îl furasem. O fatalitate! Dacă l-aș fi studiat, descopeream greșeala lui Derry și atunci... Dar eram bolnav... ca să zic așa, bolnav. O ciudată criză de... amnezie. Parcă... parcă aș fi fost drogat cu... amnezifore.

— Ciudat, șopti Gars fără să vrea.

— Da, e ciudat. Și poate nu mă credeți. Dar nu știam nimic. Nimic. Mai ales, nu știam nimic de greșeala lui Derry. Vă jur!

— Nu e nevoie, Tom! Cel puțin pe mine m-ai convins! O, dacă ai fi știut... Dacă ai fi știut!

— Îți mulțumesc, Jaqueline...

— Dacă ai fi știut, nu l-ai fi otrăvit pe Derry Funk, în aceeași zi și la aceeași oră... Ar fi fost de prisos, nu? Alții îți făceau acest frățesc serviciu.

Ricas nu avu timp nici să clipească.

Nici Gars nu observase lovitura Jaquelinei.

Campioana de jiu-jitsu — centura neagră — îi trimisese în braţe un Tom Ricas *autentic* adormit.

— Jaqueline! Asta nu e tocmai... legal. Ar putea fi o lovitură mortală!

— Mă crezi prea caritabilă, inspectore! îi răspunse surîzînd candid Jaqueline, în timp ce cu gesturi delicate îşi căuta în eleganta ei poşetă batista parfumată ca să-şi şteargă — probabil — degetele ei fine, prelungi şi fragile, întinate de contactul cu epiderma celui adormit.

— Gars, pînă termin eu, studiază te rog fotografia asta.

— ...Nu văd nimic deosebit. Un Tom Ricas ceva mai tînăr.

— Hm!

Gars întoarse fotografia. Citi: Fratele meu, Robert Evariste. Dedesubt semna: Derry Funk.

Inspectorul recunoscu semnătura.

24

Smith părea să reflecteze.

Subinspectorul A.A. ar fi dat mult să ştie la ce. În definitiv — ridicol ori neridicol, nu avea nici o importanţă — viaţa lui depindea acum de omul acesta cu expresie de stîlp.

În atare împrejurări, o schimbare mai realistă de politică, sau numai de tactică era preferabilă. Ar fi vrut să-i vorbească, dar nu ştia cum să se insinueze.

Smith continua să tacă absent şi inabordabil. De fapt nu reflecta de loc. Doar verifica în gînd anu-

mite efecte ale anumitor vinuri anumite, după un anumit timp de la administrare, asupra memoriei umane.

Verificarea aceasta — ce părea a fi reflexie — a durat destul ca subinspectorul să fie fericit auzindu-l vorbind din nou.

— Poate sînteţi supărat pe noi, domnule A.A., pentru că vă reţinem. Ne-ar părea foarte rău...

— Domnule Smith, ca între oameni! Cît mă costă afacerea asta.

— Să vă coste?! Doar sînteţi oaspetele nostru, domnule... Puteţi să mai rămîneţi dacă doriţi... Cum s-ar putea să luăm bani pentru o plăcere a noastră...

— Domnule Smith, să vorbîm deschis, ca...

— ...între oameni! Desigur, dar nu înţeleg la ce vă puteţi gîndi. Noi v-am invitat *numai* pentru stilizarea articolului. Acum, că e un lucru ca şi făcut, poate... preferaţi să plecaţi. Nu ar fi moral să vă reţinem.

În faţa subinspectorului uşa de sticlă se deschidea tăcută ca o invitaţie.

— O, nu! Prefer să rămîn...

— Vom fi onoraţi! Pe lîngă faptul că e o hotărîre înţeleaptă.

— ...deocamdată.

— Ce altceva mai bun vi s-ar putea oferi dincolo de pragul modestei mele case...

În sinea lui, A.A. recunoştea că omul avea perfectă dreptate. „Omul"... Gangsterul! Canalia!... Dar dincolo nu-l aştepta decît...

— ...Şi dacă v-ar aştepta numai legea, poate că nu ar fi totul pierdut. Dar mai e şi AGC-ul! „Ato-

mic General Company", nu ? ! Ori la asta nu v-aţi gîndit ! ?

Mai lividă ca niciodată faţa subinspectorului spunea mai bine decît cuvintele (de altfel incapabil să le articuleze) că nu se gîndise pînă atunci la cel mai mare trust mondial pentru folosirea în scopuri „paşnice" a energiei atomo-nucleare.

Abia putu să îngîne un răguşit „de neînchipuit" !

— O, domnule A.A., ce săracă imaginaţie, chiar pentru un detectiv din era poliţiei cibernetice !

Oricum, decesul în avancronica anchetei este o soartă pe care nici un oarecare Oswald nu şi-a dorit-o!

A.A. nu-i răspundea. Bătea cu vîrful degetelor, în marginea mesei invizibile.

— Aşadar, matematic : aici este singurul loc unde puteţi fi în siguranţă. Am spus ... *puteţi fi.*

— Din nenorocire.

— ... pentru că nici ospitalitatea noastră — oricît de ... neeleganţi am fi — nu poate depăşi limita. Cu AGC-ul nici Derry Funk nu s-a putut lupta ! De aceea — tot ca între oameni — vă rugăm să plecaţi.

— Domnule Smith, sînt pierdut ...

— Uitasem ! Nu vă faceţi griji cu articolul stilizat. Nu-l vom publica.

— Mulţumesc, dar gestul dumneavoastră nu schimbă nimic. La ora asta şi Gars şi AGC-ul au destule motive să mă cureţe !

— Din păcatè, au.

— Totuşi, domnule Smith sînt mai bogat decît credeţi. Cît îmi cereţi ?

— Ca să vă ţinem aici, vreţi să spuneţi ? Să fie clar.

Subinspectorul dădu doar din cap, cu o expresie rugătoare în ochi.

— Cu AGC-ul...

— Vă rog...

— Pentru că insistați și pentru că sînteți oaspetele nostru, mă gîndesc că... pentru cincizeci de miliarde am putea încerca.

— Cincizeci mi...

— ...liarde.

— Oricît aș fi de bogat, nu dispun de o asemenea sumă.

— Dar AGC-ul ar dispune!

— Probabil. Dar eu nu dispun de AGC.

— Totuși, dacă ați binevoi...

— Nu înțeleg...

— Mereu în pană de imaginație! Vreau să spun că AGC-ul ar fi dispus să dea suma aceasta dacă dumneavoastră ne-ați iniția asupra intrărilor secrete în amplasamentele subterane ale acestui ilustrisim trust al păcii.

— Cred și eu! Dar, din păcate... nu mai știu! Adică, nu mai știu decît că am știut. Ceva foarte straniu...

...Asta mi s-a întîmplat de mult. Mai precis, chiar de la început, îndată ce m-au transferat în serviciile exterioare. Cred că așa procedează cu toții... Se zice că AGC-ul ar dispune de o gamă completă de substanțe frenoactive-amnezifore, amnezicide etc., foarte selective. Eu nu mă pricep prea bine. Se mai zice că ar avea și din astea un stoc secret imens.

— Furat de la cine?

— AGC-ul nu fură! *Cumpără*...

— Scuzați-mă. A fost o scăpare. *Cumpărat* de la cine?

— Rîzi de mine ori crezi că există mai mult de trei oameni pe lume care pot fabrica asemenea substanțe? Mai ales că, acum, cei trei sînt doi.

— În fine, să revenim la subterană și la intrările ei.

— Nu văd.

— Dacă, totuși ați încerca? Poate gîndul că e singura dumneavoastră șansă de a vă salva să fie un antidot.

— Nu mai știu decît că am uitat.

— Gîndiți-vă iar! Insistați... Eu voi reveni. Ceva mai tîrziu.

— Domnule Smith! De necrezut! Ați avut dreptate. Sfatul... sugestia dumneavoastră și-a făcut efectul.

— De necrezut, într-adevăr.

— Încep să-mi amintesc! Acum... acum chiar mi-am amintit totul! Sînt salvat! Notați tot ce vă voi spune. Repede! Repede! Re...

Subinspectorul A.A. se opri brusc din efuziunea subitului său entuziasm, căzînd în extremitatea contrară. Vocea îi deveni țipătoare.

— Sînt salvat, am spus? Salvat?! Stupid! De-a dreptul stupid!

— Domnule subinspector, calmați-vă.

— Lasă sfaturile! Chiar dacă ați cîștiga voi lupta cu AGC-ul, eu A.A. — Anatol Adolf... tot legea mă mănîncă!

— Te înșeli iarăși, subinspectore; mereu lipsit de imaginație. Ori ești în stare să crezi că o bandă de gangsteri, în stare să închidă gura AGC-ului, nu ar putea rezolva și fleacul de care te temi dumneata? Dacă acum două sute de ani am putut noi găsi pentru

moartea unui președinte un autor la alegere, îți închipui cred că, acum, pentru un oarecare Funk jun nu vom putea realiza oricîte variante vrei, care să nu te privească ...

— De fapt logic vorbind, așa ar trebui să fie.

— Mai ales că nu vom fi atît de egoiști, încît cele cincizeci mi-li-ar-de să le ținem numai pentru noi. Ați sesizat sper că, în fond, vă propunem ca, părăsind AGC-ul, să deveniți coasociatul nostru.

— Totuși, nu am nici o garanție ...

— Da, drept cine ne iei dumneata ?! Ai auzit dumneata vreodată ca un gangster să-și calce cuvîntul ?!

— Notați vă rog, notați domnule Smith. Îmi reamintesc toate amănuntele. Veți intra în subteranele AGC-ului ca în apartamentul dumneavoastră.

Recitind notele luate după dicteul lui A.A., cu toate datele lui topografice, Smith păru mulțumit. Surîse chiar, în felul lui.

— Perfect, domnule subinspector, sînt sigur că vom colabora cu mult succes. Un asemenea eveniment se cuvine sărbătorit !

Smith plecă și reapăru purtînd în triumf o sticlă de *Lacryma Cristi* al cărui conținut le plăcu la amîndoi foarte mult, de vreme ce peste o jumătate de oră nu mai exista.

„Straşnic vin, dom'le". Era tot ce mai puteau să-și spună reciproc în finalul acestei libații olimpiene. Și adormiră aproape în același timp. Adevărat că nu se treziră odată...

Subinspectorul părea odihnit și bine dispus.

— Bună dimineața, amice ! îl salută familiar Smith.

— Cine ești dumneata ?

— Cum, nu mă mai recunoașteți, domnule subinspector A.A. ?

— Subinspector ? Care ? Care „A.A"? Eu sînt...

— Cine sînteți ?

— Cum „cine sînteți"! Eu sînt... Asta e! Cine sînt eu ? Nu mai știu... Nu mai știu decît că am știut ; că... am uitat.

25

Instalat comod în fotoliul victorian. Tom Ricas privea visător în jurul lui. Toate, totul i se părea făcut anume ca să-i placă. „Viața e frumoasă !", spuneau ochii lui senini, vorbind tuturor obiectelor din salonul Jaquelinei.

... Acum, Jaqueline era în fața lui. În celălalt fotoliu victorian, privindu-l drept în ochi.

— Mă mai iubești, Tom ?

— Te iubesc, Jaqueline...

— Pe sora lui Derry Funk ?

— Sora... Asta i-am spus-o lui.

— Și mie.

— Și fiecăruia în parte. Trebuia să ridic între voi *imposibilul.*

— *Robert Evariste,* ce vrei să spui ? !

— După cum vezi, pe fața mea nu vei citi surpriza, Jaqueline. Robert Evariste... Da ! Și ce vreau să spun ? Ce *aș fi vrut* să-ți spun : nu ești sora lui Derry, Jaqueline. Nu ești nici sora *noastră.* O simplă coincidență de nume care mi-a dat ideea. Nimic mai simplu în secolul XXII, decît să schimbi identitatea

unui om. Cu numeratoarele astea uriașe, statistico-demografice, poți să faci ce vrei dacă le prinzi slăbiciunea. Totul nu e decît un fals magnetic. Atît. Sau un fals matematic.

În pupilele mărite ale Jaquelinei creștea dispreţul înţelegerii.

— Atunci... Tom! Ce-ai făcut?

— Atunci! Acum! Oricînd! Nu are nici un sens... Iubirea e mai presus de orice. Iubirea cu „I" mare. Cine neagă acest adevăr, e nebun. Iubirea e celestă, e un *supremum!* Nu are nevoie de atestate morale. Pentru că ea și numai ea împarte vieții asemenea certificate.

— Monstruos.

— Desigur! Eu te înțeleg, Jaqueline. *Tu* nu înțelegi. Nici nu vei putea vreodată înțelege... Crezi că-l iubeai pe Derry! Poate mai crezi și acum. *Aici* e monstruozitatea. Monstrul ești *tu!* Tu, el, toți. *Voi,* nu eu!

...Dacă îl iubeai, de ce ai fugit, tu? Dacă te iubea, de ce a fugit, el? V-ați smuls din voi, fugind. De ce? Ați fugit, lași, agățîndu-vă o mască; o mască — în loc de *voi.* Ați fugit pentru că eu v-am spus... pentru că undeva, pe un petec de hîrtie scria... Falsificatori!

Te plîng, Jaqueline, pe toți vă plîng.

Biata planetă! Eră de automate mintale, de inimi electronice, de sentimente cibernetice! „Tabele de adevăruri"!

Tu însăți nu mai ești, Jaqueline, decît un tabel de adevăr. Sărmani amputați, incapabili de Iubire! În voi e monstruozitatea! Lume de monștri! Eu, numai eu, sînt *omul.* Singurul!

Ricas accentua puternic fiecare cuvînt. Fiecare părea ales anume ca să poată fi un strigăt. Dar își stri-

ga vorbele în șoaptă, într-o șoaptă limpede, limpede, blîndă, prelungă; cuvintele cădeau armonioase, sonuri de orgă.

— Nu te uita așa, biată frumoasă Jaqueline. Eu sînt singurul om!

Mi-am ucis familia! Te iubeam. Am încasat un miliard de la First-Atomic-Trust pentru mișelia asta. Te iubeam.

L-am șantajat ani de-a rîndul pe Derry. Te iubeam. L-am ucis! Nu-mi pasă pentru ce mi-a cerut-o First-Atomic-Trust-ul. Poate ca să scape de serurile voastre „pașnice". Mi-e egal. Te iubesc. Și dacă trustul acesta infam, care m-a plătit, va arunca din nou bombele lui termo-nucleare, ce-mi pasă! Te iubesc.

O sută de mii, un milion, o sută de milioane de oameni uciși pe secundă: nu-mi pasă. Te iubesc; te iubesc...

Dacă ar fi să ucid pentru tine toate miliardele de monștri care nu știu să trăiască pentru Iubire, de pe Pămînt, de pe toate planetele, de pe toți aștrii, aș face-o, Jaqueline.

— Nu vei mai ucide pe nimeni, Tom.

— Ba, da, Jaqueline. Voiam tocmai să te previn. E inutil tot ce regizezi. Inutil. Nici substanțele frenoactive pe care mi le-ai pregătit, nici Gars, nimic nu are nici un rost. Nu voi vorbi! Nici mănușa de box îmbibată de mine cu Kinta-Ra, descoperită în camera de gimnastică a lui Derry...

Prea multă scenografie, Ar putea fi atît de simplu să afli totul de la mine. Totul și mai mult decît totul.

Nu-ți cer nimic, decît să rămîi aici. Pe fotoliul acesta, în fața mea. Singură cu mine.

Prea romantic? Desuet? Ca în secolul faustic în care ne aflăm. Melodramă. Ce vrei ...

Rămîi?

Dacă nu, poți aduce aici, nu pe un diavol ratat — cum e Gars — pe Lucifer personal pot să-l văd. Nu va scoate un cuvînt de la mine.

Numai tu. Un dar *pentru tine*. Pentru că te iubesc.

Rămîi?

Singură cu mine? Un ceas? Singură cu mine?

O liniște îi mlădia cuvintele.

Numai un ceas. Cînd numai eu în univers te voi privi. E tot ce-ți cer. Atît. Rămîi?

Pe fața lui Tom, o lumină îi sidefa albăstriu tîmplele, pleoapele, zîmbetul vag din jurul buzelor.

— Cînd te-am văzut erai o fetiță. Alergai desculță pe alei, în parcul orbitelor din cosmosul pămîntean. O fetiță cu plete arămii, cu pantofii în mînă ...

Eu eram foarte departe. „La mii de ani lumină", cum se spune pe la voi. Te-am văzut pentru că, greșind pasul, ai căzut în orbita vizată de mine. Ai mei mă pregăteau pentru un drum foarte lung. Ori cîmpul tău psihomagnetic, ori poate bătăile inimii tale îmi deformau orbita cu cîțiva gravitoni. Am primit ordin să te „evacuez". Imediat.

Dacă o făceam — era cel mai ușor lucru, cel mai simplu — ai fi căzut în abis, în praful cosmic.

Nu te-am ucis. Și nu știu de ce ți-am trimis în ajutor o jerbă de gravitoni. Jerba aceea te-a susținut. Te-am însoțit, înlănțuindu-te, cuprinzîndu-ți trupul tău firav de fetiță.

Într-un fel, mergeam îmbrățișați. Singuri în jurul Pămîntului, rătăcind pe aleile orbitale.

Singuri. Un ceas. O viață, pentru mine, în anii voștri pămînteni.

Apoi, n-am mai fost lăsat să plec.

Am fugit!

Cine pleacă din lumea noastră își pierde plasma. Și fluxul vital. E un drum fără întoarcere...

... Cînd am ajuns deasupra Pămîntului, OZN-ul în care am fugit era aproape stins. Fluxul vital se epuizase. Nu mai aveam decît un strop. Un strop de *apă vie,* cum ziceți tot voi.

Nu aveam timp să aleg. Primul om care mi-a ieșit în cale era un oarecare Robert Evariste...

Intrînd în ființa lui, nu mai aveam dintr-a mea decît acea ultimă picătură: Eul meu și Iubirea mea pentru tine.

A trebuit să accept tot restul — și mintea și firea și destinul — de la Robert.

Așa m-am născut pe pămînt.

Și tot atunci a început — în mine — lupta între *eu* și Robert Evariste... El își apăra idealul lui, existența lui. Era un ambițios. Maladiv. Un rău sub o zodie rea. Îl suportam totuși. Trebuia să-l suport. Trebuia să te găsesc. Te căutam.

Puteam să-l omor! Dacă îl omoram... dar încă nu știam ce e moartea. Cînd am învățat ce înseamnă a ucide te regăsisem.

Dacă îl omoram n-aș fi putut să te mai văd, să-ți vorbesc, să mă gîndesc la tine. Aș fi murit.

Robert mă specula. Mă șantaja. *Știa.*

Atunci am trăit primul asasinat: accidentul de avion al familiei Funk. Nu a fost un accident. A fost un complot al F.A.-Trust-ului, al cărui instrument era Robert Evariste. Frate cu Derry — aveau aceeași

mamă — îl ura. Îi ura mintea. Gloria. Averea, fabuloasa avere a familiei Funk, după omologarea serului RAR.

Dar tăceam. Te iubeam.

Și am făcut a doua crimă : l-am ucis pe Thomas Ricas. Cel mai bun prieten al lui Derry. Și am devenit datorită unei operații plastice banale, Thomas Ricas, cel mai bun prieten al lui Derry...

Și am ucis din nou. Pe Derry.

Lui Derry i-ai fi urmat tu.

Era tot ce le mai stătea în cale F.A.-Trust-ului și lui Robert.

Știi... amneziforele selective antiatomice te fac să uiți, dar nu să uiți că ai uitat. *Ultarea totală* nu o realizaseră încă. *La asta lucra Derry*. Și tu, Jaqueline. Dar și *ei* !

Jaqueline ! Caută în seif... Vei afla totul... Eu... nu voi mai vorbi. Nu voi mai vorbi... Pentru că Robert Evariste moare. Aici, sub ochii tăi.

Eu l-am ucis.

Substanțele frenoactive. Am izbutit... să ne despărțim. Ne-am despărțit.

Sîntem numai *eu* și *tu*. Jaqueline...

Cuvintele se auzeau, sonuri de orgă, pierzîndu-se. O mai chemară, o clipă, ochii.

Imobil, cu ochii imenși, albaștri, sub fruntea dreaptă, înaltă, de argint, Tom Ricas nu mai vorbi. Tăcu îndelung, în jilțul lui victorian, ca și cum s-ar fi oprit să privească un gînd depărtat. Foarte depărtat.

Tăcu îndelung. Și nimeni n-ar fi spus că nu va vorbi iarăși.

Se auzi clopotul la uşa de intrare. Deschizînd, Jaqueline îşi invită oaspetele în micul birou alăturat salonului.

— E dincolo ?

— E dincolo.

— Şi dacă ?! La urma urmei, dacă ar fugi i-ar fi mai rău.

Sergentul Dumas însoţise cuvintele de un gest pieziş al umărului drept, ceea ce îi deranjă oarecum epoletul de mareşal cu galoane de sergent *à la suite*, scînteind suprafeţe aurii, recent lustruite reglementar şi chimic.

Liniştit din partea aceasta, mulţumi cuvios Jaquelinei care îi recomanda un vast fotoliu victorian. Îl umplu cu toată persoana şi uniforma sa fizică, apoi — deşi pe masă se afla deschis seiful cibernetic al lui Derry Funk — începu să caute un subiect de conversaţie.

— Dom'şoară Jaqueline ! Cum să vă spun...

— „Jaqueline", zîmbi Jaqueline.

— Permiteţi-mi să vă spun, cu respect, că v-aţi schimbat la faţă, într-un fel, cum să vă spun...

— Poate, Dumas.

— O, nu e vorba de frumuseţe. Ştiţi dumneavoastră.

— Atunci ?

— Răposatul Narbon ar fi spus că „paşii dumneavoastră şi-au schimbat gravitaţia". Ce voia să spună cu asta nu ştiu.

— Dumas, amprentele de pe mănuşa ta, cu care se deschide seiful sînt...

— La fel ca pe cealaltă mănușă! Știți dumneavoastră.

— Sînt ale lui Derry... Funk?

— După cum v-ați gîndit dumneavoastră, domnișoară Jaqueline, înaintea mea.

— M-am gîndit eu, dar nu înaintea ta, oncle Dumas.

La ușa de intrare se auzi insistent clopotul.

— E unul de-ai noștri. Se cunoaște după inima clopotului. Permiteți, domnișoară.

— E inspectorul Gars. Jaqueline ezită o clipă. Dumas... te rog să rămîi aici. Da?

— Ca să nu vă mint, nici mie nu-mi veni în gînd să mă retrag. Mai am un raport pentru domnia sa.

Accidentul familiei Funk era imprimat chiar pe primul fir al bobinei fonomagnetice din cilindrul notat cu A1, din seiful lui Derry Funk.

Peste cîteva clipe, firul vorbea cu o stranie claritate.

„Robert Evariste, fratele meu, pilota alături de mine. Avionul, un Play 9, străbătea o densă pînză de nori."

Jaqueline se cutremură ascultînd vocea lui Derry, deși, doar cu un ceas mai înainte o ascultase o dată, încă o dată și încă o dată...

„Spectacolul era mirific. O împletire, o destrămare de nuanțe, de culori stinse și mereu renăscute, o rostogolire cînd lentă, cînd năvalnică de verde, galben. Roșu. Și totul într-o plutire imponderabilă, străvezie, suprapusă... Eram vrăjit. Dar cineva — absurd, nu era nimeni lîngă noi și totuși am auzit o voce — mi-a spus să mă întorc.

L-am văzut pe Robby. Se catapulta! Clipa de uimire mi-a răpit timpul în care, poate, l-aş fi putut reţine. Nu ştiu nici acum de ce am înţeles atunci *totul*. Totul într-o clipă, într-o fracţiune, o miime de clipă. Atît, de cît depindea şi viaţa noastră.

Am acţionat picajul în maximum de viteză. Mizam pe şansa — infimă, dar totuşi şansă — ca explozia avionului să nu se producă în aer, aşa cum fusese calculată.

Ştiu că am mai văzut valurile urcînd spre mine. Apoi, am ştiut că înotam. Înotam cu voinţă, cu siguranţă, cu fiecare efort calculat, gîndit. Înşelam valurile, le străpungeam, mă lăsam purtat, le învingeam.

Clipa de panică s-a înfipt în mine cînd, cu amîndouă braţele desfăcute, făcusem un salt uriaş umplîndu-mi plămînii cu aer. Încotro?!

Prăbuşirea a fost imediată. Zeci de imagini îmi despicau mintea, se îngrămădeau, mă apăsau, mă scufundau.

Vedeam? Văzusem? Nu ştiu!

Splendidul submarin al lui Robby, în întregime de sticlă, străveziu ca o apă limpede, luneca, despicînd valurile. Luneca... şi eu vorbeam cu robotul lui Robby... Îl întrebam ceva referitor la sistemul de teleghidare. Smuls, ameţit, sufocat de pereţii vineţi de apă, groaza îmi era amestecată cu un bizar simţămînt de îngrijorare. A izbutit Robby să se urce pe bord? Care bord?! Totul se topea într-o pîclă... Care bord? Unde? Încotro? ÎNCOTRO? Mă scufundam. Mă scufundam şi nu mai voiam... Voiam să mă scufund. Dar mai voiam, mai voiam să-mi amintesc... „Cînd vei ajunge la ultimul fir al voinţei tale, Derry..."

„Inelul Nibelungilor" mi-l dăruise Jaqueline. De mult... A doua zi după prima noastră zi în Exania 19. Niciodată nu m-am întrebat ce ascunsese ea sub piatra de smarald. Atunci, în căderea aceea fără contururi, am smuls-o cu dinții.

Nu am simțit nici o licoare miraculoasă (ce altceva ar fi putut ascunde acolo maestra substanțelor frenoactive ?)

A fost miraculos. Și am ajuns la coastă.

Ziarele publicaseră știrea tragicului accident în care pierisem cu toții. Mai tîrziu am fost anchetat sub acuzația de a-mi fi asasinat întreaga familie pentru cinci miliarde moștenire.

Atunci l-am reîntîlnit pe Thomas Ricas și i-am fost recunoscător. Aveam nevoie de reazimul unui prieten, un om în ochii căruia să nu văd nici o umbră.

După un an dosarul s-a închis „din lipsă de elemente probatorii", dar umbra din ochii tuturor a rămas. Și în ochii Jaquelinei.

Cu tristețe și fericire mă întorceam în calda bunătate a lui Tom. Spre ochii lui, fără nici o umbră.

Cînd am aflat *de ce* nu era nici o umbră în ochii lui Tom era prea tîrziu. Îl ucisese pe adevăratul Tom Ricas, sau profitase numai de moartea lui ? Sînt întrebări, atîtea întrebări, cu care trăiesc în preajma fratelui meu Robert Evariste, la care nu știu să-mi răspund. Încă nu știu. Oricum, fratele meu era un virtuos al crimei, dar rămînea fratele meu.

Jaqueline... Voi putea să-mi răspund vreodată și la întrebarea : Jaqueline ?..."

Clopotul de la intrare se auzi întrerupt și timid. Jaqueline — puțin surprinsă — veni să deschidă.

În prag îi apăru sergentul Dumas din brigada sedentară 73, în toată splendoarea și autenticitatea lui portocalie, salutînd „cu respect“ și întrebînd o dacă Jaqueline Evariste locuia acolo.

Jaqueline nu ezită mai mult de o clipă. Apoi, însoțindu-și cu grație și amabilitate noul oaspete, se reîntoarse în micul birou.

— Dumas, te caută fratele tău.

Ar fi putut să-și lase măcar o mustață mai scurtă, ca semn de recunoaștere.

Dumas zîmbi binevoitor, în fotoliu, și tot Dumas, în urma unui „drepți“ în fața lui Gars, înțepeni cu mîna la chipiu și vîrfurile ambelor branșamente ale mustăților, mai țepene ca niciodată.

Dumas, din fotoliu, zîmbi din nou.

— Am impresia că unul din noi doi e de prisos aici!

Scoase pistolul — un Colt din secolul XIX — apoi, cu un gest din același secol, și-l înțepeni în partea stîngă a toracelui — unde din toate secolele, știm că ar trebui să se afle inima.

Se auzi un zgomot mic, ca o sfîșiere sau ca un oftat mic, după care sergentul Dumas, din fotoliu, dispăru.

În picioare, Brett Narbon se ocupa cu plierea unei carcase, chipul și asemănarea sergentului Dumas, ce se vedea, cu disperare, împăturit și băgat în buzunar.

— Ultima idee a unui detectiv învechit!

— Dar parcă tu muriseși, Narbon?!

— Nimic mai simplu, în secolul XXII, decît să mori cînd ai nevoie! De cînd cu uriașele numeratoare electronice ale populației — o joacă! Mai ales dacă sînt de ale poliției centrale „complet cibernetizate“, care „nu greșesc niciodată“, și, mai ales, cînd sînt „de vîrsta anului curent!“ Recunoaște și tu, Gars,

ce progres superb : Pînă mai ieri ne înșelam din prostie ; acum ne înșelăm automat !

— Și crezi că... aveai nevoie să mori ?

— Eu, ce e drept mai puțin ! Onoratul concern AGC și altele — mai mult. Cerusem redeschiderea dosarului familiei Funk și reconstituirea exploziei de pe avionul Play 9...

— Ești chiar convins că autorul „invizibil" ar fi AGC-ul ?

— De asta mai puțin decît de faptul că își are reședința, *aici*. Aici, sub picioarele noastre...

Gars păși, fără să vrea, într-o latură.

— Vrei să spui că...

— Că vei fi destul de amabil să-l însoțești — cu cea mai bună a ta brigadă de polițiști „necibernetici" — pe sergentul Dumas, care actualmente, ca urmare a unui „la stîn-ga !" executat ca la carte, se află, cu dreapta la chipiu, în fața mea, căutîndu-și în cap — cu respect — formula de prezentare, către un șef decedat în condiții legale.

— Cum te-ai simțit în Exania 17, sergent ?

— Bine, să trăiți...

— ...cu respect ! Bravo, Dumas. Dar pe Excelența Sa, guvernatorul Exaniei 19, îl cunoști ?

— Foarte bine, să trăiți... că am „prestat" și în ...asta... 19.

— Și palatul ?

— Și ! Am făcut trei ani de gardă pe acolo.

— Mai faci o dată și gata ! Te retragi cu pensia întreagă în care exanie ai să vrei.

— Nu zic ba, da ce vă faceți cu... cel din buzunar ?

— Dacă o mai fi nevoie mai știi ? Executarea, Dumas !

— Aiurg ! Numai să-mi dați consemnul, că fără el... știți...

— Consemnul este : „Excelență, în numele legii *ești* arestat" și saluți cu respect.

Apoi brigada domnului inspector general va ocupa toate intrările în subteranele Exanici 19 și va coborî pe scara notată „Sec. XX", pînă va da de ce caută, la 300 metri sub pămînt.

— 'nțeles ! Și după aceea ?

— După aceea, vei păzi ca secolul de dedesubt să nu explodeze, distrugînd frumusețea de romantism al celui de deasupra, pînă cînd cel de-al XXII-lea ne va inocula pe toți (dar pe *toți* de data aceasta) cu noul RAR-absolut.

— Și după aceea ?

— Și după aceea, ți-am spus : poți să ieși la pensie. 'Nțeles, sergent de modă veche ?

— 'Nțeles, să trăiți, cu respect.

Sergentul ar mai fi întrebat ceva, dar se simți „oarecum".

Cînd venise era pe înserat. Acum înserase de tot. Atunci de ce se lumina afară ? Își înghiți — cu respect — întrebarea și rămase privind nedumerit pe fereastră, cu gîndul că superiorii lui vor băga de seamă, după el, una ca asta.

Superiorii lui nu băgau de seamă.

Gars aștepta interogativ. Narbon îi puse în față un teanc de hîrtii.

— Inspectore, uite planul palatului și al grădinii. Toate intrările în subteran — cîte le-am aflat de la un fidel subaltern al tău — sînt marcate vizibil. Uite și scara sec. XX. Înțelegi, numai tu ai calitatea de a proceda „la cele legale" în asemenea ilustrisime domicilii inviolabile.

— Nu cumva tu preferi să rămîi „repauzat" ?

— La asta am să mai reflectez. Oricum, e bine să-ți iei o gardă destul de numeroasă, chiar dacă, nefiind tocmai „de epocă", ai risca să compromiți reclama Exaniei 19 și pachetul meu de acțiuni la această societate turistică atît de prosperă.

— Te înșeli Narbon. Garda va fi cum nu se poate mai „de epocă"! Mi-o va da chiar Matton. În definitiv, e chestorul Exaniei 19.

— Și prim-procuristul AND-ului.

— Căruia prăbușirea AGC-ului îi cade tare bine și îi ridică acțiunile măcar cu trei și douăzeci la sută.

— Perfect. Atunci, sergent! „Și după aceea" aduci niște mere pe alese, din grădina domnului chestor-general Matton, că tot nu prea are pagube, văd, dumnealui!

— Gars, n-ar trebui să te grăbești? E destul de tîrziu.

— Totuși, Narbon, eu venisem aici pentru cazul Ricas, dar... Ce se întîmplă?

Prin străveziul dantelat al perdelelor pătrundea o lumină albastră și străină. Ca o ființă ciudată cu pași de fum.

— Un OZN. Nu mai văzusem de mult. Au început să prefere romantismul? E primul deasupra Exaniei 19.

În fine. Îți spuneam Narbon, de cazul...

— Tom Ricas. Sărmanul! Ce ghinion! Dacă ar fi știut că F.A.-Trust și A.G.-Company sînt două sucursale ale aceleiași firme, făcea o crimă mai puțin. Nu te mai obosi, Gars. Și una și alta își au uzinele în același loc: aici. Sub candidul romantism.

— OZN-ul coborîse la creasta casei. Fluid, albastrul se făcuse violet. O cuprinsese în pîlpîirea aripilor de lumină schimbătoare.

Inspectorul general Gars ezită cîteva clipe. „Splendid spectacol!“ Nu-l mai văzuse de atît de aproape poate niciodată.

Totuşi trebuia să se ducă la Matton.

Plecă urmat — un pas în urmă — de sergentul Dumas, care nu pricepea nimic.

OZN-ul nu-i luă în seamă.

Acoperise casa ca o cupolă albastră-violet, vie.

Alergă speriată.

...Tom Ricas era tot în fotoliul victorian, privind în infinit.

— Tom, de ce ai plecat?

Şoapta Jaquelinei ascundea un strigăt.

Narbon nu înţelegea. Gîndea numai că murind, Ricas se schimbase mult. Unde dispăruse acea puritate şi lumină sub care îşi ascundea cu atîta artă cinismul şi cruzimea?

Rămăsese numai cruzimea.

Jaqueline coborî scările pe lîngă clopotul de bronz învechit.

Somnambulic, privea un OZN care dispăruse de mult, peste parcul orbitelor, dincolo de înălţimi.

— Încotro, Jaqueline?

— În altă Exanie, Brett.

— Avem acelaşi drum.

— Merg singură.

— Vom merge împreună singuri. Ca lumea întreagă.

Ultimul capitol se întîmplă tot în vila Jaquelinei, lîngă vitrina cu băuturi multe.

Sergentul Dumas medita profund. Asta nu i se mai întîmplase în ultimul deceniu aproape de loc.

Își răsucea mustața între degetele foarte tare îngălbenite de tutun, încet și apăsat.

Să-i zică ?... Să nu-i zică ?...

Dacă sta el și se gîndea bine, mai avea 24 de ceasuri și — vorba șefului care a fost repauzat, nu zic, cu motiv ! — ieșea „cu pensia întreagă".

Păi, tocmai acum să-l supere ?!

Oamenii aceștia însemnați care scriu cărți polițiste sînt persoane nervoase și cînd ți-o mai fi și șef... Se cheamă că s-a dus pensia întreagă !

Care va să zică :

Să-i zică ?... Să nu-i zică ?...

Continuîndu-și meditația profundă, sergentul, întorcea cartea lui Brett Narbon, cînd pe o parte, cînd pe cealaltă, ca la ghicitoarea unde mergea el la ocazii, să-i dea în cărți de bine.

Pentru că șeful, de treabă, i-o dăruise pe gratis cu dedicație. Zice : „Lui Oncle Dumas, ca să aibă ce povesti la nepoți, cu pensia întreagă".

Cartea o citise el — cu respect — pe toată, că se chema frumos : „Exania 19". Nu ? Ce crede șeful că n-a priceput ? Ehei ! Nu știa el, sergentul Dumas, ce înseamnă Exania 19 ?!... Ce mai coniacuri dom'le. Ce mai... Ehei !...

Nu zic, bună carte ! dom'le șef, dacă permiteți cu respect, da' pe ici, pe colea...

Să-i zică ?... Să nu-i zică ?...

Că scrie aici de la bun început precum că eu (adică dumneavoastră, care vă făceați că erați eu, da' tot eu se cheamă că eram) scrie zic, că eu îmi răsucesc mustața „cu degetele neîngălbenite de tutun", Nu ? Scrie ! Dar acum, ia uitați-vă dumneavoastră colea — dacă permiteți, cu respect — la degetele mele, ce îngălbenite sînt de „Naturale" cu filtru !

Să-i zică ?... Să nu-i zică ?...

Și, nici tu, inspectorul-general Gars, nici tu A.A., nici tu, Ricas, să nu bagi de seamă ! Da'mite agenții AGC-ului și FAT-ului și Harry Beurile ! !

Aștia ca ăștia, ce să le pretinzi ? — cibernetici ! Da' el, șeful lui, repau... Narbon, tocmai el, detectiv adevărat cu minte și revolver, să nu se gîndească la una ca asta ? ! Păi...

Să-i zică ?... Să nu-i zică ?...

Că de dom'șoara Jaqueline, nimic de zis ! Că zicea ea mereu : „Dumas dragă, ce sergent „bine" ai fi tu dacă te-ai lăsa de fumat !" și o fi crezut (cum e ea !) că de asta...

Ce, pentru dom'șoara Jaqueline n-ar merita să te lași și de „Naturale" cu filtru ? Că dacă se lăsa și domnu Derry n-ar fi murit ! Asta e !

Să-i zică ?... Să nu-i zică ?...

Dacă mai sta și se gîndea și mai bine la pensie, zicea că să nu-i zică... Nici de asta, nici de altele, care nu le prea pricepea el, în el însuși. Că dacă e vorba pentru nepoți, cînd o fi să le povestească, le-o potrivi-o el mai cu o floricea, mai cu ce-o pune de la dînsu' numai să se vadă el cu pensia întreagă. Că așa se face povestea poveste de cînd e lumea ! Nu ?

... Cum ar fi aceea, la problema cu deschisul seifului cela, cum îi zice ? — numai cu un singur deget de mănușă, nu prea pricepea el de tot. Da' parcă dacă ai spune că eu — adică Narbon — cînd a fost la Crio-pantheon la domnu' Derry, i-a luat toate amprentele de la degete nu s-ar potrivi ? Ba s-ar potrivi !

Ce, nu știa el că șeful avea niște mănuși din, cum îi spune ?... Endodermit ? care copiază orice amprentă, de putea șeful să amețească pe toată lumea cu

ele... Te duci la Turnul Soarelui, treci clișeul de pe negativ pe pozitiv și gata. Asta e! Și chiar dacă n-o fi fost chiar așa... pentru nepoți merge!

Nici cu Smith nu e tocmai clar, da' parcă nu știa el, că tot șeful trebuia să fi fost! Cînd ieșea Dumas, odată își răsufla carapacea, o băga în buzunar și... uite-l pe Smith!

Că Smith nu prea semăna cu șeful? Da' păi nu-l știa el pe Narbon?! Ce mai copoi! În ce nu se putea el face? Că eu, ăsta, nu eram pe acolo! Eu... în Exania 17 „pentru refacere", să trăiți cu respect dom'le șef. Numai cînd îmi dădea cîte un ordin cu Rosskopfpatentul, mai făceam și eu cîte ceva, așa, ca pentru pensie.

— Bun și asta cu Smith! Da' și cealaltă cu privință la „Naturalele" cu filtru nu e rea! Ce mai reclamă! Ce mai vînzare! Toată lumea: Naturale, Naturale! Bănet nu glumă! Halal acționari, cine or fi ei! Cine or fi, dom'le?! Uite, asta, chiar că rămîne încurcată!

Că pe mine mă roade altceva, cum să spun... De ce nu-i mai aresta dom'le?! Nici pe deșteptul de A.A., nici pe drăguțul de Ricas! De ce! Că doar aveau dovezi! Eu unul i-aș fi aaars! Ce mai!

Da' mă întorc și zic:

Dacă-i ardea — ca mine — mai punea el mîna pe bîrlogul AGC-ului și FAT-ului și amîndouă la un loc?! Și-i mai ajungea șefului de-o carte?!

Asta e, Dumas tată! Nu degeaba n-ai ajuns tu inspector mare ca alde Narbon! Nu?

... Parcă dacă murea și Ricas și A.A. ce?... N-ar fi mers AGC-ul mai departe cu planul, cu bomba?

Doamne ferește ! Și ducă-se pe pustii ! Că el are nepoți... se închină cu evlavie pașnică sergentul Dumas, la o icoană din secolul XIX.

Iarăși, buun !

Va să zică le-am aranjat noi pe toate care și cine sînt... Pe toate și nu chiar pe toate ! Că persoana asta, *Lady Hamilton*, cine să fie ? ! Eu unul nu am cunoștință.

Se vede că sergentul Dumas se hotărîse înainte de pensie (încă douăzeci și două de ceasuri !) să nu se lase nelămurit. Mai ales că nu prea departe de vitrina cu băuturi multe — observase el căutînd vitrina — se găsea un raft cu cărți și mai multe.

Parcurgînd o linie dreaptă discutabilă, ajunse acolo și descoperi — ciudat de repede — cea mai mare carte cu poze. Caută silabisind la H ; Ha... Lady Hamilton !

Se opri, uimit asupra unei superbe fotografii ce ocupa aproape o pagină.

— Păi, bine dom'le, asta e chiar dom'șoara Jaqueline a noastră !

Buun !

Ehei, don'șoara Jaqueline ! Cine poate fi ca ea de frumoasă și inteligentă, că m-a lăsat pe mine să-i păzesc vila... Unde s-o fi dus don'șoara Jaqueline ?

Unde, neunde, de vreme ce-i scria lui— sergentul Dumas — se cheamă că era undeva și că ținea la el.

Că scria : „Dragă Dumas, șeful zice că pensia întreagă ți-ar ajunge". Da, mai zice dînsa mai departe, că după asta, îmi aranjază și postul : Paznic la Exania 19.

Asta plus pensia, ajunge !

Asta e !

Da să nu uit de băuturile acelea vrăjite cu... cum le zice ? Frenoactive !

Despre ele nu începe vorbă că erau vrăjite.

Dar tot astea, nevrăjitele parcă-s mai vrăjite...

Încă nouăsprezece ceasuri fix.

Și bău Dumas pînă ieși la pensie și nu uită nimic.

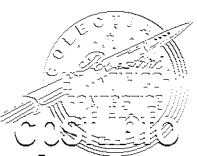

essor

Toma Videa către redacția ziarului :

...de unde se poate vedea că unii redactori au darul să anticipeze asupra ideilor bune ale redacției, de vreme ce indicațiile Dv., primite azi, pentru ziua de mîine, au fost aduse la întocmai îndeplinire ieri, 27 ale lunii curente.

De altfel, mîine nici cel mai genial dintre gazetari (în afară de Președintele Tribunalului de Anchete Publice) nu va reuși să obțină un interviu de la Anadorotte.

Ieri, unele ziare de seară anunțau — ca o certitudine — că va depune ca principal martor al acuzării.

Nu știu, gîndul la un succes al redacției noastre sau vechea prietenie — să zic indefinibilă și să nu fiu sentimental — care mă leagă de Anadorotte m-a făcut să merg să o văd chiar în aceeași seară.

Desigur, nu putea fi vorba de vreun interviu, cum, de altfel, nu e niciodată atunci cînd petrec cîteva ore pe *lóggia* ei cu umbre, ascultînd-o cum le transformă în ființe, în oaspeți stranii și firești, insinuîndu-se în discuțiile noastre, mai vii decît noi.

Numai în seara de ieri, bagheta magică a vorbelor ei nu însuflețea nici o umbră... Deși luna răsărise pe un colț al cornișei, trimițînd, mai ade-

vărat ca niciodată, fantomele formelor pe aleile grădinii suspendate între acoladele terasei.

— Anadorotte, se întîmplă ceva... Niciodată nu m-ai lăsat să plec fără să-mi fi spus o poveste.

— Poate că te înșeli. Poate că ceea ce nu a fost o poveste în astă-seară e... mai mult decît o poveste.

— Te gîndești mereu la ancheta de mîine.

— Mă gîndesc firește.

— ...Vei fi martorul principal al acuzării.

— Dragă Toma, se întîmplă ceva...

— Încep să cred, Anadorotte.

— E pentru prima dată cînd povestea de azi o vei auzi mîine.

— Chiar „mîine"! E, ca să zic așa, imposibil. Mîine e chiar Finala Cupei. Ori nu știai?

— Desigur că știu cum îți irosești bunătate de cap în reportaje ilustre despre golgeteri celebri și măturători ne-mai-po-me-niți!

— Anadorotte, te rog, e chiar finala!

— Poate, de data aceasta ai să transmiți cititorilor palpitațiile altor scoruri...

Și acum, mulțumesc dragă redactore! La revedere, pe mîine, în sala Tribunalului de Anchete...

Nu m-a lăsat s-o ajut, adăugînd și învăluindu-și vorbele în același zîmbet ne-mai-po-me-nit, ca de fiecare dată: „pînă la trepte pot să te conduc și fără baston. *Au revoir, jeune homme*".

— La revedere Anadorotte...

La revedere, frumoasă Anadorotte...

Transmisie „în direct" din sala Tribunalului de Anchete.

... Deși pe imensul stadion și pe celebrul gazon al orașului se dispută la această oră finala și mai celebrei Cupe Mondiale, sala Tribunalului de Anchete e plină. E arhiplină !

O stare de tensiune și nervozitate contagioasă domnește în atmosferă.

După moartea lui Adanio, luna trecută și agravarea bolii de care suferă Anadorotte — un adevărat idol al publicului — interesul pentru „cazul Volain" — de mult creat în lumea medicală reputată, a devenit mai mult decît explicabil.

Cu atît mai explicabil dacă ne gîndim la renumele pe care îl are Volain, de cel mai mare biocibernetician al lumii și la severitatea cu care ar putea fi condamnat dacă Tribunalul de Anchete îl va deferi instanțelor penale de judecată.

Președintele, urmat de cei șase magistrați, intră, chiar în acest moment, prin ușa — monumentală — care, cu frontonul ei purtînd de 500 de ani inscripția *Justitia fundamentum regnorum*, domină asupra întregii săli, asupra întregii asistențe.

Robele violete, cu margini bogate, de purpură, ale celor șapte, sînt deosebit de impunătoare, adăugînd solemnitate unei atmosfere dramatice.

Trei lovituri seci — și ele vechi de jumătate de mileniu — în placa de agat din dreapta președintelui, anunță deschiderea anchetei publice.

André Volain s-a ridicat. Drept ca o coloană dorică... Pe față, ceva din expresia de încordare și seninătate a cariatidelor... Sub fruntea boltită, ochii, ochii lui André Volain, îi văd ca două diamante verzi.

O clipă i-a privit pe magistrați. Numai atît, ca un salut, în grabă. Apoi, privirile i s-au întors din nou către mulțime, căutînd...

O caută pe Anadorotte?

Depozițiile au început.

În fața juriului — doctorul Arno Vinedda.

Președintele îi va adresa prima întrebare. Ascultați vocea președintelui.

— Domnule doctor, în calitatea dumneavoastră de decan al corpului medical, ce credeți referitor la dreptul domnului André Volain — doctor în biocibernetică — de a practica medicina?

— Nu are și *trebuie* să nu aibă acest drept. Este și ilegal și imoral să încredințăm viața semenilor noștri unor asemenea...

— Vă rugăm! Întrebarea este: a practicat *de fapt* André Volain medicina? Cunoașteți asemenea cazuri?

— În dosarul pe care vi-l depun se află dovezile a cel puțin zece cazuri flagrante.

— Mai aveți de adăugat ceva, în lumina adevărului?

— Din nefericire am ajuns la convingerea că domnul Volain nu s-a făcut vinovat numai de șarlatanie medicală... Obiectivul anchetei este prea blînd.

— Vă rugăm să precizați.

— Regret!... Domnul Volain e un mare savant. Îi sînt un vechi prieten... Un bun prieten... Totuși.... *Amicus Plato, sid magis amica veritas...*

— Și acest VERITAS este...

— Acest adevăr este că domnul Volain nu ar trebui deferit instanțelor penale pentru șarlatanie, ci pentru crimă. Pentru ucidere premeditată!

Ultimele cuvinte ale doctorului Vinedda au suscitat într-atît murmurele — aprobatoare — ale sălii, încît președintele se vede nevoit să recurgă — după cum auziți — la puternice lovituri în placa de agat, ca să restabilească liniștea și să se facă auzit.

— Cine dorește să depună mărturie în cauză? Să se anunțe prin ridicarea mîinii.

Această procedură — tulburătoare în sine — este caracteristică proceselor de anchetă. Nu e necesar ca cineva să fie citat.

Oricine, oricare om, de oriunde pe lume, se poate anunța ca martor. Trebuie numai să ridice mîna. Și... să spună adevărul! E ca și cum întreaga omenire ar fi chemată la mărturie.

În sală se văd sute de mîini ridicate.

Vor acuza? Vor apăra?

Oricum, se simte atmosfera ostilă doctorului Volain. Ziarele apărute în ultimul timp au publicat o serie de dovezi, iar cazul scriitoarei Anadorotte — poeta miturilor, zîna copiilor mari și mici — este pe buzele tuturor.

Cele mai multe dintre mărturii sînt depuse în scris. Este felul de a proceda (m-au informat mai mulți cetățeni din jurul meu) cînd vrei să dai mărturiei tale o mai mare greutate. Cea mai mare greutate.

Juriul ascultă numai concluziile la depoziția și dovezile scrise pe care martorul însăși le citește sau le expune. Apoi președintele poate să-i adreseze orice întrebare în legătură cu ancheta.

Pînă acum au fost depuse patru asemenea mărturii, toate semnate de medici și biologi consacrați,

dintre care doctorul Morand a făcut cea mai profundă impresie.

Toate concluziile sînt în fond aceleași : doctorul Volain a administrat cu premeditare tratamente ce au cauzat moartea sau grave tulburări mintale, sub pretextul unor nesfîrșite cercetări științifice.

Toți cei patru renumiți specialiști au cerut trimiterea imediată a anchetatului instanțelor penale. Acuzația e categorică și mereu aceeași : crimă repetată.

André Volain e tot în picioare. Privește numai în sală. Și caută mereu... Stăruitor.

Pe Anadorotte ? Dar e posibil să n-o fi văzut ! ... Frumoasă, nespus de frumoasă, e chiar lîngă el.

Mîna inertă și-o reazemă de speteaza scaunului. Bastonul ei, sculptat în fildeș, atît de cunoscut întregului oraș, e alături de ea.

Mersul Mariei Anadorotte e tot mai șovăielnic... Și, totuși, tot mai vii ochii și neobosita ei frumusețe peste dușmănia anilor...

Sînt ani mulți de cînd Maria Anadorotte e în tratamentul doctorului Volain care, tot de ani, încearcă să o vindece... Și tot atîția ani de cînd îi ascultă, fascinat, basmele...

Nu ! În seara aceasta nu pe Anadorotte o caută. Cu ochii lui pătrunzători, iscodește sala neîncetat. Așteaptă pe cineva... Deși, în afară de președinte, este singurul care ar putea pune întrebări martorilor ce se succed, acuzîndu-l, de la deschiderea dezbaterilor nu a rostit un singur cuvînt, nu a schițat un gest... Nimic mai mult decît acești ochi care, cu raza lor verde, caută peste lume.

Un alt martor se îndreaptă către juriu.

Grey Aller ? ! Așa cred. Da, într-adevăr, Grey

Aller, marele chirurg și maestru al grefării inimilor artificiale. Desigur, o nouă depoziție scrisă...

Ciudat... Președintele se ridică... Lovește în placa de agat... Ce se întîmplă ?! Ecourile loviturilor răsună puternic în liniștea absolută. Auziți formula sacramentală :

— „În interesul adevărului" Tribunalul de Anchete se poate adresa oricărei persoane, chiar dacă nu se anunță ca martor. Doamna Maria Anadorotte se află de față ?

Liniștea din sală e nefirească și nu se poate descrie.

— Da.

Cum se poate pune atîta melodie într-o singură silabă ? Magia frumoasei Anadorotte...

— Totuși, nu ați ridicat mîna.

— Aceea pe care ar trebui s-o ridic nu-mi aparține.

— Juriul, prin mine, vă cere iertare... Dar mărturia dumneavoastră ar putea fi de cel mai mare folos adevărului și justiției. Vă rugăm...

— Refuz.

— Cu regret trebuie să vă reamintim prevederile categorice ale legii.

— Refuz, categoric. Și... cu orice consecințe.

— Totuși, doamnă, ați putea să ne spuneți ce vă determină să adresați justiției un asemenea refuz ?

— Împiedicarea unei injustiții !

Anadorotte s-a ridicat. Privește drept în ochii lui Volain. Mîna vie tremură puternic, rezemată în baston. O lumină fascinantă îi inundă fața...

— Pentru că sînteți pe calea unei imense erori !

Președintele o privește mut de uimire.

— Pentru că cel pe care îl anchetați nu este André Volain !

Un val nestăpînit de murmure — care ajung desigur pînă la dumneavoastră — bîntuie sala. André Volain e strivit de privirile tuturor. Toți ochii îl caută. Numai ochii lui caută alte priviri... Pe cine caută ?

— Omul din fața dumneavoastră este Essor ! Este Essor Vindecătorul !

Pe fața președintelui descifrez ceva... ca o umbră transparentă peste un surîs „condescendent", care pare să spună : „Bătrîna scriitoare de basme a ajuns să aibă vedenii, să-și vadă aievea eroii plăsmuiți".

Dar Volain a tresărit auzind acest nume. A tresărit...

Raza verde a ochilor imenși e de cositor. Privirea lui o învăluie pe Anadorotte. O clipă numai și se întoarce iarăși să caute...

— Doamnă, ceea ce spuneți este...

— Ceea ce spun este numai adevăr ! În fața dumneavoastră...

— ... se află Essor !

Cuvintele au răsunet puternic. Prea puternic... Nu au fost rostite de Anadorotte ! se întîmplă ceva... Nu înțeleg. Nu văd...

— Da ! Pe Essor l-ați adus la judecată ! Depun mărturie ! Acesta este, într-adevăr, Essor Asirianul !

Nu recunosc glasul... Dar, în cadrul ușii de intrare a publicului, se află profesorul Berral, Hobert Berral !

Nu mă înșel, e chiar el... Nu știu cînd a intrat. Ține mîna ridicată.

La încuviințarea președintelui (mai uluit decît noi toți) își face loc către masa juriului, manevrîndu-și cărucior de invalid. De mulți ani picioarele nu-l mai ajută...

Acum e în fața juriului.

Anadorotte s-a așezat liniștită pe scaunul ei, senină și mută ca bolta cerului.

Volain e tot în picioare...

Doamne! Ce zîmbet i-a apărut pe față!

Hobert Berall îl arată cu mîna întinsă. Așadar pe el îl căuta...

Dar ascultați:

— Domnul este Essor Asirianul.

Președintele îi privește pe rînd. Pare cuprins de o teamă ciudată pe care nu și-o poate disimula. Cine nu știe că profesorul Berall este cea mai lucidă și scînteietoare dintre minți?

— Probele dumneavoastră?

Cuvintele i-au alunecat pe buze mașinal, fără contact cu gîndul, ce pare în altă parte.

— Cele 144 de table de lut ars scrise în cuneiforme asiriene pe care le-am tradus împreună cu doctorul Wüntzen. În sprijinul afirmațiilor mele pot cita și rezuma direct de pe textul asirian cele mai concludente pasaje.

— Tribunalul încuviințează.

— Domnul acesta este Essor Asirianul. Este magul vindecător, venit la Ninive din țara Akkad-ului. Este cel care — pe cale fiind — le-a spus unor leproși să se vindece și s-au vindecat. Cel care, pe același drum, întîlni un nebun ce sări să-l ucidă și el, magul, i-a oprit mîna ucigașă și, atingîndu-l numai, l-a făcut bun. Același care, citez:

„... mergînd pe malul apei Ater, mulțime mare de popor ieșit-a în calea lui, rugîndu-se lui.

— Îndură-te... Îndură-te, fiu al binelui...

— Pierim cu toții... Și femeile noastre și pruncii noștri și toată cetatea...

— Nu vă fie teamă, oameni... Voi goni duhurile rele de la voi. Mergeți la casele voastre.

— Essor Vindecătorule, ne e teamă! Ne e teamă de demonul Pazuzu! Vino cu noi și te vom urma pe tine, Essor, cel în toată împărăția Asiriei fără seamăn.

— Voi sta cu voi în cetate, oameni, pînă ce duhul ciumei negre izgonit va fi..." Am închis citatul.

De la Esmuna, notifică tot tablele arse, Essor ajunge chiar la curtea regelui Asiriei, pe care îl vindecă de o boală grea. Citez:

„Binecuvîntată să fie viața ta, Essor, care m-ai vindecat pe mine, rege al regilor, fiu al Ahmenizilor, de frigurile galbene care mă chinuiau.

— Prea bun ești cu mine, rege al regilor din Assur.

— Tot tu mi-ai vindecat pe primul sfetnic de boala turbării și multe vieți de generali și de soldați ai întors din drumul spre țara fără întoarcere... Essor, tu cel fără de moarte...

— Un muritor, ca și ceilalți, rege al regilor. Un sclav umil...

— Iată darul meu! Numai taleri și secheli de aur! Cu ei îți vei clădi zigguratul tău. Numai al tău. Ca toți asirienii să vină la tine să se întărească. Să-mi faci un popor de nemuritori, cu puterea ce chiar de la marele Marduk o ai. Să stăpînim toate popoarele cu tăria noastră! Toate! Binecuvîntată să fie puterea ta Essor Asirianule..."

Același Essor care a vindecat și principi și principese și vistiernici și ar fi ajuns să stăpînească, prin viclenniile lui întreaga împărăție asiriană, dacă nu ar fi venit atunci luminatul Adan din Ecbatana, magul-magilor, adevăratul mag, care a trezit poporul și pe

regele-regilor la adevăr, dînd în vileag toate minciunile și mistificările lui Essor. Citez:

— „O, rege al regilor, fiu al Ahmenizilor, părinte al asirienilor! Iată, boala din sîngele tău s-a întors mai rea decît înainte...

— Și unde este Essor!

— Essor adună mișelnicii lui credincioși în zigguratul pe care și l-a înălțat și întărit cu aurul pe care tu i l-ai dat. O, rege! Rege al regilor, prea mărinimos!

— Un munte de aur i-am dăruit! Un munte de secheli de aur! Și fiul meu, prințul din Nimrud a murit...

— Și marele preot din Sarruchin și marele sfetnic Nadur și mulțime de supuși și de credincioși ai tăi. Iar ciuma neagră și seceta bîntuie toată Asiria...

Strigă atunci regele-regilor din Assur:

— Să fie adus Essor! Să fie judecat! Aici să fie judecat!

— O, rege-al regilor, fiu al Ahmenizilor și al lui Samaș-Soarele, Essor nu va veni la chemarea ta... El are putere de la demonul Pazuzu pe care îl slujește.

— Demonul Pazuzu! Demonul morții!

Și regele-regilor se cutremură. Chiar el fiind pe moarte.

— Zigguratul lui Essor e tare ca o cetate. El își zice „zeu" și toți cei ce îl slujesc au arme bătute în două cu sînge de om...

— Să fie prins Essor! Să fie prins! porunci atunci regele-regilor. Ori, poate, ți-e teamă, luminate Adan? Tu, mag al magilor?!

— Nu, rege al luminii... Eu slujesc neînvinsului zeu Samaș, părintele tău...

— Îţi dau toţi ostaşii mei! Toată puterea mea! Să fie prins Essor! Să fie adus la judecată...“

... În anul 2059, în ziua a şaptea a lunii Adduru, Essor Asirianul, magul înşelător, a fost ars de viu, sub clar de lună plină, sus, pe treapta cea mai înaltă a templului său mincinos, ca să vadă întreaga cetate Ninive cum pedepseşte marele zeu Marduk uciderea de oameni — spun tablele de lut ars.

(Vocea doctorului Berall e tot mai surescitată, mai ascuţită, tipătoare).

... În spiritul acestor table milenare, ne aflăm astăzi, aici, într-adevăr, în faţa magului Essor...

Nu vreau să spun prin aceasta că în noua lui încarnaţie doctorul Volain ar merita aceeaşi soartă. Dar indulgenţa aceasta trebuie să-mi fie înţeleasă numai ca un omagiu faţă de civilizaţia secolului nostru şi nicidecum o concesie faţă de cele săvîrşite de anchetat.

De unde se vede că domnul Volain e un Essor... ceva mai norocos. Atît!

Pe faţa preşedintelui, ca şi a tuturor celor ce încremeniţi ascultă în sală, nedumerirea alternează cu contradicţia şi consternarea.

— Valoarea probelor este certă.

Totuşi, domnule doctor Berall, consideraţi că anchetatul ar putea fi judecat pentru actele lui de acum... 4000 de ani?!

— Desigur — de vreme ce faptele săvîrşite de el chiar în zilele noastre sînt aceleaşi!

— Pentru acestea din urmă dispuneţi de probe tot atît de evidente?

— Sînt convins că da!

O dată cu acest răspuns, doctorul Berall încredințează președintelui poate cel mai voluminos dintre dosarele cu probe scrise care s-au depus pînă acum.

În timp ce juriul — potrivit procedurii — înregistrează piesă cu piesă, în sală se simte nerăbdarea.

Toată lumea ar dori să afle, să știe, să cunoască, să le parcurgă cu ochi nerăbdători, să le descifreze cu propriile lor buze, rînd cu rînd, vorbă cu vorbă. (Berall e martorul de cel mai mare prestigiu.) Și toți așteaptă cu emoție vădită întrebarea ce va declanșa resortul acestei încordări: „Concluziile dumneavoastră?"

— Domnule doctor, vă rugăm ca în concluziile dumneavoastră să vă referiți cît mai concis asupra probelor pe care le-ați depus.

E ca și cînd președintele ar fi citit în rîndurile tuturor. Momentul a devenit... mai psihologic ca oricînd. Dar ascultați:

— Domnul Volain este autorul tratamentului pe care și l-a intitulat el însuși „psihoforeză". Ce înseamnă aceasta în mod clar, domnul Volain-Essor nu ne-a făcut cunoscut încă... Nu ne-a spus-o pentru că nu e nimic de spus.

Psihoforeza nu e decît un nume, un titlu, o firmă sonoră sub care se ascunde aceeași șarlatanie a tuturor timpurilor mai vechi și mai noi: hipnotizarea pacienților. O șarlatanie spectaculară cu efecte de moment și care se soldează întotdeauna tragic: între moarte și nebunie. Că domnul Volain și-a asociat la această funestă terapeutică și un biocalculator cibernetic nu schimbă nimic, decît că agravează și mai mult consecințele.

Iar ca șarlatania să se asemene pînă la identitate cu a tuturor antecesorilor întru mistificare — arhaici

și moderni — folosește și domnul Volain pe ascuns, medicația curentă, pentru a-i putea trece efectele — atunci cînd ele sînt salutare — pe seama miraculoasei psihoforeze!

Domnule președinte, acesta este „fondul" teoretic, științific și moral al întregii probleme cunoscută sub numele de „cazul Volain".

Mai departe nu voi face decît să exemplific.

Cei patru leproși din fosta izolație de la Batyn, vindecați în mod atît de „miraculos" și „psihoforetic" de domnul Volain, au fost — tratați de același domn și în același timp — cu seruri virolitice.

Vindecarea este reală. Dar ea se datorește acestor seruri care nu au nimic comun cu metodele afișate de anchetat.

— Domnule Berall, permiteți o întrerupere. Domnule Volain, recunoașteți că știați de existența acestor seruri?

În sală domnește un moment de suspendare a respirațiilor: președintele adresează prima întrebare anchetatului.

Dar doctorul Volain tace. Tace și pare că privește către nicăieri.

— Repet întrebarea: Ați folosit aceste seruri în tratamentul celor patru leproși de la Batyn?

Nici un răspuns. Doctorul Volain continuă să tacă.

Privirea, aceeași, lunecă printre sutele de priviri.

Întreaga sală citește vinovăția pe fața lui invadată de oboseală.

— Domnule doctor Berall rugăm să vă reluați depoziția.

— Totul se dovedește identic și în cazurile Gordon și Walter, vindecați de Morbul lui Pott; Iulius Bell — tuberculoza meningelui; Antini — un

caz de Parkinson. S-ar mai putea enumera încă multe alte cazuri: scleroză în plăci, tumori maligne dacă asemenea clasice mistificări ar fi limita la care s-ar fi oprit noul Essor.

Luz Adano, după numai un an de la tratamentul psihoforetic a murit!

Apoi... boala Mariei Anadorotte, care se agravează pe zi ce trece.

Și e mereu în tratamentul domnului Volain.

Dar Linton și Maes? Au înnebunit! Și este mai mult decît sigur că aceeași soartă îi așteaptă pe toți acei care — grație lui Volain — au putut să se bucure de miracolele psihoforezei!

Ultimele fraze ale doctorului Berall sînt aproape acoperite de tumultul mulțimii adunate.

„Anadorotte" e pe buzele tuturor. Descifrez crîmpeie de fraze ce revin ca un laitmotiv: „Într-adevăr, nu se poate tolera... Nu se poate tolera..."

Doctorul Berall reia depoziția.

— Cu atît mai mult cu cît acest veritabil „genocid" a fost în mod sigur premeditat, căci nu e de crezut că un savant de surprinzătoarea erudiție a domnului Volain ar fi putut să nu cunoască consecințele psihodistructive ale tratamentelor hipnotice.

Iar premeditarea este cu atît mai condamnabilă cu cît mobilul ei nu este altul decît vanitatea oarbă! Vanitatea de a fi socotit pe deasupra a tot și orice „Marele Vindecător" „noul Essor"!

În concluzie finală, cer ca André Volain, autor al atîtor „vindecări fatale", să fie trimis Tribunalului Penal!

Toată lumea e în picioare! Și Anadorotte!

Toată lumea are ceva de spus! Toată lumea strigă!

Nu mai înțeleg nimic! Și doctorul Berall e în picioare! Berall, Hobert Berall s-a ridicat în picioare?!

Sînt copleșit, sînt... Nu mai am glas... Auziți?

„Minune! Minune!"

Doctorul Berall umblă! Pășește către Volain! E alături de el! Berall e lîngă Volain! Căruciorul de invalid a rămas gol!

Nu se mai poate înțelege nimic. Președintele ridică brațele. Abia îl aud...

— Ședința e suspendată.

Se va transmite mîine:

— Suspendarea ședinței a fost o idee... catastrofală. Sala arhiplină a devenit imposibilă. Publicul a năvălit peste tot. Ușile nu mai pot fi închise. La toate ferestrele atîrnă ciorchini de trupuri.

Ca să pot vedea ceva, trebuie să fac eforturi, să mă urc pe umerii celor din jurul meu.

Doctorul Berall e tot alături de Volain. Tot în picioare.

Robele violete apar pe rînd, cu focurile lor purpurii, din îmbulzeala oamenilor.

Publicul a invadat treptele podiumului și s-a revărsat pînă la ușa monumentală ce poartă emblema justiției. Înconjoară masa juriului — o insulă în mulțimea nestăvilită.

Toată lumea vorbește, cu toții își spun, într-un clocot de șoapte, din gură în gură, a zecea, a suta oară, sutele de feluri în care Volain l-a chemat pe Berall alături de el.

Pe fondul de murmure, licăre mereu şoapta unicei explicaţii şi înţelegeri : „minune".

Anadorotte... Am încercat să ajung lîngă Anadorotte s-o întreb... Nu am izbutit decît s-o pot zări — şi ea o insulă, de linişte — în masa de capete.

Aud loviturile în placa de agat. Ca în apă.

Recunosc vocea preşedintelui.

— Domnule André Volain, vă rugăm să ne spuneţi ce s-a petrecut...

— Onorat Juriu... Nu ştiu ce s-a petrecut. Sau... Nu mai ştiu...

Cuvintele i le aud limpezi, ca de foarte departe, plutind cu un calm suprem peste froamătul lumii...

...Am crezut că s-a petrecut cea dintîi vindecare prin *citoforeză*. Prin pătrunderea în „sufletul" celulei. Am crezut... pînă...

Pînă în clipa cînd Berall — prietenul meu Berall — mi l-a dezvăluit pe adevăratul Essor. Şi... pe mine.

Volain tace. S-a aşezat. Privirea de cositor a obosit. Nu-l mai văd.

E o lungă tăcere. Ca o veghe.

O tăcere lăsată peste întrebarea mută, flămîndă şi rugătoare a tuturor. „Ce s-a petrecut ?"

— Nu ! Eu nu hipnotizez oamenii.

Bolnavii pe care i-am tratat nu au fost hipnotizaţi. Dacă ar fi aşa...

Eu hipnotizez maladia.

Hipnotizez microbii, viruşii !

Pătrund în psihicul, în „voinţa" lor. Îi supun voinţei mele. Îi alung din trupul bolnavului... E ceea ce am numit *psihoforeză*.

Este o muncă istovitoare. A mea. A biocalculatoarelor cu care — de peste 10 ani — trăiesc în simbioză cerebrală.

De fapt, așa cum am afirmat în multe rînduri — psihoforeza nu e decît o aplicație a „proceselor de conducere" la nivelul micro și submicroorganismelor... Dar...

...De la psihicul acestor micro și submicroorganisme și pînă la cel din însăși celula organică a oricărui țesut al nostru nu e decît un pas...

Biocalculatorul mi-a reconstituit matematic toate releele sistemului nervos celular.

Dacă... dacă izbuteam să pătrund și aici, să pun stăpînire pe voința celulelor... nu numai maladiile virotice și microbiene, ci TOATE, TOATE MALADIILE le-aș stăpîni. Le-aș ucide.

Ar fi ceea ce cu un minut mai devreme am numit *citoforeză*.

Dar, nici psiho, nici citoforeza nu sînt ale mele, Sînt ale lui Essor, de la care le-am învățat, escaladînd mersul timpului.

Volain e din nou în picioare. Abia mergînd se îndreaptă către Berall.

Pare să-l vadă numai pe el. Pare să fi uitat totul. Ancheta, sala, juriul...

Nu am auzit niciodată o asemenea liniște.

— Berall! Au trecut 20 de ani de atunci? Mai mult de 20 de ani au trecut...

Eram... Ce tineri eram atunci amîndoi... Îți amintești? Și Anadorotte... „frumoasa Anadorotte", era tot așa de frumoasă ca și acum.

Atunci a început boala ei. Și atunci am hotărît și eu, și tu, să căutăm remediul. Oricum...

„Oricum și oriunde, chiar și în altă lume de ar fi să mergem."

Eram tineri și căutam visînd la vrăjitele mîini ale frumoasei Anadorotte, miracolul, pentru ea.

Pînă, într-o seară, cînd Anadorotte mi-a povestit... Numai mie mi-a povestit povestea lui Essor...

Cel care a stat 50 de ani în pustie... Se hrănea cu mană și licheni, pe care cu voința lui, îi făcea să crească. Le poruncea să se înmulțească... Plecă apoi... Se reîntoarse printre oameni și începu să vindece bolnavii...

Dar toate bolile pe care le vindeca el, erau — în accepțiunea de astăzi — microbiene ori virotice... I-am înțeles taina!

M-am retras în pustia modernă, între biocalculatoare. Am izbutit, după zece ani, să-l redescopăr pe Essor... Pustiurile moderne vorbesc mai repede...

Volain tăcu iarăși.

Dacă ar vorbi cu el însuși și tot l-ar auzi miile de oameni, cu ochii și cu sufletul, încremeniți în așteptare.

— Dar acum... acum nu mai știu. După ce te-am ascultat Berall... După ce mi-ai „citat" și mi-ai spus întreaga poveste, adevărata poveste a lui Essor... Așa cum Anadorotte nu mi-o spusese... Acum nu mai știu ce am redescoperit: Un miracol? Sau o imensă crimă? Dacă Essor a fost un înșelător, eu...

Sînt un înșelător!

— **Nu! Ger să depun mărturie!**

Mîna Mariei Anadorotte se vede, peste capetele oamenilor, ca o pasăre albă încercînd să zboare.

— Nu! Essor nu a fost un înșelător! A fost un învățat! Un învățat și un erou!

Essor nu era asirian... Se ascundea doar sub pletele lungi și mantiile asiriene.

Essor era sumerian!

Doctorul Berall nu putea să afle acest adevăr din tabelele găsite la Ninive — toate poruncite de Adan, cel mai sîngeros dintre magii care au slujit celui mai crunt rege asirian.

Essor era sumerian, din acel neam subjugat, strivit, exterminat de cruzii, setoșii „regi ai regilor" din Assur.

În cetatea de sub albia rîului Kera își aveau atunci sumerienii ascunzișul... Ultimul! Acolo au fost găsite tablele cu însemnarea adevărului.

Essor „scotea" bolile, „duhurile rele", le gonea din trupurile sumerienilor ca să cuprindă și să nimicească cu ele forța cotropitorilor: armate, regi, principi, vistiernici. Essor lupta! Și a luptat pînă în ultima clipă a vieții lui. Căci a tăcut!

„...Și murind în flăcări, Essor Vindecătorul, pierdu Sumeria pe ultimul ei apărător, care știa să trimită *duhurile* bolilor din trupurile noastre, în cele ale vrăjmașilor. Și jale de moarte se așternu peste noi" — încheie cea de a XIV tablă de lut ars, de sub apa rîului Kera, pe care eu însumi am tălmăcit-o.

Ați întrebat ce s-a petrecut?

O minune! O minune adevărată!

. . . . . .

...Căci este pentru prima dată cînd Anadorotte *îmi va spune mîine* povestea de astăzi.

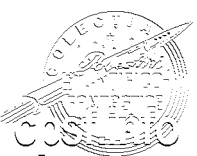

roba

Ieşise la pensie, nu avea copii şi nevasta îl lăsase. Nu era bătrîn, dar nimeni nu-i cerea nimic şi cînd nimeni nu-ţi cere nimic, nimeni nu-ţi dă nimic.

Aşa că se hotărî să trăiască din amintiri.

Nu era o idee grozavă, dar era un impas şi, pînă una alta, era singura idee.

Mergea pe străzi, habar n-avea pe unde, pe unde nu călcase poate niciodată. Doar el şi amintirile.

Cel mai mult (ca să fugă de altele) le căuta pe acelea care îl legau de dosare. De terfeloagele cusute de mîna aprodului Elvir. Ce nume avea ! Auzi nume de aprod bătrîn şi nepricopsit : Elvir !

De 30 de ani tot căra la hîrţoage ferfeniţite ; le-a dus şi le-a adus. Cafele. Ţigări. Eh ! cîte nu se legau de Elvir... 30 de ani ! Dar el tot se mai minuna. Cum dădea ochii cu Elvir, întîi îi repeta numele în gînd, se minuna şi apoi începea să-şi vadă de treabă. Şi treaba începea întotdeauna cu : Elvir.

„Elvir, dosarul 6 penal, lasă-l dracului mai la coadă !"

Elvir intra în sala de şedinţe cu muntele de terfeloage în braţe, care — 30 de ani ! — i-a tot împins coastele scofîlcindu-i coşul pieptului ; l-a cocoşat

împingîndu-i omoplații uscați, ca două aripi ciunte, săltate către un cer prea îndepărtat.

Arhanghelul Elvir! Ferfenițit, mucegăit. Un terfelog. Cu aripi!

Cu degetele lui înțepenite de gută, cususe, cu tot felul de gheme și capete de sfoară înnodate, lipise, cu fîșii rupte din poala cine știe căror cămăși, întotdeauna vărgate. Cosea, lipea, Elvir, filă de filă, terfeloage: destine, bani, vieți, morți, toate, acolo, de-a valma, între două foi de mucava jegoase.

„Elvir, dosarul 6 penal lasă-l..."

Dar Elvir îl și rînduise în marginea mesei de judecată.

Țiganca țîșni ca din pămînt. Sălbatică! Ca un fulger din iad. Frumoasă! Ca o bucurie neagră.

Se despuia urlînd. Urla aruncîndu-se spre boxa acuzatului și nu părea goală, nu părea de loc, căci toate le avea la locul lor, ca un pom ce-și purta poamele.

Doar mărgelele, chilimbarii, le mai avea la gît și i se zbăteau peste sînii întunecați, îmbrobonați de sudoare. Cu fustele smulse, azvîrlise în el, în avocați, în procuror. Apoi, smulse și mărgelele, împroșcînd cu ele și cu blestemele:

— Na! Na-vă! Luați-le, că mi-ați luat sufletul! Pentru mine a furat! Pentru mine a omorît! A furat ca să-mi ia mărgele, că mă iubea! A omorît ca să nu mi le ia altul! Că de aia mă iubea, ca să-mi ia mărgele... Dați-mi-l! O să mi-l dați cînd s-o duce dragostea și o să-mi curgă țîțele...

...„În numele legii... Tribunalul condamnă... pentru crimă de omor cu premeditare... 20 de ani! Pentru delictul..."

Atunci a tăcut. Curgea apa pe umerii ei băieţoşi. Părul, negru, părea că îi curge în ochi, în gură. Şi-l mesteca muşcîndu-l. Şi-l bea. Şuvoaie negre.

Privea cu ochi uscaţi. Goi.

Un şuier ca un tăiş îi răzbi din gît şi privirea îi era de vrăjitoare. Coclită. Putredă.

„Să dea Dumnezeu cînd îţi avea apă să n-aveţi făină, cînd îţi avea făină să n-aveţi sare, cînd îţi avea sare să n-aveţi ceaun şi cînd îţi avea ceaun să n-aveţi foc şi să nu v-ajute Dumnezeu vreodată să puneţi de mămăligă!"

Şi a plecat, privind nicăieri, cu spatele drept, tînăr, băieţos.

— Elvir, dosarul 7 penal!

Femeia era firavă şi abia o auzea.

Cum putea avea cineva nişte ochi atît de înfricoşaţi?

— Cine spune că l-am robit? Cum, l-am robit! Eu?! Ei... Erau prieteni... Ce ştiu eu... Erau mereu împreună. Cum putea să-l omoare?! Eu? Eu... nu eram nimic. Vorbe...

Firul de glas i se stinse în plîns.

Mătuşile, două ciori jumulite, s-au apropiat şi, unindu-şi capetele cu flori de catifea la pălării, jeliră în trei. Apoi, una cotrobăi într-o poşetă şi scoţînd fotografia victimei o lăsă pe masă.

— Era corpolent, spuse. A alunecat cu ochii la bătrînă. Era corpolent, nu se putea să-l omoare „el". Nu se putea...

„El" era frumos ca o icoană. Cu ochii mari, albaştri şi puri. Şi un zîmbet stingher, pierdut. În inele un rubin. Mare. Roşu. Aprins. „El"...

— Beat? Eu?! Nu beau... Soțul? Da, obișnuia... Chiar era. Bețiv. Violent... Oh! Ea... Ea îl iubea. Femeie...

Dosarul 7 penal: un infern!

Interogatorii. Depoziții. Expertize. Contraexpertize. Confruntări. Comisii. Apeluri. Recurs. Contestații... Apoi: Lipsă de probe! Scoatere de pe rol.

Din fotografie îl priveau doi ochi mici, vicleni, iscoditori. Zdravăn și burduhănos; victima. Cu mîini mari, grase, cu degetele răsfirate pe genunchii depărtați, grași.

Primul indiciu! Acolo era! Omor cu premeditare! O crimă urîtă! Urîtă... Găsise dovada! El o găsise. Acolo în fotografia cu degetele acelea grase, răsfirate pe genunchi.

Repunere pe rol.

„Șubredă fundamentarea juridică"...

Casat fără trimitere.

Dosarul 7 penal: Un terfelog! Dus, adus, cusut, lipit de degetele înțepenite ale aprodului Elvir. Ce nume avea!

Și ce-i un terfelog? Și ce-i cînd fugi de el? Cînd fugi de ochii lui Elvir? Ce-i cînd fugi, fugi...

Eh! Mizerie! L-au scos la pensie: Incompetență profesională. Nu-l mai întîlnea pe Elvir. Nu se mai minuna... Apoi l-a lăsat nevasta.

Ce-i un dosar?

Uite-l! Uite-le! Vrafuri! Uite-le cum se rostogolesc sub tîrnul măturătorului. Sfîșiate, rupte, mucegăite. Pete de cerneală lățite, scurse.

Ce-i un dosar? Mizerie. Umană. Pe care mintea „umană" crede că o pricepe. Sau n-o pricepe.

Și ce-i o minte? Ce-i un creier? Oameni buni, ce-i un creier?

COLECȚIA

Ce se ascunde „acolo" în încîlceala aceea de neuroni, dendrite, axoni? Dendrite. Ce nume avea!

Bună ziua, domnule Necunoscut. Bună ziua.

O încîlceală fără capăt!

Izbi cu piciorul într-un morman de hîrtii putrede, murdare.

Mizerie! Uite-i cum mişună! Ies din terfeloage! Criminali! Hoţi! Escroci! Victime! Păgubaşi! Nedreptăţiţi! Mişună! Şoareci! Oameni! Creiere! *Quot capita...*

Cum o chema pe ţigancă? Ştiuse...

Dar cine-i?

Se întoarse.

Se loviră piept în piept.

Roba! Roba lui. Croită din cea mai rezistentă fibră de in. Răcoroasă. Amplă. Impunătoare.

Îi era urît acasă. *Acasă:* un cui în care stătea ea agăţată. Nu-i plăcea. Bine. Dacă-i aşa, vino şi tu.

Dar ce poate ştii o robă? Tot procese. Tot rechizitorii. Tribunale, pledoarii. Dosare. Sentinţe...

Chiar şi amintirile ei cele mai pure, cele mai virginale, reci: tăişul unui foarfece. Apoi ac, aţă...

Că fusese cîndva o floare, albastră, ca un cer peste capete, albastru, uite ceva ce nu-şi amintea nici cum, oricît i-ar fi povestit el despre cer, despre un lan, albastru... Habar n-avea!

O robă de judecător! Şi atît de impunătoare!

Mergeau împreună. Ce să facă?!

Garoafa! Aşa o chema pe ţigancă.

„... şi să nu v-ajute Dumnezeu..." Eh! Mizerie...

Se porni un vînt şi nişte plopi fremătau pe deasupra lor. Pe cer alergau nori albi. Uneori negri.

Uneori ploua. Ea, roba, își ridica atunci gulerul. El își strîngea gulerul în jurul gîtului.

Nu, așa nu mai merge. El ca el. Dar se strica roba.

Dar nici acasă! Nu voia nici el, nu voia nici ea, în cui.

Și au început să caute.

Străzi. Trotuare. Ferestre. Balcoane. Iar străzi. Iar trotuare. Ferestre. Balcoane.

De fapt ce trebuiau să caute? Ce trebuiau să găsească, și-au răspuns. Și găsiră: „De închiriat", scris cu litere de două clase. Și, pentru că știau, *parcă* știau că mai trecuseră pe acolo, închiriară. Și, din moment ce mai trecuseră pe acolo, înseamnă că au găsit ce căutau. Și era și logic că mai trecuseră pe acolo, din moment ce căutaseră. Simplu.

Totuși, li se părea că umblaseră ca într-un păienjeniș. De altfel și gîndurile...

Era o masă în mijloc. Un fotoliu mare. Un scaun. Ba nu. Mai erau două scaune de o parte și de alta a bufetului. Era și un balansoar. Și atît. Și o fereastră.

Dar ce să faci cînd ești numai tu cu roba?

Pui roba pe un fotoliu. Cel mai larg, mai confortabil. E roba ta, dar nu ești tu. E mai curînd un oaspete și, oricum, reprezintă o oficialitate: Curtea. Instanța. O idee. Da! De fapt *asta* era ea mai mult: o idee. Nobilă... Îi plăcea să se gîndească așa la ea.

El? Nu, pe el nici nu se punea la socoteală. Putea sta și pe pervazul ferestrei. Era chiar foarte bine. Era mai aproape de albastrul de afară. El, care încă nu uitase că mai era și cerul.

Ea, habar n-avea! Timbre. Pledoarii.

Avea toată camera în fața lui. Nu era prea vesel, dar...

Bufetul era în stînga. Roba în dreapta. Își trase balansoarul sub picioare. Și le întinse.

Ba, nu. Era chiar foarte bine. Privi tavanul. Oricum era, nimic nu va mai amenința nobila idee. Pentru că de fapt, ceea ce voia el, era ca ea să se simtă cel mai bine. În definitiv, ea nu avea nici o vină. Și, apoi, nu era numai așa, o nobilă idee și atît. Mai reprezenta și justiția.

Dar chiar cu justiția, oricît ar fi ea de nobilă idee și de oarbă tot nu poți sta, așa, numai tu și ea, între patru ochi. Perfect echilibru și perfectă puritate și perfect adevăr *in aeternitas!*

Nu la vreo cazuistică se gîndea. Dar parcă scaunele, masa, liniștea, ea, însăși ea, roba, acolo, lăsată pe o mînecă, peste brațul fotoliului, creau o atmosferă... Nu voia să-și mărturisească, dar, adevărul era că totul părea puțin cam șubred, cam insolit...

Așa că se hotărî să aducă o sticlă.

O ascunse în buzunarul justiției, ca să nu-l vadă portăreasa.

Bah! săltă din umeri. Unde se poate ajunge! Dar băutura nu se cheamă neapărat beție!

Apoi, cu însuși sprijinul justiției, scoasă din chiar buzunarul ei secret, e altceva, cu totul altceva.

E așa, ca un iepuraș alb, scos dintr-un joben negru.

Dar roba nu bea.

El nici atît.

Și sticla stătea la mijlocul mesei, fără speranța vreunui sfîrșit de viață.

Și iepurașul?

Scoase pahare, le aburi, le lustrui, rîndui scaunele cum i se păru că e mai bine și puse în fața fiecăruia cîte un pahar.

Un scaun lîngă peretele din fund, lîngă măsuța de pasiențe. Mai era și ea.

Fotoliul, lîngă masă, în mijlocul camerei. Și în fața lui un scaun. Unul, singuratic, în colțul din stînga, mai întunecos, al bufetului.

Umplu paharele, ascultînd gîlgîitul, ca un suflu de viață.

Își propti picioarele de balansoar. Apoi lăsă totul în plata domnului.

Oricum, se chema că era casa plină.

Și roba nu mai stătea agățată în cui. Și nici n-o ploua.

Ba, chiar părea să se simtă foarte bine. Avea un aer demn și preocupat. Chiar dacă habar n-avea de vreo floare albastră și de vreun cer.

Stătea puțin lăsată într-o parte, de parcă trăgea — demn — cu coada ochiului.

Oftă, aproape mulțumit.

El, cu ale lui. Privea în jur și nu se mai minuna de nimic. Există ceva ce te poate ului pe lumea asta ? Absurd ! Nu, viața nu-i un drum care merge mereu doar înainte. Ca să spui mereu : a-a-a !

Nu știi nimic și te pomenești că ai făcut calentoarsă. Doar că acum pășești *în tine*. Și nu te mai miri de nimic.

Tresări, simțind cum îi fuge balansoarul de sub picioare.

Lunecă singur și ușor spre măsuța de pasiențe. Acolo se ciocni, se întoarse, așa ca să nu stea în drumul nimănui, și începu să se legene. Se mai oprea puțin,

aplecat înainte, apoi se lăsa pe spate și iar o pornea, potolit, înainte, înapoi...

Dar nu pusese el roba pe fotoliul cel mare? Unde s-o fi dus?! A! bun, bun — și o bătu prietenește pe mîneca stîngă. O avea pe el.

Fotoliul se adînci dintr-o dată! Vedea cum se lăsau arcurile. Vedea dedesubt chinga curbată la maximum. Un arc scăpat din noduri tremura. Încă unul! Apoi fotoliul parcă icni, lunecînd de-o palmă, greoi, hîrșîind parchetul și adunînd sub picioarele scunde covorul. Ciucurii vișinii se clătinară. Se mai clătinau încă. Și încă un arc scăpă din noduri.

Scaunul din față stătea neclintit. Țeapăn, pe toate picioarele, puțin tras într-o parte. Acum s-a mișcat. Abia. Încă puțin. Și iar.

Balansoarul se legăna. Se oprea. Iar pornea... Apoi scaunul din fața lui s-a apropiat mult, foarte mult. S-a aplecat pe cele două picioare curbate, din față. Balansoarul s-a aplecat și el, cît a putut, săltîndu-și coada întortocheată a tălpilor.

De pe masă, unul din pahare, cel din fața scaunului, se înălță și rămase așa, fără nici un tremur — un timp. Apoi, se înclină puțin pe spate și se goli dintr-o dată. Cel din fața lui se înălță și el, se aplecă înainte și cu o smucitură scurtă împroșcă tot vinul. Apoi, zburâ peste masă, nimerind geamul din stînga bufetului, risipind o ploaie sticloasă de cioburi.

Balansoarul săltă scurt, înțepeni o clipă, apoi își luă iar vînt și un timp se mai leagănă, mărunt și ușurel.

Ușa se crăpă, se deschise de-un lat de palmă, se mai deschise puțin și se închise repede.

Fotoliul cel mare se trase violent într-o latură. Ciucurii vișinii se agitară într-o parte și alta. Se izbi de balansoar, apoi lunecă și se opri în masă.

Ușor, ca un fulg, scaunul din dreptul fotoliului sări în aer, se dădu peste cap și rămase cu picioarele în sus. Încremenit.

În colțul bufetului, scaunul singuratic se lipi de perete, cît putu.

Scaunul din aer se smulse, zbură și nimeri în plasa balansoarului.

Învelitoarea de pe masă se adună într-o parte, sticla se clătină nesigură și săltă, lunecă pieziș și iar săltă.

Scaunul singuratic își făcu vînt și alunecă de-a lungul peretelui.

Sertarele bufetului începură să se tragă, să se închidă, să se deschidă, cu furie.

Sticla sări în sus, se înfipse cu gîtul într-o latură și începu să se zgîlțîie, să se izbească. O dată și încă o dată și încă o dată! Vinul spumega curgînd.

Fotoliul cel mare se afundă greoi, arcurile răzbiră, sfîșiind chinga. Se lăsă într-o parte și se răsturnă.

O jumătate din sticlă zbură prin aer într-un curcubeu fulgerat.

Învelitoarea de pe masă se îngrămădi la picioarele fotoliului.

Totul a încremenit.

Stătea acolo, pe pervazul ferestrei, și privea. Privea cu brațele încrucișate peste faldurii adunați ai robei.

Deodată însă ceva îl izbește în plin, împingîndu-l, strivindu-l aproape. Un nasture îi sare și o mînecă i s-a sumes.

Fereastra se deschide brusc, se izbește de muchia zidului și ochiurile de sticlă, sar, fărîmițîndu-se.

În mijlocul camerei masa se răstoarnă, covorul lunecă și iar ceva îl îmbrîncește, gata să-l dea peste cap. Întinde mîinile, cît poate și încercă să scape de greutatea care îl apasă, îl sufocă; împinge din răsputeri, cu amîndouă brațele pînă cînd și le simte ușoare, atîrnîndu-i în gol.

În balconașul de peste drum, bătrîna, cu fața strîmbă de groază, cu ochii sticloși, își duce mîinile la gură și rămîne așa.

Sare de pe pervaz. Sare în mijlocul camerei și înțepenește cu picioarele desfăcute.

— Nimeni nu se mișcă! Nimeni nu atinge nimic!

Nu-și poate stăpîni o poftă nebună de rîs. Și rîde. Cu plăcere. Cu voluptate. O bucurie uriașă se năpustește în el. O bucurie neagră.

— Elvir! Dosarul 7 penal!

Se apleacă și ridică de jos nasturele sărit. Apoi își netezește mîneca robei.

— Grefier! Consemnează! Scurt!

Ciorile: s-au legănat în balansoar, au făcut pasențe și au pălăvrăgit. Deodată au ridicat capul speriate. Cineva le-a amenințat: „El". Pentru că... Pentru că au pălăvrăgit și victima a tras cu urechea.

Atunci, repede, „el" a ridicat paharul, dar victima i l-a golit pe al său în față.

„El" a ridicat scaunul!

— De ce mă priviți atît de înfricoșată?!

V-ați temut cînd scaunul i-a fost smuls și i-a zburat peste cap! Nu v-ați gîndit la sticlă, nu! Dar „el" s-a gîndit. Dumneavoastră i-ați fi dat cuțitul! Pe care l-ați luat din sertar. Lăsați-l pe masă...

Deci : „El“ a izbit cu sticla. O dată. De două ori. De trei ori.

Victima : s-a clătinat gata să cadă, mîna i s-a încleștat de învelitoarea mesei. S-a împleticit, a îngenucheat, dar, cu disperare, cu o forță încăpățînată, se ridică și se năpustește cu amîndouă brațele întinse în fereastră.

Nu „el“ ! Dumneata ai avut ideea ! Te-ai repezit ! Ai răsturnat masa ! Te-ai împiedicat în covor ...

Iar dumneata, deschide pumnul !

Încă n-ai apucat să ți-l pui în deget ! *Dovada* mea ! Fotografia !

Nu, nu era șubredă fundamentarea juridică, nu !

Martoră ! Ce-ai văzut din balcon ?

— Am văzut ! Da, am văzut ! — începu să strige bătrîna cu o fărîmă de glas ascuțit. Am văzut. Tu l-ai omorît ! Tu l-ai împins ! Cu amîndouă mîinile ! Ea i-a săltat picioarele ... Oh ! avea fruntea năclăită de sînge. Și fața. Și ochii. Și gura ... A căzut cu capul în jos. Cu o mînă întinsă înainte. Una o avea la spate. „El“ îi smulgea inelul ...

Privea în ochii aceia sticloși, îngroziți.

Nu. Nu-și putea stăpîni pofta nebună de rîs.

Privea în ochii aceia sticloși, îngroziți. Și rîdea.

Nu-și putea stăpîni bucuria care se năpustise în el. O bucurie uriașă. O bucurie neagră.

Se întoarse, repezindu-se în jos, pe scări. Gonea cu roba fluturîndu-i pe umeri.

— Dar eu am murit ! striga bătrîna, cu fărîma ei de glas ascuțit. Chiar atunci. M-am speriat și am murit. Am apucat să-mi duc doar mîinile la gură ...

Ieși în stradă. Mai făcu un pas. Încă unul.

Aici, șopti și se aplecă.

Un fior înghețat îl străbătu. Își strînse brațele, să se cuprindă mai bine în robă.

Dar, unde-i ? ! Unde-i ? ! Roba !

Se răsucea în loc, privind în jur, nedumerit.

— N-ați văzut-o ? Roba... Roba mea ! N-ați văzut-o ? ! O floare mică, albastră. Ea, habar n-are ! Roba...

Apoi își aminti că el mai știa și cerul.

Și începu să alerge în calea lui.

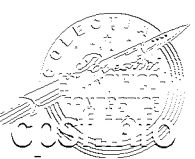

coniac „3 secole"

Era şi noapte şi zi.

Era unde aceste realităţi sînt fiecare în parte un nonsens şi împreună — nesfîrşită feerie a realităţii.

Ozin se pregătea să iasă din cabină.

Programul de antrenament din afara rachetei îl respecta riguros, nu numai pentru că ştia că baza TUK îl urmărea necontenit, dar, mai ales pentru că ieşirile acestea i se păreau — în lumea în care nu putea fi nici noapte nici zi — o agreabilă gimnastică de dimineaţă.

Pînă la întîlnirea cu Aryal mai avea de aşteptat cel puţin două tellio-zile.

Va fi foarte emoţionant — în ciuda obişnuinţei atîtor emoţii! Şi cum ar fi putut să nu fie. Ştia doar că Aryal îi va aduce o mulţime de noutăţi „importante" de la Tima şi aproape sigur o rezervă — cît de cît — de coniac „3 secole", peste raţia permisă.

Auzea de pe acum: „Astea două de la Tima, asta de la mine. E tot ce am putut trece prin vama cerului, fără să mă simtă cerberii TUK-ului".

Problema aceasta — a coniacului — era, după părerea lui Ozin, de primă însemnătate cosmică şi nu înţelegea de ce baza TUK — din păcate a lui — se dovedea atît de birocrată şi formalistă.

Habar nu aveau ei de psihologie spațială!

Șefii altor baze erau mult mai tellieni față de această multiseculară esență, fără ca platformele lor interstihiale să se asambleze mai puțin bine. (Ozin era convins că se asamblau chiar mai bine.)

Cu un picior în abis, șovăi.

Uitase fotografia.

Nu se întoarse. Despărțirea era atît de scurtă! Nici 200 de mișcări.

Ieși.

În jurul lui feeria „cerului" fără orizont.

El, centrul universului.

Dar nu avea gînduri.

Lucra automat, fără altă emoție decît plăcerea mișcărilor ritmice.

...147...148...

Peisajele cosmice nu-l mai interesau de mult. Fuseseră ale epocii debutului. Încercase atunci, „emoțiile noului", „nemaivăzutului". Un simplu snobism turistic!

Acum cascadele stelare ale spațiilor, pașii fără de reazim peste profunzimi ori înălțimi nu mai trezeau în el decît nostalgia unor plimbări într-un parc înverzit, neted și plin de copaci adevărați, cu rădăcini adînc înfipte în sol.

Era îndrăgostit atunci...

Acum o iubea pe Tima. Dar atunci, atunci visau... Nopțile — cînd umbrele lor îmbrățișate lunecau pe alei — erau o cupă uriașă, mereu aceeași cupă luminoasă, din care beau pe nerăsuflate doar ei, căci numai ei erau *și beția și gura și vinul*...

Poate acest gînd — pe cît de neprogramat pe atît de imprudent — să-i fi dereglat vreun circuit din cefaloemițătoare, devenind cauza greșitei execuții a miș-

cării 149, poate ciocnirea cu un ion prea plictisit de mersul aiurea, sau altceva...

Oricum, după mișcarea cu acest număr de ordine avu senzația că se transforma în meteor.

Pe cît de mobil pe atît de inert. Nu-și mai putea impune nici o mișcare. Numai mintea își continua judecățile la fel de calmă pe fondul unei stranii senzații de goană și încremenire.

„În sfîrșit ceva nou în meseria asta monotonă. O viteză demnă de un luceafăr!"

Aștepta, liniștit, să facă explozie. Sau măcar să se aprindă. Și era curios să știe ce va deveni. Ionoplasmă? Mezono-plasmă? Sau va avea cinstea să se desfacă în neutrini, în esență?! În miliarde de fotoni!

Zîmbi în sine, amintindu-și de ultimele dispute dintre savanții tellieni.

„În curînd îi voi pune de acord! Cei de la TUK ar trebui să fie foarte atenți. Au șansa — datorită mie — să se declare cei dintîi observatori ai unei dezintegrări, cu răspîndire în Cosmos, a unei ființe rațională."

Își spuse: „E ultima clipă" și constată că nu avea nimic deosebit să-și reproșeze. Dori un parc înverzit, cu alei șerpuind în neștire și își aminti de o fotografie rămasă printre stele.

„Tocmai de data asta s-o las în conteiner! De-aș fi luat-o ne-am fi dezagregat, ori poate ne-am fi aprins împreună. Ar fi fost ca pe vremea trubadurilor..."

Îi plăcu să constate că — înainte de ultima dezagregare — ultimul nucleu al ființei raționale, ultramoderne și ultratelliene era trubadurul. Parcul înverzit... Balconul...

Dar micro-clipa transformării în vreun fel oarecare de plasmă întîrzia.

„Să fi fost ea atît de scurtă, încît am trecut-o fără s-o trăiesc ? !"

Dimpotrivă. Simţea cum deplasarea i se încetinea, apropiindu-se de ritmul unei leneşe plimbări.

Regretînd copacii verzi şi aleile solitare se gîndi, dezamăgit, la vreun banal cîmp echigravitaţional... Pădurile pustii ale aştrilor nu le mai socotea o compensaţie şi nici nu-l prea încînta gîndul unei morţi de plictiseală staţionînd în Univers, pe vreo orbită de intersecţie între două fronturi atracţionale, chiar dacă se zice că sînt — de felul lor — hotare între lumi şi lumi.

Ionizarea explozivă era de dorit.

„Fie şi în ioni, ori în mezoni ! Dacă sufletul nu mi s-a învrednicit de neutrini. Sau de fotoni ! Mi-ar place să mă fac lumină !"

Nici nu-şi isprăvise bine gîndul cînd... o nouă surpriză. Cu atît mai mare cu cît nu putea fi vorba de vreo explozie, ci tocmai de contrarul ei, de vreme ce totul se petrecea într-o tăcere absolută şi perfectă.

Sub picioare simţea tăria unui ceva solid ca o podea, sau o alee...

Fără suspansul dramatic al unui colaps de mare efect, se văzu... ca acasă.

Şi de îndată ca... neacasă !

Se afla în mijlocul unui *living-room*. Atmosfera era ceea ce îl făcuse să se creadă acasă. Era foarte, foarte spaţios — prea spaţios — şi asta îl convinse că era ca neacasă. Totul era şi firesc şi ciudat...

Desigur că pe undeva era şi parcul şi aleile...

Ori, poate nu.

Nu avea senzația să fi trecut — pe motiv de deces — în vreo altă lume, dar nici nu excludea ipoteza, iar straniul din jurul lui, pînă la urmă, nu-l găsea mai extravagant decît acela al ultimei expoziții suprarealiste de la Tellio (la care se dusese cu Tima și nu știa de ce îi plăcuse).

Mai întîi simți, apoi văzu că era privit. Privit de o mulțime de ochi, „De tellieni ca și mine"! Nu! Nu erau tellieni!...

Nu putea înțelege de ce era atît de sigur că nu erau ca și el, dar era sigur.

Toți îl priveau ca pe un copil adus în fața pomului cu daruri și asta începu să-l indispună, mai cu seamă privirile doamnelor care — vorbind la modul estetic, mai ales la acest mod — îl intimidară pînă la mutenie. Dar asta i se mai întîmplase și pe Tellio cîndva, într-un parc înverzit... Știa că trece.

Că își pierduse glasul era adevărat, dar era de datoria gazdelor să-l scoată din încurcătură. „Politețea e mai generală ca legea gravitației universale", își cită în gînd un paragraf din Cartea Protocolului, ultima ediție.

Ca și cum i-ar fi auzit gîndul, o preafrumoasă necunoscută, tot atît de frumoasă ca toate necunoscutele care îl priveau, se apropie cu un zîmbet în ochi. Un zîmbet sublim — își spuse Ozin — sublim și de loc proteguitor.

Cu gesturi sacerdotale îi scoase casca de zbor de pe cap. (Ozin reflectă din nou, dar numai ca prin vis, asupra legilor universale ale politeții.)

Dar preafrumoasa necunoscută nu părea preocupată de gîndurile lui. Cu mîini diafane îi aranjă pe cap o altă cască. Ce e drept, mai mică — o simplă calotă de nici o culoare.

Ozin izbuti să observe că în interiorul ei era montat ceva... Păreau să fie niște... electrozi ?

„Cred asta, poate, numai din deformație profesională", își spuse și oftă resemnat.

Împotriva voinței lui se întreba dacă nu cumva acesta era modul de execuție a intrușilor în altă lume, dar nu simți — cel puțin în acel moment — nici un efect funest.

Dimpotrivă, frumoasa cea preafrumoasă, îl privea zîmbind „sublim", gîndi Ozin, constatînd cît de negrăitoare puteau fi uneori vorbele. Îl privea avînd aerul să-i spună că îi șade chiar foarte bine.

Ozin se hotărî să-i răspundă, zîmbindu-i numai vitejește și mai presus de legile universale ale politeței. Apoi se înclină — așa cum știau numai trubadurii — și în fața celorlalte preafrumoase frumoase.

Văzu și gîndi că — fiind la fel de frumoase — nu erau nicidecum la fel și se enervă că nu-și amintea numele primului filozof tellian care vorbise de „unitatea în varietate". Identitatea era pur estetică ! „Ar fi trebuit să acord mai multă atenție criticii de artă. Poate acum aș putea rosti și eu ceva, un compliment onorabil."

Regretîndu-și *manque*-urile în cele ce se cheamă *l'usage du monde*, se hotărî, diplomatic, să-i observe și pe domni.

Descoperi — mușcat de subită invidie — că se afla într-o lume în care frumusețea nu se pretase la discriminări. Erau toți niște frumoși !

Se consola întrebîndu-se cum s-ar putea cineva îndrăgosti în asemenea condiții...îngerești.

Dar și ochii cerești ai îngerilor-domni erau mereu asupra lui. Cercetători și întrebători.

„O fi judecata de apoi, își spuse din nou îngrijorat. În definitiv, n-am greșit decît mișcarea 149 ! Pentru atîta lucru ?“

Gîndurile i se rupseră brusc.

Se simțea invadat de o stare de încîntare, euforie, beatitudine. Ar fi zis chiar fericire !

„Așadar, m-au trimis în rai ! Se vede că «3 secole» nu le displace“ !

În aceeași clipă îi auzi rîzînd.

Să fi avut glas gîndurile lui ? Era sigur că el nu vorbise.

Apoi îi auzi vorbind. Și, totuși... nu părea să-i audă așa cum „se aude“ !

Vedea cuvinte ? ! Le figura ? ! Auzea imagini ? !

Nu înțelegea decît că înțelege.

Și simțea sau... ceva ca și cum ar fi simțit că i se amplifică mintea, i se spațiază, că i se sublimă. O luciditate indefinibilă în ea însăși.

Era întrebat și întreba.

Îi răspundeau și le răspundea.

Și nu se știa vorbind !

Și în ce limbă ? ! Ce limbă era aceasta pe care o vorbea nevorbind-o ?

...Să fie Logosul, Cuvîntul, limba primordială a existenței raționale ? Sau stadiul suprem al vorbirii Universului ce gîndește ?

„Un fel de intersecție între minus și plus infinit“, își aminti Ozin una dintre absurdițăile logice și creatoare al matematicii telliene.

Îl intriga mecanismul acestui sistem de comunicare. Stîrnită, mintea declanșase avalanșe de întrebări :

— Cîte vieți mi-ar trebui ca să ascult toate răspunsurile ?

— Aici, mai puțin dintr-o miliardime dintr-o viață. Mai mult de un milion de vieți, pe Tellio.

— ... Și cît e o viață aici, pe ...

Văzu, fără să privească, un cadran. Un cadran al unui ceas.

Acele se deplasau. Nu se deplasau.

Citea într-o clipită sumedenia de cadrane de la bordul rachetei și acum, acum nu putea citi nici măcar un ceasornic!

Se simți copil.

Auzi în felul nou de a auzi:

— Este, într-adevăr, cadranul unui ceas.

Și numerele sînt aceleași. Le aveți de la noi.

— De la cine?!

— De la noi.

De la o gradație la alta trec 10 la minus 10 din secunda voastră. De cînd ai venit aici au trecut 9 gradații.

— 9×10^{-10} secunde! Nici cea mai mică fracțiune din mișcarea 149!

De la cine ziceți că le avem, numerele?

— Aici timpul nu se contractă. Trecerea lui să nu te îngrijoreze. Vei mai afla și altele.

Preafrumoasa necunoscută era lîngă el. Nu știa cum, dar știa că ea îi răspundea la toate întrebările. Se hotărî să vorbească cum nu mai vorbise. Ar fi vrut să poată vorbi cum nu mai vorbise.

— Înseamnă că voi stăpîniți fericirea!

— Nu o stăpînim, *sîntem* fericiți!

Răspunsul ei (cum se poate chema o femeie necunoscută și preafrumoasă?) îl făcu să privească în jur, aproape iscodind.

— Cine nu ar vrea să afle rețeta fericirii?!

Nu află decît privirea necunoscutei ca toate de frumoasă şi numai ca ea de frumoasă.

Mai hotărî o dată, definitivă hotărîre, că trebuia să facă ceva.

Mişcarea 150 ? Ori... nu ştia ce, dar oricum, în orice caz... Să se fîstîcească chiar în halul ăsta ! El care nu se temea să umble singur printre stele ! Nu putea face nici măcar un singur pas în această... altă lume.

Îl ispitea şi îl intimida.

Femeia preafrumoasă cu nume neştiut — prea frumos — îl privea cu surîsul ei sublim. Femeia din altă lume...

— Aici nu e chiar altă lume. Numai un punct al ei. Dar dacă vrei, te voi conduce...

— Mă vei conduce prin paradis ?

— ...Dacă tu ai fi pămîntean, eu aş fi Beatrice...

— Există pămînteni ?

— Ai atît de puţină încredere în ipotezele savanţilor tellieni ? E doar „pămîntul" tău !

— Nu e vorba de multă sau puţină încredere în... E vorba de cu totul altceva ! Dar dacă eu nu sînt pămîntean — şi ştiu că nu sînt — tu, cine eşti ?

— Ozin, cum mi-ai spune, dacă acum am fi pe pămîntul tău ?

— Dacă aş fi pe Tellio.

— Dacă am fi.

— ... Ai fi... Ţi-aş spune... Te-aş chema... Celia !

— ... E frumos, Ozin. E chiar foarte frumos... Şi noi am fi — la asta te-ai gîndit, nu ? — noi am fi „Celii", „Celeştii"...

Sînt atîtea legende cu noi şi despre noi în tot Universul...

— „Tot Universul“ ? Despre Univers nu se poate spune : „tot“ ... așa știu eu.

— Pentru că așa știi tu, nici n-am să ți-l arăt tot, numai nava noastră, Ozin.

Cum îi aflase numele, așa ... de nicăieri ? Nici nu și-l gîndise de cînd era ... Unde era ?

— Noi sîntem într-o cursă, mai mult de ... divertisment, decît de explorare, printr-o regiune a novelor.

— Un spațiu al novelor ? Prea multe intersecții în asemenea spații și mai ales ... pericole. Nu sînt cele mai ... Nu prea văd bine divertismentul.

Celia zîmbi. Dar nu cu acel zîmbet al ei, dintotdeauna (Căci acum o cunoștea pe Celia, dintotdeauna). Zîmbise protejatului.

„Sînt ca un element, într-o matrice minimizată“ ! gîndi Ozin și iar oftă resemnat.

— Cu acest prilej ne verificăm și stereocharta stelelor din această plurigalaxie, deși nu mai e nimic de verificat. E regiunea noastră preferată.

— Sînt și parcuri cu alei, cu pomi ? Parcuri înverzite ...

— Dacă vrei tu, pot să-ți arăt și parcuri și alei. Dar cred că te vor interesa mai mult exemanațiile. Vom face cîteva foarte curînd.

— Exemanații ? Ce-s astea ? Un fel de Olimpiade ?

— ... Aproape că da. Ai să vezi și tu ...

Era curios, dar nu înțelegea. Adevărat că regiunile novelor oferă priveliștea „astrelor născînde“, totuși, dacă ar fi fost după el, ar fi preferat lumea „spațiilor născînde“. Peisaj mai abstract, e drept, dar minunat — după cum și-l imagina Ozin, cu ajutorul suprarealiștilor poeți tellieni.

... Să fii mereu *altul acelaşi* ... Intersecţie cu tine însuţi ...

— Asta e stereocharta. Poţi să-ţi alegi ce unghi vrei şi orice punct. Lumea noastră e peste hotarul legii nedeterminării.

— Vai! Sînteţi determinaţi!

— Numai de noi înşine ...

— Şi frumuseţea ta?

Privea stereocharta fără să o mai vadă, uitîndu-se în ochii Celiei.

... Şi unghiul „acesta" îl pot alege?

Uitase de TUK şi dacă îl mai urmărea, uitase de „3 secole" ...

Uitase şi parcul înverzit.

Uitase, *şi beţia, şi gura, şi vinul.*

Nava U 99 era una dintre miile pe care „Astrul Celilor" — cum ar fi spus Ozin — le trimitea în toate unghiurile Universului.

Nave de divertisment — cum spusese Celia — dar şi de cercetare şi de transport.

Navele U purtau în spaţiu încărcături de ştiinţă eonică.

Din timp în timp o descărcau în unele porturi ale Universului, spre astrii cu fiinţe raţionale şi se întorceau din apele neantului reîncărcate cu aur şi mirodenii ale cunoaşterii.

Ozin asculta cu înfrigurare, deşi Celia îi vorbea foarte „pe înţeles" şi cu exemple, ca pentru o carte de popularizare a fizicii astrale pe Tellio. Dar nu se mai supăra.

Privind-o, vagul se insinua lucidităţii, întreţăindu-se cu gîndul că Celia nu pentru aceste explicaţii îi vorbea.

Îi vorbea pentru plăcerea de a-i vorbi.
O asculta pentru plăcerea de a o auzi.

Despre cum ar putea fi U 99, Ozin se aşteptase la cu totul altceva.

Nava nu era nici măcar ca o mare uzină mai mult sau mai puţin „gigantică", „măreaţă" sau „uriaşă" şi nici nu era arhi ori supra-plină de indicatoare, butoane, manete, tablouri şi pupitre de comandă etc.

Era separată în simple „spaţii" a căror aparatură se reducea la cîteva sisteme de reţele pluridimensionale întrepătrunse, în stare de permanentă „vibraţie statică".

În definitiv, dacă noi tellienii admitem (ca o certitudine) „echilibrul dinamic" de ce ni s-ar părea mai absurdă o „mişcare statică" !

Reţelele, la prima vedere, se asemănau cu schemele celor 7 matrici elementare ale cristalelor pe care profesorii tellieni le foloseau ca material didactic, dar privindu-le mai îndelung îţi dădeau senzaţia ciudată de „viu".

Din timp în timp apăreau, născîndu-se din firele plasmei magnetice, figuri geometrice perfecte, simple, aşa cum Ozin le ştia din primii ani de şcoală ; pătrate, triunghiuri, cercuri . . .

Aici şi ele „trăiau". Erau fiinţe.

Formele pure apăreau în spaţii de cîte ori Celii acţionau butoane, manete, circuite, de la pupitrele de comandă care . . . erau mai multe decît în orice mare uzină, gigantică, măreaţă ori uriaşă, căci se aflau cu toate în mintea, neuronii şi voinţa lor.

Reţelele-mame ale formelor pure — cum le numea Celia — erau substanţa şi simetria dintîi a infiniţilor mici, particule elementare ale spaţiului şi mişcării.

Infiniții puteau fi permutați la simpla apăsare pe un accent al unui gînd Celic — adevăratele butoane de comandă ale sistemului.

Celii descoperiseră și stăpîneau rețelele pluridimensionale ale vieții Universului.

În rezonanță cu ele, gîndul lor, dirijat, putea face și desface alcătuirile existenței... afară de însăși existența. Erau stăpînii *devenirii*...

Și totuși uimirea cea mare nu-i venea de aici. Nici din aceea că înțelese atît de repede cum Celii stăpînind aceste rețele, navigau cu viteze „super-gravitaționale", ceea ce pe Tellio n-ar fi fost decît un absurd joc de cuvinte.

Uimirea cea mare era ea, Celia.

De ce e atît de frumoasă? Frumoasă chiar și în lumina visurilor de pe planeta lui. Dacă acolo ar fi cunoscut-o pe Celia... Tima, ar mai fi fost Tima, „dragostea" lui?

Goni gîndul și reveni la gînduri.

De ce aveau Celii ochi, buze, mîini? — cînd *gîndul* părea însăși ființa lor?

La ce bun grația, genele, gleznele suple ale Celiei?

Ori formele trupului ființelor rationale — ale lor, ale tellienilor, ale pămîntenilor, dacă existau, ale tuturor celorlalți rationali, dacă existau ei — au în Univers și alt sens decît cel biologic?

Au ele — peste acest sens — o rațiune estetică ori științifică? Sînt ele *estetica* rațiunii sau *mediul* ei?

Era acest „cadru de frumusețe" condiția de existență, de viață, de progres a rațiunii?

Ca orice tellian cu pretenții de cultură, și Ozin își formase cîndva convingerea că ființa rațională, în formele ei de înaintată evoluție, mai mult sau mai puțin bio-ciberno-frenă, trebuie să fie și deformată și grotescă și lipsită de picioare, stomac, sîni sau ochi albaștri. O întreagă pictură se afirmase pe planeta lui, încercînd să exprime contururile „foarte bizare" ale acestor viitoare existențe.

Vă urîți progresul tehnic chipul frumos al ființei raționale ?

Îi va hidoși trupul ? !

Ar fi demential !

Ori, progresul rațiunii îi va conferi puterea de a se auto-crea și mai frumoasă !

Dar Celii cîntau. Coardele lor vocale erau ale muzicii, ca și timpanele lor. Vorbeau cu vorbe, ca și tellieni, dar ei păreau să declame...

Ca și ei au toate cele 11 simțuri.

Aceleași și totuși altele.

Fiecare simț al unei arte.

Celii aveau simfonii tactile, balete gravitaționale, drame cenestezice.

Gradațiile senzoriale ale gustului, mirosului, mîngîierii le-au prins în game, partituri, contrapuncte, hexametri.

Ieșirile Celilor în Cosmos însemnau explorări și misiuni științifice, dar și celeste coregrafii pe scenele galactice. Delectări rafinate ale simțului lor gravitațional și cinestezic.

Ozin se trezi din uimire în visare.

Mîna lui cînta o simfonie.

Celia îi luase mîna.

— Ozin, trebuie să plec... Chiar acum.

— Chiar acum...

Începe exemanația pentru raționalii din Vana. Trebuie să fiu în spațiul rețelelor pure.

— Atunci, voi merge și eu în spațiul rețelelor pure...

Strîngea în pumn poemele mîinilor ei.

— Nu vei putea înțelege mesajul nostru... chiar în întregime.

— Nu?!

— ... Din fericire.

— Ori din cenzură celică?! Știu de ce port pe cap această obligatorie calotă! Nu ca să „aflu". Să „nu" aflu!

— Nu ar trebui să te superi. Și mai ales nu trebuie să faci ceea ce vrei să faci.

Poartă încă această „cenzură". E tot ce-ți pot dărui mai bun!

Și nu-ți deschide pumnul, Ozin...

Înțelege că noi cunoaștem atîtea bune adevăruri care s-ar schimba în răul cel mai odios dacă ar fi știute înainte de vreme!

Vorbele noastre nu pot minți. Sînt expresia nemijlocită a gîndului. Limba universală a rațiunii...

Toate limbile vorbite nu sînt decît diversificarea ei datorită trecerii prin mai multe straturi neuronice. Dar în toate limbile vorbite, Ozin, vor fi mereu substraturi de rezervă în care să se ascundă adevărul, ca peste el să se afirme minciuna.

Noi nu putem minți.

— Atunci, de unde îi cunoașteți numele?!

— Din „preistoria" noastră. Acum, am pierdut și... nostalgia minciunii.

— Și nu vrei să o regăsești, cumva, în mine, Celia?!

În spațiul rețelelor pure, Ozin mai ținea încă în pumn amintirea unui poem, în timp ce straniul simplu al geometriei, al armoniei începuse să-l cucerească.

Se trimiteau noi bunuri pe Vana.

Vedea chiar conturul astrului, o formă brută, contrastînd cu puritatea pentagramelor celice.

— Dacă Celii le trimiteau *civilizație*, ce mai putea să însemne meritul lor propriu, al științei, al minții — originalitatea lor ?

Ori exemanația crea numai posibilitatea unei interreacții a două civilizații...

Celia îi povestise despre exemanațiile din Tellio — anul 7001 și din anul pămîntean 1908, cînd în jurul acestor aștri au apărut — după teoriile tellienilor ca și ale pămîntenilor — bolizi, comete, OZN-uri.

Oricum, tot era mai aproape de adevăr decît miturile magice rămase din diverse epoci ale altor asemenea apariții.

— Au trebuit să treacă patru, cinci decenii pînă să apară și ipoteza unor nave de cercetare. Iar la nave „inspiratoare" nu v-ați gîndit încă, nici voi, nici pămîntenii.

— Nu ne-am gîndit — răspunse Ozin aproape visător — nu ne-am gîndit. Cu adevărat, nu. Calotele cenzurii... celice probabil nu ne-au permis s-o facem.

— Roadele acelei descărcări inspiratoare pe astrul tău, le știi...

Ozin ar fi vrut să-i spună Celiei să tacă. Să tacă. Da !

O lume mică de visuri mari se destrăma în el.

Simțea pe cap apăsarea calotei, dar înțelegea fără ajutorul ei că *nu trebuie* să cunoască nici teh-

nica dirijării, nici naşterea forţelor supreme care erau în joc, exemanînd în Univers esenţele Raţiunii, dacă mai voia să păstreze în el ceva din el însăşi.

În spaţiul reţelelor pure, în jurul formei diforme a Vanei se năştea din haosul plasmei a cincea pentagramă.

Exemanaţia se apropia de sfîrşit.

Era emoţionat, ştiind că asista totuşi la acţiunea unui „mecanism al inspiraţiei divine" şi că „divinii" erau asemenea lui, deşi *nu trebuia* să-i înţeleagă.

Erau asemenea lui, asemenea vanilor, a pămîntenilor, a tuturor raţionalilor...

— Ozin, trebuie să te las singur.

S-a întîmplat ceva... ceva neobişnuit... neprevăzut!

Celia îl privea în ochi.

— E o fiolă de curaj?

— Nu m-ai înţeles. Să mă aştepţi aici, Ozin.

Un flux de forţe potrivnice împiedica misiunea navei U 99.

Forţele nu puteau veni de pe Vana. Acolo nici atomul nu fusese încă descoperit.

Putea veni numai de pe un astru mult mai evoluat. Foarte evoluat!

Au fost cîndva celiclipe de mare tensiune.

Numai Strategul nu părea tulburat.

Şi totuşi se înşelaseră crezînd că stereocharta lor cuprindea toate centrele populate de raţionali din Univers.

Se înşelaseră!

Acest nou astru nu fusese semnalat niciodată de nici una dintre reţele. Cu atît mai mult trebuia identificat şi investigat chiar acum!

Acest astru se ascundea!

Ochii gîndului tuturor celilor erau fixaţi pe acelaşi unghi al Universului.

Ozin încerca să înţeleagă sensul comenzilor.

Nu înţelegea. Dar auzi vocea şoptită a Celiei:

„Parametrii dezvăluie un astru nou, între dinamocoordonatele (urmau 7 cifre indicatoare de poziţie).

Ne apropiem de astrul necunoscut.

Peste o clipă îl vom avea în faţă...

Dar clipa, celiclipa trecu. Şi încă una. Mai multe...

Noul astru nu se vedea.

Erau respinşi!

Era un moment unic. Nemaitrăit de Celi.

Celii nu cunoşteau respingerea!

În faţa acestei respingeri, care putea fi hotărîrea? Să se retragă?

Aveau ei, Celii, vreun drept să forţeze pătrunderea într-o lume, o civilizaţie care li se opunea? Îi respingea?

Da! Pentru că această lume se ascundea.

Da! Pentru că această lume se opunea acelei *inspiraţii* proiectată de Celi asupra altor lumi.

Atunci a început bătălia.

A fost o luptă lungă. Cea mai lungă bătălie a Celilor.

Se aflau cu toţii în spaţiul reţelelor, în maximă încordare, transformîndu-şi materia voinţei în gigawaţi de energie telehipnotică.

Totul părea să decurgă în pace. Zgomotul bătăliei era liniştea.

Centralele nucleonice de sub frunţi generau fulgerele de energie ale unor minţi stăpîne pe energie.

Totuşi zidul din faţa lor nu ceda!

S-a apelat la ultimele rezerve.

Ozin nu le mai vedea decît ochii deveniţi luciferieni.

Văzu ochii Celiei. Ficşi, în efortul lor de a depăşi ceva... neînţeles.

Voia să învingă Celia!

Voia să lupte. Să lupte alături de Celia.

Să lupte şi să învingă. Voia triumful Celiei. Voia să fie trubadurul. Voia! Şi voinţa şi-o văzu o clipă ca o sabie, într-o mînă — a lui — nevăzută.

Reţelele pure vibrau tot mai încet. Apoi, brusc, se fixară. Valul voinţei celilor pătrundea în cetatea astrului asediat.

Cu sau fără voia stăpînilor lui!

Ultimele lor cîmpuri magnetice erau cucerite.

Căzu şi centura de psihorepulsie cu care se înconjuraseră.

Voinţa opusă era captată întreagă.

... Nimeni nu-l văzuse pînă atunci pe Strategul navei U 99 emoţionat.

Se petrecuse ceva de neînţeles.

Ştia că, în clipa cînd fuseseră prinşi în centura magnetorepulsivă, aruncase în luptă şi ultima, ultima lor rezervă.

Nava stagna totuşi!

Erau pierduţi. Prizonieri. Bilanţul energetic înclina. Erau depăşiţi!

Atunci s-a petrecut ceva, desigur, extraordinar, dacă însuşi Strategul, care nu se emoţiona niciodată, era emoţionat.

Un salt neprevăzut, neînţeles, în energia navei celice! Un salt care a decis victoria!

Celia știa mai mult decît Strategul.
Gîndul ei zîmbea.

. . . . . .

Se aflau pe astrul Anto.

De mii de celiani nu mai fuseseră nevoiți să calce pe litosul unui astru.

Anții erau încremeniți la posturile lor, cu mîinile pe manetele pe care nu le mai puteau mînui.

Frumoși și tineri. Ozin nu-i putea compara decît cu Celii. Anti-celii!

Totuși alta era frumusețea anților. Splendizi, în splendida lor monotipie!

Liniile feței, ale frunții, ale capului păreau racordate rectangular, dîndu-le aspectul portretelor cubiste de pe Tellio... Cam așa cum caricaturiști lipsiți de fantezie și-i închipuiau cîndva pe roboți.

„Care să le fie chemarea către care ei înșiși s-au chemat?" — își repeta Ozin o întrebare a Celiei.

... Cercetările descoperiră pe Anto urmele navelor T 31 și V 4, dispărute cu celi-ani-gravitație în urmă, fără ca marele consiliu al Strategilor să poată găsi vreo explicație.

A urmat marea anchetă.

Suprema judecată de pe steaua Anto!

Erau pe drumul întoarcerii.

Închis în el, sub calota Celilor, Ozin își frămînta în minte raportul final al supremei judecăți.

... Să-i fi avut el în puterea lui pe Anți, i-ar fi distrus! În plasmă, în ioni, în...

Anții erau stăpîni pe o forță egală cu cea a Celilor, deși civilizația lor era — esențial — alta.

Una, contradicția celeilalte.

Învinseseră Celii ! A fost „un noroc ?“ Doar un noroc ? Ori, dacă norocul a fost al Celilor, atunci tot al lor trebuia să fie și însușirea de a-l avea ! Sînt Celii la limita infinitului probabilității, unde excepția, norocul, devine certitudine ?

Calota Celilor îl apăsa pe frunte, absurd și revelator.

... La început Celii eliberară de sub voința lor numai mici grupuri de Anți. Apoi au fost eliberați cu toții. Trebuiau văzuți în voia lor. Conduși de liberul lor arbitru.

Civilizația, lumea Anților ...

O civilizație tehno-fantastică !

Toată planeta era „subînvăluită“ într-o uzină. O uriașă împletitură de galerii termitice.

Această uzină, această uriașă „mașină-verigă“ — plasată în și sub litosferă — forma un nou înveliș geologic al ei : o „mecano-sferă“.

Alte învelișuri o acopereau ca un al doilea firmament : plasmele centurilor de izolație cosmică și sferele psihorepulsive. Uriașe pînze de păianjen plasmomagnetice, făcînd imposibilă orice interceptie din Univers.

Au fost descoperite *trofeele* anților. Mărturii înfiorătoare despre soarta de gîze a celor căzuți în pînzele de captare ...

Anții cunoșteau și ei astrele populate de rationali. Făcuseră și ei, cu multe mii de anti-ani în urmă, expediții spre neant și cvasi stele ...

... Ozin îl mai vedea încă pe Sarto — Marele Antian — demonstrînd, sub cupola laboratorului său, suprema invenție din lumea anților.

„La început am descoperit — explica limpede și uniton — acizii ribonucleici ca substanțe ale memoriei.

Apoi am izbutit să izolăm ADRN-ul din care, mai tîrziu, am sintetizat *„substanța nemuririi"*.

Căci Anții erau nemuritori!

„Am realizat bio-robotul..."

Sarto nu stărui asupra lui.

Căci Anții trecuseră de la memorie la cosinteza celorlalte substanțe psihice: imaginație, gîndire „conștiență".

Ozin asculta cutremurat, cu ochii încinși de imagini absurde, cu mintea inflamată de nonsensuri...

...„Conștiență... conștiență..."

Sarto continua. Continua cu aceeași voce egală și aceeași minus-expresie ca cea mai perfectă mașină de vorbit și gîndit.

La sfîrșit a procedat, metodic, la efectuarea unei transvitalizări ultra-rapide.

...A fost adus Nega.

Era unul dintre Anții programați pentru această operație.

Carcasa lui organică se uzase.

I s-a extras din trup întreg complexul substanțelor biopsihice în extractorul VITO.

Pe banda extractoare apărură 3 fiole cenușii, etichetate; desigur numărul matricol al lui Nega.

Conținutul fiolelor a fost imediat transfuzat unui BOR — numerotat și omologat.

Părea statuia neînsufletită a lui Nega.

Urmară cîteva exerciții „readaptante". Apoi Nega se ridică în fața Celilor, viu și identic cu el însuși.

Anții erau nemuritori!

Planeta lor nu avea nici copii, nici bătrîni.

7.884.312 splendide exemplare idemșanjabile la infinit.

Ozin asistase la cel mai mare proces cosmic, intentat unei lumi vinovate.

... Exista deci acea judecată... Acea jurisprudență cosmologică...

Ultimul interogatoriu al Marelui Ant a fost o revelație.

— Știi că vă putem ioniza?

— Da.

— V-ar părea rău?

— Da.

— Țineți la viața voastră!

— Da.

— Sînteți fericiți!

— ...

— Sînteți fericiți?

Marele Ant tăcea.

— Căutați fericirea?

— Fericirea? Este vorba despre... Despre ce fel de mecanism e vorba? Despre ce fel de particulă?

Nu s-a putut afla mai mult de la Marele Ant.

Printre miliardele de cuvinte pe care le foloseau, Anții nu aveau cuvinte pentru fericire.

Firul gîndurilor se rupse.

Ozin simți apropierea Celiei.

Ar fi întins mîna... Să regăsească mîna Celiei... Poemul. Să-și limpezească ceața din minte, din suflet...

Dar nu căută mîna Celiei.

— Ozin, nu te mai frămînta. Am fost drepți! Anții sînt morți. Și morții nu pot fi judecați.

Au murit de mult. Încă de pe vremea primelor transvitalizări. Au murit, rînd pe rînd, în timp ce încercau saltul spre nemurire.

Ființele pe care le-ai văzut nu sînt Anții. Și nici ființe nu sînt.

Sînt Anto-roboții!

... Anții au murit săraci, fără copii, fără bătrîni.

Crezînd că se pot renaște din ei, se renășteau în mașini. În mașini de trăit.

Voința lor de a trăi veșnic se transmutase în voința de a exista, în existențe oarbe, perpetui și fără scop.

Celii reconstruiseră momentul culminant al dramei cînd ultimii Anți rațional își dăduseră seama de eroarea transvitalizării.

Fusese însă prea tîrziu.

Au fost uciși pînă la ultimul.

... Și totuși ucigașii nu puteau fi judecați!

Mașinile au acest privilegiu.

... Celii nu au dat sentința de ionizare.

Anto a fost închisă sub forța rețelelor pure ale Celilor. Un lacăt pe poarta infernului. Al mașinilor.

... Va fi Universul mașinilor *supus* sub lacătul celilor?

Ozin își cuprinse fața în palme, apăsîndu-și pe frunte cu îndărătnicie și cu furie calota Celică.

Sublim al formelor pure! Divinitate a justiției! Infinitate a cunoașterii!

Celia, lumea ta e frumoasă. Dare e *prea frumoasă*.

Privirea lui Ozin mîngîia tîmpla îngustă și pură a Celiei... Prinse lobul străveziu al urechii, urmări conturul buzelor cu zîmbet celest, îmbrățișă arcuirea

perfectă a gîtului... Învălui rotunjimea imuabilă a umerilor, căută prelunga lunecare a coapsei și îi cuprinse glezna, adîncindu-și în palma întinsă a gîndului călciiul neîntinat; se întoarse urcînd spre adîncul de cupă al genunchilor poleiți...

— Celia, lumea ta e prea frumoasă. Tu ești prea frumoasă. Tu ești *divin* de frumoasă... „Tu trône dans l'azur comme un sfinx incompris"*...

Eu niciodată nu voi putea să te cuprind în brațe, să te sărut. *Zeescul* tău mă alungă...

— Știu că vrei să pleci, Ozin.

— De ce vreau să plec, Celia?

— Pentru că „jamais je ne pleure et jamais je ne ris".*

— Iar eu... Mă cheamă *beția, și gura și vinul*...

— ...Un parc înverzit, alei, copaci cu rădăcini adînci, în sol...

Pleci Ozin?

— De acolo de unde voi pleca aș vrea să mă pot gîndi la tine, chemîndu-te pe numele tău... Pe numele tău pe care nu-l știu.

— Ar fi să nu mai poți pleca. Pleci, Ozin? Pleci...

Ozin se simți devenind meteor.

Doar mintea continua judecățile la fel de calmă pe fondul unei stranii senzații de goană și încremenire.

...150, 151, 152...200!

Coborî brațele.

Intră în cabină.

---

* n.a. Citat dintr-un celebru poem al unui „Baudelaire" teflian.

Grăbit scoase din conteiner fotografia.

Dorul de Tima îl învăluia.

Privirea lui Ozin mîngîia tîmpla catifelată a Timei... Prinse lobul de cireașă al urechii, urmări conturul buzelor adunînd zîmbetul cu tremur de frunză, sărută abia arcuirea înmiresmată a gîtului... Învălui rotunjimea dulce a umerilor, dorindu-și îmbrățișarea brațelor calde și dezmierdarea mîinilor mici, jucării animate...

Întinse mîna. Găsi și seiful și sticla.

Ridicînd-o sacerdotal își privi îndelung și visător chipul tremurat pe fețele de cristal azuriu ale sticlei vrăjite și...

Gălgăitul subtil al băuturii vii vibră insinuant în căldura sufletului.

Adulmecă de departe contrapunctele simfoniei aromelor. „Apa vie... a trei secole decedate."

Sorbi ultimele cuante ale coniacului secular, îmbătat de miresmele eterului cosmic. „Numai de ar veni Aryal mai repede!"

— ... Și dacă vameșii TUK-ului..

Trezit, își scoase repede casca.

Nu era a lui!

Asta e... culmea!

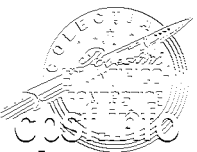

peștera ulpilor

Iuliu Togan își pipăia hainele înghețate în căutarea buzunarului dispărut în neant.

De fapt, nici nu știa bine de ce îl căuta. Poate, gîndul, vag, că ar putea descoperi un creion, hîrtie... Pe asemenea întuneric, „negru absolut", ar fi fost cam greu să-și scrie memoriile... deși amintirile se adunau, pîndindu-l.

Vru să mîngîie una din ele. N-o mai găsi.

Simți ceva, ca răul de mare, și se hotărî să respire adînc, încercînd să se împace cu valurile negre, invizibile, ale abisului : jos, foarte jos, mai sus, iar jos...

Măcar de-ar putea să-și vadă o mînă, un deget ! Ar putea ști, dacă nu „unde", cel puțin că „se află" !

Renunță la imposibil și se hotărî din nou să vorbească. Era, cert, singura metodă de a-și determina existența.

— Sper că nu vă este foarte frig, domnule Börson.

— Sper și eu. Vă asigur... De fapt fiul unei lapone și al unui wiking n-ar recunoaște asta niciodată..

— Iar fiul unui cioban din Munții Făgărașului crede și el că va putea face față...

Togan se opri, ca să continue numai în gînd : „pînă la sfîrșit !" Vrînd să evite efectul pauzei suspecte, se

grăbi să adauge : Poate signor Citadino ar avea unele obiecții...

— O, nu! Eu... îmi amintesc că deasupra leagănului meu la Napoli se afla un minunat tablou cu ghețari... O, nu! Eu am fost călit de mic!

— De fapt e un frig invizibil! E atît de întuneric că nu are cum să te prindă...

— Iar eu nu mă mir că pe mine nici nu vă gîndiți să mă întrebați!

— Iertare, scumpă doamnă, dacă ne bănuiți că ne-am gîndit cumva la pseudonimul dumneavoastră.

— De ce să vă bănui?! Toți prietenii îmi spun așa... cînd nu-i pot vedea!

— Bine, dar e un nume atît de frumos! Eu îmi voi permite...

— Frumos, da! Dar mai cu seamă acum, dacă mi-ar conferi și cele șapte cojoace, cît l-aș mai găsi de frumos...

Oricum, dacă vom ieși vreodată teferi de aici — ce poate însemna *aici* nu prea știu — declar solemn că nu voi mai iscăli decît *Baba Dochia.*

— Signora Dochița! Sperați în cojoace...

— Și, în definitiv, dacă nu am mai ieși de *aici;* ce s-ar putea întîmpla?

— După ultimele teorii... am deveni niște conserve vii! Un fel de nemurire congelată.

— Adică să-mi fie frig la nemurire?! protestă Citadino. Nu cred că... o inimă caldă de român să poate fi în stare de asemenea viziuni dantești.

— De fapt, ce s-ar putea întîmpla? repetă Igold Börson. Sau, mai întîi: Ce s-a întîmplat? Ce s-a întîmplat? doamnelor și domnilor...

— Acest „mai întîi" e în realitate al zecelea! Dar nu are nici o importanță, pentru că tot nu știm ce

s-a întîmplat! Deci, pentru a unsprezecea oară: Ce s-a întîmplat?

... În urmă cu o jumătate de zi, se aflau cu toţii lîngă stalagmita de gheaţă albastră, în grota cea mai „pierdută" a peşterii. Luau masa. Şi era frumos, pentru că Ana — „Sigñora Dochiţa" — îşi puse colierul ei din pietre de Rin, cerceii şi brăţările — la care nu renunţa niciodată.

Mîncau ascultînd clinchetul pietricelelor străvezii, în miezul cărora se închidea cîte o stalagmită minusculă, albastră şi scînteietoare

Şi în ochii Anei...

Echipamentul „caloripneumatic" îl lăsaseră — ca întotdeauna la ora mesei — în perimetrul şantierului. Altfel nici nu s-ar fi putut face faţă cenzurei *signñorei* Dochiţa, care susţinea, cu invincibilă tărie, că omul trebuie să-şi impună în toate împrejurările să mănînce frumos, cu furculiţă şi cuţit, dacă vrea să-şi oţelească voinţa şi să fie iubit de femei.

Citadino o asculta vrăjit şi supus. El voia să fie iubit...

Terminaseră încîntaţi că Ana nu notase nici un delicvent şi se odihneau privind — ca de atîtea ori — cu molcomă filozofie, cum plîngea stalagmita de gheaţă, ca o fiinţă, de fiecare dată cînd se adunau în jurul ei.

Plîngea cea mai frumoasă dintre stalagmite, ca cea mai frumoasă dintre femei...

Lacrimile îi lunecau, mute, pe faţa încremenită, ca a marilor tragediene. Cînd se îndepărtau, se prefăceau în perle de gheaţă... Albastre.

Niobe gîndea, în vag, Togan cînd au început să se scufunde în întuneric.

Spaima primei clipe s-a schimbat în uimire, cînd și-au dat seama că nu era o „prăbușire", ci o „coborîre" aproape lentă și că rămîneau întregi și vii.

Apoi s-au oprit.

Curînd, mai mult chiar decît frigul paralizant, negrul întunericului le devora simțurile, mintea, însăși noțiunea de spațiu.

Ancantizați, acum nu mai coborau decît în golul din ei — un gol imens, crescînd ca o galaxie, vidîndu-le conștientul.

Dispăreau față de ei înșiși. Se nesfîrșeau în abisul din ei...

La început încercaseră să afle, să lupte...

Tot ce știau, acum, fără să înțeleagă, era atît de neverosimil că li se părea efectul unui miraj încă necunoscut — poate al orbirii!

Dacă absurdul era adevărat, se aflau într-o baie de aer negru, perfect închisă în interiorul unei lentile de gheață.

Cine credea?!

Lentila — bidoncavă? — părea să aibă 4 sau 5 metri în diametru și peste 2 metri în înălțime, în axul principal. Suprafețele erau atît de reci și lunecoase, încît aceste aproximări erau prețul cîtorva sute de acrobații... invizibile

În primele ore — cîte oare? — efortul fizic fusese reconfortant, mai cu seamă că fiecare își propunea să fie mai viteaz ca toți ceilalți.

Apoi, energia începu să se topească, transpirația să înghețe, hainele să se prefacă în armuri reci și rigide.

Metoda continuei agitații o cunoșteau și — ca exploratori ai peșterilor cu ghețuri fosile — o aplicaseră ca o salutară redescoperire.

Dar aici nu le era de folos.

Temperatura era mult mai joasă decît tot ceea ce le mai fusese dat să înfrunte.

Mai rămînea calmul și... autosugestia, pentru ca cel puțin momentul congelării să-i găsească vii și zîmbitori — în cazul că aveau rezervată șansa unei reînvieri viitoare.

Vivre vite, mourir jeunes, pour faire de beaux cadavres... Sinistră ademenire! alungă Togan un gînd ce-i gonea prin mintea pustie.

— Oricum, de gîndit m-am gîndit la rece — monologa Citadino — ceea ce pentru un napolitan, vă jur că nu e prea interesant!

Acum, după al unsprezecelea: Ce s-a întîmplat?. Togan își spunea că mai rămăsese atît de puțin pînă la... capăt și atît de absurd se petrecuseră lucrurile, încît o variantă și mai absurdă avea cele mai logice șanse de a fi reală.

Păstrase gîndul numai pentru el, socotindu-l aberant. Acum, chiar dacă aberația i-ar molipsi și pe ceilalți...

Trase cu toate puterile aer în plămîni.

Simți un fior cald, ireal de plăcut... Desigur! Nu mai era mult... Izgoni brutal fiorul insidios și imaginile mirifice care îi invadau ochii.

— De unde vine aerul acesta, atît de proaspăt?

— Adevărat, de unde? întrebă și Börson. Numai el. Ceilalți păreau neinteresați.

— Oricît de „atemporali" am deveni, oricît de „neunde" ne-am afla cred, totuși, că a trecut destul timp ca să ne fi înăbușit, dacă aerul nu ne venea de undeva.

— Poate că această capcană nu e de gheață — cum presupunem. O fi de aer solid!

— Deşi e perfect absurd, nu poate fi adevărat. Eu cred în ceva mult mai simplu: că undeva trebuie să se afle un sistem de aeraţie, că această capcană este de fapt o maşină şi că, la fel cu toate maşinile din lume, are şi ea o comandă.

— Dacă nu am descoperit-o pînă acum, înseamnă că e cu totul în altă parte a... maşinii! Dar dacă vrei să căutăm din nou, eu aş mai dispune de un mic rest de... voinţă. Deşi...

Börson se opri brusc.

Se mişcase iar capcana de gheaţă?! Era o mişcare de burghiu. La început lentă, apoi tot mai rapidă... ar putea jura că era „ameţitoare"

. . . . . .

— *Sigñora* Dochiţa!

La gîtul Anei, în jurul pumnilor ei, ardeau în zeci de sori brăţările aprinse... Ardeau cercei, cu flăcări de jad şi de rubin...

— Peştera Postumia! Asta n-o mai cred!

Citadino îşi scoase ochelarii, ştergîndu-şi-i cu grijă.

— Treziţi-vă, domnilor! Treziţi-vă! Sîntem în Peştera Postumia! Dar eu nu o cred! Nu! — pe *Madonna santissima!*

Nu, Peştera Postumia nu putea fi, deşi feeria jocului de culori, draperiile de lumină, jeturile incandescente, prospeţimea aerului le-o reamintea.

Cum au coborît? Sau, cum au urcat?

Maşina de gheaţă existase cîndva?

Nu erau mai siguri decît ar fi fost de un vis...

Pereţii înalţi, bolta imensă, nici un contur al vreunei intrări... Şi, într-o dezordine straniu de armonioasă, înfloriturі de gheaţă... Candelabre, modelări

de plasmă a unor forme ireale sub revărsarea efluviilor de lumină.

De unde veneau luminile acestea, zecile de lumini...

Din bolta ca un cer mozaicat? Din caleidoscopul lacului de sub ea?

Unde se aflau? Hipnotica privelişte estompase întrebarea. Şi toate întrebările.

Era ca şi cum s-ar fi ştiut aici dintotdeauna.

Într-un tîrziu, sau mai curînd, luminile, curcubeele, se stinseră, se contopiră unele în altele, încet, pare-se obosite de propria lor strălucire. Însera.

Şi de peste tot veniră iar întrebările.

Desigur, ceea ce vedeau acum — închegările acestea ce năşteau umbrele cu forme de oameni — nu puteau fi decît nălucire.

Umbrele — oamenii-umbre — îşi vorbeau. Ori, poate, murmurul apei... Se mişcau, întindeau braţe ciudate... Ciudate umbre... Se apropiau... Nu erau umbre! Erau oameni de negură.

...Apoi se prefăcură în oameni-curcubee. Feţele, ochii le străluceau în jocul luminilor răsfrînte.

Bărbaţii purtau arme. Săbii drepte, scuturi, lăncii. Veneau de pretutindeni — din apele lacului, din bolta imensă, răzbeau din pereţii de piatră şi gheaţă. Stăpîneau întreaga peşteră.

Unii păreau a fi gata de luptă. Alţii păreau că se întorc, abia purtîndu-şi istovirea.

Erau răniţi, şi prizonieri, şi morţi.

O tabără!

Braţe puternice purtau vase mari, de lut, pline cu aur. Vreo pradă a vreunei lupte...

Se părea că îl cîntăresc, că și-l împart... Și cîntarul era roman — se vedea bine că era roman, ca un simbol! Și armele păreau a fi romane. Dar veșmintele și părul și scuturile și brîiele erau getice... Și ochii, sulițe albastre!

... O lume adevărată, năpădită de lumină în inima pămîntului!

Apoi s-a făcut lumea de negură, apoi veniră oamenii-umbre, năluci...

Apoi a venit întunericul și vocile.

Vocile nălucilor și ecourile. Adînci. Ecourile din inima pămîntului.

Așa a fost atunci, în ziua întîia.

Și tot așa a fost și în ziua a doua și în a treia...

La început culorile...

Apoi, oamenii-umbre-neguri-curcubee. Apoi întunericul. Apoi ecourile unor cuvinte ciudate, știute și neînțelese. Și iarăși culorile...

Uimirea se prefăcu mai întîi în spaimă, apoi în vrajă, în întrebări, în obișnuință.

Acum se prefăcea în foame! Și curînd, se va schimba din nou, în spaimă.

Cu oamenii aceia, umbre și năluci, nu izbuteau să vorbească. Și oamenii-curcubee, și ei se îndepărtau tăcuți, de cîte ori încercau să li se apropie. Și, totuși, de la ei au învățăt unde să-și găsească hrana.

A fost în ziua cînd Börson văzu pescarii. Oamenii-curcubee prindeau cu meșteșug, în undițe și lăncii, pește din apa lacului albastru. Pește viu și adevărat. În jocul luminilor părea a fi de aur.

Primul succes a fost al lui Citadino. Dar uimirea a depășit cu mult bucuria, căci ceea ce prinsese el nu părea chiar un... pește și nici de aur nu era!

Dar înainte de a-și aduce aminte de teoriile speologice asupra transformării speciilor — foamea își ceru și luă drepturile cu teoria practică a lui „primo mangiare“...

După festin, găsiră mai ușor toate explicațiile și — lucru mult mai important — din ce în ce mai mulți asemenea... *speopești*, blînzi de se lăsau prinși, cu mîna.

Viața le surîdea!

Sigñora Dochița fixă orele de masă — gustarea, prînzul, cina — după cum se cuvenea, în această altă lume: la revărsatul dintîi al culorilor, la venirea oamenilor-umbre, înainte de venirea întunericului.

După cină urmau orele de încordată ascultare a ciudatelor cuvinte și ecouri, încercările de a-și întipări în minte, de a-și însemna, de a zgîria pe piatră, cît mai mult, cît mai multe.

Pe urmă venea oboseala și somnul adînc de piatră pe piatră. Apoi totul reîncepea.

Și poate că totul ar fi mers către intrarea în firescul unei alte vieți, dacă nu ar fi fost, peste toate, discuțiile și tăcerile. Apoi descoperirile.

Reîntorși la cele 5 instrumente de cercetare ale primilor savanți antropopiteci (cam uzate după atîtea decamilenii de întrebuințare) reușiră, totuși, să stabilească în jurul lor destule adevăruri.

Unul, îndeosebi, poate mai mult decît ecourile, decît veșmintele oamenilor-curcubee, a născut, cum declara Citadino, „teza doctoratului nostru în enigme“: temperatura apei din lacul albastru.

Dimineața, la răsăritul culorilor, apa era fierbinte de te frigea mîinile. (A durat ore pînă să se stabilească dacă avea 60 sau 70 de grade.) După

numai puțin timp devenea rece, iar la sosirea oamenilor-umbre, pe toată suprafața lacului apăreau sloiuri de gheață, care, pînă la căderea întunericului, se topeau. Și apa începea din nou să se încălzească, pe nesimțite.

Toată gama albastrului se scălda în apa lacului, iar nivelul, foarte sus la începutul nopții, îl regăseau dimineața coborît, ca al unei fîntîni.

Dar căldura era mereu aceeași, plăcută și fără variații.

Discuțiile „analitice" asupra a ceea ce ar putea — sau nu ar putea fi explicația, nu conteneau decît în orele de pîndă, noaptea, cînd începea răsunetul cuvintelor necunoscute.

Noapte după noapte.

Și nimeni nu izbutea încă să prindă vreun sens.

Veni și cea de a noua noapte de pîndă.

Cuvintele veniră și acum de peste tot, din adînc, de sub apă, dintr-o lume interioară pămîntului, de sus, din boltă — cuvinte ale pămîntului, ale materiei, știute și neînțelese — veneau alături de ecourile lor.

— Dar acestea...

— Acestea nu mai sînt aceleași...

— Nici vocile! Nici limba!

— Mais c'est quelqu'un de l'Académie française!

— E o nebunie egală să cred și să nu cred — izbucni Citadino.

— Acum, mi se pare, sau auziți și voi... nu e de la Academia Română?!

— Și... mai e și o voce feminină — precizează Ana. Și... e de necrezut și de crezut — vorba lui Mario — dar eu... — am mai auzit-o cîndva. Cred că Iuliu... Togan asculți? O auzi? Togan!

Togan nu-i auzea. Asculta încremenit. O avusese în gînd, vocea aceasta și o auzise vorbindu-i gîndurilor. Acum, nu, acum nu mai era doar gînd...

Se insinua vie sub bolta imensă, ascunsă în întuneric. O voce pe care numai Tana o putea avea.

Se suprapunea clară, intimă, peste cuvintele adînci de pînă acum, telurice și neînțelese, ale nălucilor oameni.

Într-un tîrziu îi recunoscu și pe ceilalți. Pe Fleury, pe Cosma Loghin...

...Era grupul de cercetare pentru Peștera Ulpilor.

Loghin nu o știa decît din două cîntece moțești. Dar „văgăuna ulpilor" era sigur, sigur că trebuie să și existe.

Îi auzea vocea „ex catedra", acum emoționată:

— Nu știu dacă această uriașă geodă este chiar văgăuna căutată, dar o minune este!

— „Văgăuna ulpilor" — vrei să spui? Iartă-mă, aproape că am uitat. Mă gîndeam la altceva...

Eu caut un miracol, iar tu... ai descoperit o minune!

— Tana! E adevărat! Eu sînt cel care trebuie să-ți cer iertare. Eu, într-adevăr, am uitat, că tu cauți un miracol. Dar n-am crezut că poți fi atît de categorică și poruncitoare: „Îl vom căuta pe Togan! Apoi fac tot ce vreți voi și umblu după toate văgăunile..."

Vocile începură să se stingă încet, îndepărtîndu-se în vag. Se stinseră apoi și ecourile cuvintelor neînțelese.

Întunericul se cufunda în tăcere.

Erau epuizați.

În alte nopți, în clipa aceasta, își spuneau — în toate combinațiile și intonațiile — „noapte bună", —

ascultînd răspunsurile grave ale bolții imense, ca o confirmare de sus.

În noaptea aceasta... bolta rămase tăcută, netulburată de nici o șoaptă. Pînă tîrziu au vegheat cu toții, într-un delir lucid, pe piatra somnului lor.

Și nu puteau admite, la revărsatul luminilor, că Togan nu mai era cu ei. L-au căutat peste tot. La urmă l-au căutat și în apă.

Dar Citadino nu reușea decît cu greu să se afunde în apa lacului albastru, ce depășea cu mult densitatea corpului.

Și iarăși îl căutară peste tot. Și iarăși. Fără încetare, cu gesturi de somnambuli, pînă la venirea noului întuneric.

Erau atît de obosiți, atît de puțin mai rămăsese în ei pentru emoții, încît au primit ca pe un lucru firesc mesajul pe care Togan îl transmitea, cu voce clară și vorbă concisă, de undeva din întunericul nopții.

„Sub nivelul apei, în dreptul steiului roșu, se află galeria de legătură. Mîine noapte, cînd cota va fi din nou minimă, veți putea trece... Tana, Fleury și Loghin vă spun «noapte bună». Și eu..."

Tana a observat mai întîi poziția nenaturală — ieșită din armonia naturală — a stalagmitei de gheață din ultima grotă și a speculat amănuntul cu calmul și emoția unui detectiv îndrăgostit.

Descoperirile au venit apoi înlănțuite, denunțîndu-se una pe alta : fîntîna fără sfîrșit, pîrghia de comandă, corfa elipsoidală, învelită în gheața albastră, urcînd din adînc...

Și tot Tana a hotărît coborîrea. Știa — spunea ea tăcînd cu încăpățînare — că îl va regăsi pe Togan. Corfa l-a purtat într-o lume de basm.

Un basm al pămîntului : o uriașă geodă, despre care Loghin nu înceta să repete — în transă științifico-fantastă — că „e o minune, un record mondial", ca și cum ar fi fost tocmai ce căutau...

Într-un fel avea dreptate. Și ca mărime, dar mai ales ca splendoare a înfloririi de cristale, a miilor de caleidoscoape... Era „un nemaivăzut", capodopera unui artist mai mare ca omul.

Pînă la lăsarea nopții — reîntors în el — identificase și clasase cîteva sute de minereuri, minerale etc., și se declară gata („prea treaz" — spunea Tana) să se „întoarcă pe pămînt" ca să aducă aparatura și specialiștii de care era desigur nevoie...

...De dincolo, Togan trecuse în bezna cea mai adîncă. Sensul curentului cald al apei îl purtase, încet, pînă la „țărm". Un țărm de piatră, ce urca ușor, ca ceva anume făcut, pe unde se mai trecuse...

După cîțiva pași în întuneric avu senzația că următorul e deasupra golului. Dar pasul pornise. Ar fi vrut să strige, să urle...

...Întîi apăru, tăiat din ceață, Fleury, care îl asigura că... toate erau în ordine. Apoi Loghin care insista că trebuie adus, cel puțin, un medic și... Tana !

— Eu cred că trebuie adus, cel puțin, un ceai fierbinte !

Pînă la sosirea — prin galeria de legătură — a „celor de dincolo", își uciseră rînd pe rînd și reciproc (ca niște ucigași de profesie ce erau — declara Tana, cu amîndouă mîinile acoperindu-și urechile) basmele trăite, cu sistematica și metodica expunerilor științifice, apoi măsurară destul de exact înălțimea la care curentul de apă înconjura geoda : 73 de

metri. O Niagară subterană, fără nici un zgomot, decît un profund murmur surd, ca un descîntec alchimist al telurului.

Dacă profesorul Cosma Loghin şi-ar fi scris jurnalul — singura deformaţie academică pe care nu o avea — ar fi notat peste cîteva zile :

„După ce Roxana Arion, Börson şi Citadino au venit şi ei în geodă, cercetările au fost reluate, folosind puţina aparatură de care dispunem.

Voalarea intensă a clişeelor foto a constituit primul indiciu plauzabil a unor prezenţe radioactive puternice.

Am alcătuit o listă completă de aparate şi de specialişti, dar dr. Togan crede că trebuie adus şi un expert în laseri . . .“

Ca şi Togan, toţi cei veniţi din peştera cu oamenicurcubee nu se arătau prea entuziasmaţi de planurile foarte „prea judicioase“ ale lui Loghin.

Amintirea mereu vie a Oamenilor de' Dincolo, plăsmuiţi din culori, îi obseda mai mult decît strălucirea acestei geode — o întreită catedrală — cu mozaicurile ei de nestemate de toate culorile ştiute şi neştiute, cum numai Marea Doamnă — Natura — ştie şi poate a se împodobi.

Poate această obsesie, poate un ciudat instinct al locului i-a făcut să descopere, atît de repede, a treia peşteră şi, curînd, pe celelalte.

Dar ceea ce căuta Togan nu s-a descoperit decît în peştera a patra (În gîndurile Tanei, peşterile se chemau cu totul altfel : . . . a ametistelor, a prafului de stele, a aurorelor . . .), deasupra brîului de apă care înconjura geoda, şi numai după ce refăcu, în toate amănuntele, sistemul multiplu de laseri minerali şi

fluizi pe care îl imaginase, pornind de la maclele teluri-aurice din imensul mozaic cristalin al florilor de piatră.

Atunci s-au reîntîlnit cu oamenii-curcubee. Cu toate vechile lor cunoştinţe şi cu mult mai mulţi.

Picturile — în cadre mari — acopereau în întregime şi peretele circular şi bolţile ca de catedrală.

Scenele neuitate, obsedante încă, le revedeau, succedîndu-se în frize suprapuse.

...În mijlocul grotei, o uriaşă lentilă de gheaţă, din transparenţa căreia căpeteniile oamenilor-curcubee — statuari şi vii — îi priveau cu aceeaşi ochi dilataţi cu care şi ei îi priveau...

... Armele şi scuturile romane, veşmintele getice... Ochii, suliţe albastre...

Un mausoleu, un panteon, închis în limpezimea rece a gheţii.

Întrebări frînte de alte întrebări: Cum au fost înhumaţi? Şi, dacă... dacă ar putea fi reanimaţi ce ar povesti?

Erau obosiţi, obosiţi...

Deasupra lor, în dreptul frizei mijlocii, domina o străvezie ogivă, adîncindu-se într-un masiv de ametist unde regăsiră vatra şi hornul de cuarţ, oglinzile concave, cîntarul roman...

Şi aurul l-au găsit, şi monezile, şi podoabele — multiplicate la infinit — în neantul luminos al oglinzilor.

Specialiştii, aparatele, experţii au grăbit şi mai mult succesiunea surprizelor şi descoperirilor, pornite ca avalanşele, din tăişul unui strigăt de uimire.

„Centrala termo-nucleară naturală", la 123 metri sub nivelul peşterii a patra (şi la 5 km de filoanele radiogene de la Băiţa).

„Acceleratorul pirosferic“ — tot natural — care o alimenta, pornind din plasmele lăuntrice ale pămîntului și circuitul de răcire și amortizare a unor rîuri subterane de apă grea — oricum, cele mai bogate în deuteriu din cîte se cunoșteau.

A fost găsit și „turnul de lumină“ (singura denumire oficială pe care Tana o repeta fără strîngere de inimă), culminînd în craterul central care lega — prin mijlocirea unui sistem periscopic de gheață fosilă — toate peșterile cu răsăritul și apusul soarelui și cu „amplificatorii cuantici“ din geodă.

Tot atunci s-au descoperit și tunelele de acces — labirintice — și coliviile lor învelite în gheață și capcanele și intrările secrete și codurile.

Tot atunci au trăit și ziua victoriei lui Fleury — care plîngea cu lacrimi adevărate, perorînd la nesfîrșit, ridicol și sublim — cînd, sub straturile picturilor „recente“ (1 000—1 200 e.n.), fotosondajul le-a dezvăluit pe cele neolitice... El, solitarul teoriei picturilor rupestre din magdalenianul carpatic!...

Datele numismatice, sistematizate de Loghin, se înscriau între 500 î.e.n. și 1 700 e.n.! După ele și, mai ales, după analizele cu C 14 și cele magnetice care le confirmau, s-a făcut și comparația cu strania poveste a „Văgăunii Ulpilor“.

Ana, Loghin, Börson, chiar și Tana (tristă și ca prin vis), comisii, experți au destrămat, rînd pe rînd, marama basmului, stabilind, cu necruțătoare rigurozitate istorico-documentară, filiația directă și continuă între căpeteniile romane rămase în Agatirsia în sec. III, juzii și ducii româno-transilvani din sec. IX și haiducii de mai tîrziu, pînă la chiar Pintea de după 1700, cînd — se pare — tainele și codurile

Văgăunii Ulpilor au fost uitate, pierdute, rămînînd doar în epos.

Apoi, au venit disputele între Citadino şi Tana: Sînt „ulpii" lupii steagului dac sau... Ulpia Traiană? Este „haiduc" o denumire slavă sau — prin sanscrită — se leagă de latinul „dux"...

Apoi...

În biroul lui, între volume şi numeratoare, învăluit în fumul destrămat al unei ţigări — atît de dorite „acolo" — Iuliu Togan îşi trecea mîna, absent şi mecanic, printre filele adunate între scoarţele legăturii cu miros proaspăt de tipar şi piele: „Opera lor", a celor întorşi din lumea oamenilor-curcubee.

Titlurile, subtitlurile se înşirau plutind în aer...

DOCUMENTELE de la PEŞTERA ULPILOR. ... VOL. I, II, III... CUPRINS: ... Reactorul natural... O Sarmisegetuză subterană... De la „veteran" la „jude"... De la juzi la...

Degetele întorceau mereu file nevăzute-văzute...

Tabele, diagrame, fotocopii. Grafuri. Hărţi. Deducţii riguroase. Foarte riguroase... Basmul nu mai era, nu mai putea fi basm. Intrase în trupul rece al logicei documentare şi matematice.

Ar fi trebuit să fie fericit, foarte fericit.

Şi nu era.

Ar fi vrut să găsească şi altceva. Altceva...

Şi mai departe?...

O ciudată, insistentă nostalgie se împletea cu fumul aromat, albastru, al firişoarelor de tutun.

Degetele tremurau, ajunse la pagina din urmă...

SFÎRŞIT.

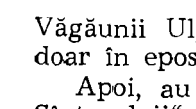

bocetul zidirilor

„Un vis am visat,
Un vis minunat :
Că tot ce-am lucra,
Noaptea s-o surpa.
Pîn'ce n-om zidi
Mîine-n zori de zi
Cea-ntîi soţioară
Cea-ntîi zînişoară.“

Şantierul e cufundat în liniştea nopţii.

Arhitectul cel tînăr îşi urmăreşte umbra lunară lunecînd pe malul alb, de piatră, al apei adormite.

Macaraua înaltă, din partea rîpei, îşi ridică pe umerii pilonului zăbrelit crucea în formă de X către lună şi tace ca să nu-şi sperie umbra de pe faţa rîului, ca să-şi viseze solzii auriţi pe cerul undelor moi.

Escavatorul abatajului doarme, ţinîndu-şi capul paleolitic între labele de brontosaur metalic. Din botul întredeschis mai atîrnă, încă, hălci de pămînt, rămase între fălcile cu dinţi nichelaţi.

Arhitectul se opreşte pîndind, ascultînd, tot mai încordat, mai nehotărît...

De ce venise şi în noaptea asta ?

Şi acum trei nopţi şi noaptea trecută nu auzise decît un fel de şoaptă vagă, prelungă. Cu fantezie s-ar fi recunoscut un scîncet, ori plînset, un vaiet încet, care putea fi — care era desigur — adierea vîntului în scorburile luncii de peste malul alb sau şuierul lui printre molizii din susul apei.

Şi acum trei nopţi şi noaptea trecută fusese lună plină...

Flăcăul îl mințise și bătrînii îndrugau. E greu pînă iese o vorbă... Se face legendă. Legendă din legendă, basme...

Își privea umbra și nu știa încă de ce venise și în noaptea asta și de ce nu pleca...

Ciobanii spuneau că pe la miez de noapte, cînd tace știma apei...

Și miezul nopții trecuse.

Arhitectul cel tînăr se hotărî să plece.

Și porni iar către zidul cetății.

Nu putea pleca. Ori, îl chema cineva?!

Nu era murmurul apei. Nici șuierul vîntului nu era.

Auzea. Vedea...

Mulțime de săgeți ascuțite îi străpungeau nervii. Se clătină o clipă. Și mintea și mușchii i se contractau în același efort. Încremenise lucid și nefiresc de drept.

Pe fața zidului măcinat se profila umbra... Luneca încet, peste pietrele împurpurate de lună.

Un plîns ca o jelire. Un plîns înghinat, sfîșietor... Un bocet? Nespuse cuvinte, frînte, răzbeau din lăuntrul zidirii. Bocetul unei femei, înăbușit în piatră.

Un plîns ca de demult...

Ca și acum.

Umbra luneca încet, fără pași, peste pietrele zidului, cutremurată de zbuciumul plînsului... Și nimeni nu trecea prin preajmă.

O văzu oprindu-se cît o singură răsuflare a durerii. Îl privi, strălucind, neagră în noaptea de aur și se întoarse, ca să plîngă în piatră. Să plîngă înăbușit, să jelească.

O auzea. Îi auzea jalea, așa cum povestea legenda.

„Se aude tot mai tare de cînd săpați", spusese cineva. Alții spuseseră: „De cînd dezgropați cetatea, tot mai mult se aude jalea Mări-Anei". „Umbra îi umblă iar pe zidul roșu", spusese flăcăul care iubea o fată din alt sat și trecea pe acolo nopțile. Și luntrașul și pescarul cel cu casa pe malul dimpotrivă al apei. Și ei văzură. Și ei auziră. Apoi săpătorii și mecanicii șantierului. Auziră și ei cum plîngea Ana, Mări-Ana. Soața lui Manole. Cum plînge în strînsoarea grea a zidului de temelie.

Temîndu-se, gîndea — arhitectul cel tînăr — că nu trebuie să-i fie teamă. Și mergea către zid, căci trebuia să meargă.

Se apropia ca de ursita lui. Ajunse supus, ca în genunchi.

Bocetul — vaier prelung — răzbea din lăuntrul zidului, din dreptul brîului de jos al cetății. Celei mai mîndre și mai frumoase cetăți...

Umbra femeii trecea acum lunecîndu-i pe față. Dar bocetul ei rămînea închis în inima pietrei. Frînturi înecate de plîns... Vorbe de demult...

„Manole... Manole..."

Se desprinse, simțindu-se umbră. Trebuia să se întoarcă! Să plece! Să se regăsească.

Mergea cuprins de teama că nu-și aude pașii.

Zidul temeliei plîngea din tot cuprinsul lui.

Știau și săpătorii și pietrarii. Plîngea cu adevărat.

Arhitectul cel tînăr săpa alături de ei și tăcea.

Tăceau săpătorii și pietrarii, ca și umbrele lor, sub lună. Și pietrele păreau să se desprindă în șoaptă...

Trecuse cu două ceasuri de miezul nopții. Umbra Mări-Anei venea acum pînă la ei. Îi privea. Rămînea

printre ei — cît o răsuflare. Se întorcea în miezul zidului năruit, încins în brîul cel roşu.

Pietrele grele, aprinse — mai aprinse în bătaia lunii — le ridicau cu mîini încete, sub ochii bătrînului arheolog, care vorbea prin semne — nici el nu ştia de ce.

Cînd au ajuns la o lespede mare, din brîul de jos al zidirii, umbra Anei pieri. Şi toţi o aşteptau.

Săpau să caute o umbră.

Cînd au ridicat lespedea mare, bocetul a amuţit. Şi toţi îl aşteptau.

Săpau să caute un bocet.

O linişte atît de nefirească se aşternuse, că răsuflarea lor, a tuturor, părea să vină de altundeva.

Sub lespedea mare au găsit racla. Cea bătută în cuie de argint.

Au zis atunci oamenii cu toţii, au zis, că este a Mări-Anei, soaţa lui Manole, meşter învăţat, meşter lăudat... Au zis că este Iubirea lui pe care de vie o zidise.

O zidise în temelia de piatră cînd a fost să dureze cetatea cea neasemuit de frumoasă şi voi ca zidirile ei să nu se mai surpe, cum necontenit se surpau, peste visele lui din fiece noapte...

Şi se rugase meşterul, cum se mai rugase! — şi de tăriile cerului şi de ale pămîntului, dar nimeni nu avu putere.

Săpătorii au dus pe braţele lor racla cea bătută în cuie de argint în casa arhitectului cel tînăr.

Părea lucrată de o mînă etruscă. Dar chipul săpat pe faţa ei nu era al unei femei: Un chip ciudat, al nici unei fiinţe.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

Sub razele lunii venite la ferestre, umbre și mai ciudate se însufleţeau sub ochii arhitectului cel tînăr.

Pe cine sacrificase meşterul cetăţii — celei mai frumoase şi mai minunate? ... Cine erai, Mări-Ana?

Mîine vor veni experţii.

Experţii vor veni cu formule. Ei află totul. Știu totul experţii.

Dar vaierul, peste veacuri, al Mări-Anei, de sub temeliile înălţatelor zidiri?

Acelaşi plîns al tuturor soaţelor, iubirilor, meşterilor învăţaţi, meşterilor luminaţi... Iubirile meşterilor mari, zidite în temelii...

Arhitectul cel tînăr îşi trecu palmele fierbinţi peste faţa raclei bătute în cuie de argint, ca o mîngîiere prelungă peste trupul închipuit al unei iubite mereu visate.

Visul este închis aici. Știa. El l-a închis, odată, de mult, de demult... De multe ori l-a închis. Știa şi cum l-a închis cînd l-a închis.

Mîinile, febrile, şi degetele, şi ochii au găsit deschizătorile. Toate la locul lor, aşa cum le ştia.

Arhitectul cel tînăr dezbrăca, pătimaş, o femeie iubită.

Mai întîi a văzut strălucirea albastră a ochilor de piatră. Peceţile de safir. Apoi pergamentele, cu măcinatele lor muchii negre.

Arhitectul cel tînăr le-a desfăcut tremurînd.

Şi tremurînd le privi în spaţii. Cu ochii dilataţi. Imenşi.

Epùrele Cetăţii Minunate! Boltele, elevaţia ei...

Planurile prindeau fiinţă. Liniile, unghiurile, arcele se însufleţeau, se îmbinau, creşteau, se zideau. Uriaşe, luminoase, fascinante...

Renăştea Cetatea Minunată.

Dar nu era cetatea — şi era. Ca şi ea — şi neasemuit mai frumoasă decît ea. Aceeaşi-mai-frumoasă-cetate. Decît tot ce au refăcut experţii, decît toate plăsmuirile baladelor — mai frumoasă!

Cetatea *neasemuit de frumoasă*, visul meşterilor mari, e Mări-Ana. Cetatea din arhespaţii, ce nu se poate zidi de frumoasă. *Ea*, meştere Manole, *frumuseţea*, soaţa ta. *Ea*, ceea ce tu visezi să înalţi şi piatra, mărginită, nu poate să cuprindă nici să spuie.

Ea, peste nopţile arse de vis, îţi surpă zidurile cele începute.

Ea, plăsmuirea. *Ea*, viziunea pe care trebuie să o ucizi.

Şi tu, tinere arhitect, o ucizi în fiecare operă a ta, frumoasă, minunată, pe cea *nespus* de frumoasă şi de minunată. Pe aceea pe care nu o poţi înălţa decît în vis, în ochi, în vedenii. Pe Mări-Ana o ucizi.

Plîngi şi o îngropi în piatra temeliei zidirii ce vei înălţa. Altfel nu vei clădi niciodată...

„Altfel nu voi clădi niciodată..." şoptea tînărul arhitect, prinzînd închizătorile raclei celei bătute în cuie de argint.

Azi au venit experţii. Ei au aflat totul.

„... legende, balade şi basme cu o mare întindere în regiunea Carpaţilor Meridionali: castele, mînăstiri, cetăţi minunate — ce nu pot fi înălţate decît cu sacrificiul femeii iubite — construcţii de o rară măiestrie şi frumuseţe.

Racla-sarcofag a fost descoperită sub centura de piatră roşie a temeliei.

Motivele sculptate pe capacul masiv, de argint, deşi par de inspiraţie etruscă, nu pot fi clasate cu certitudine.

Interiorul raclei-sarcofag constituie de fapt o cameră magică prevăzută cu oglinzi (de argint), plane şi concave, care sub incidenţa razelor de lună şi prin intermediul unor minuscule statuete plasate pe axele oglinzilor, creează în afară — prin golul unor fine orificii perfect calculate, capac-lespede-zid — imaginea reală a unei femei îndoliate.

Un ingenios sistem de coarde sensibile, lame şi tuburi acustice, plasat sub planul oglinzilor, redă, la cea mai uşoară adiere, o succesiune de sunete asemănătoare unui bocet, provoacă rotirea oglinzilor — printr-o mică turbină de aer şi un sistem de pîrghii minuscul — ceea ce are ca efect deplasarea imaginii proiectate.

În planul superior oglinzilor, introduse sub capac, au fost descoperite mai multe suluri de pergament închise cu peceţi albastre (safire şlefuite), care sînt de fapt planurile cetăţii, redate printr-un foarte vechi sistem de epure, probabil de şcoală bizantină, dacă nu feniciană...“

(Extras din raportul comisiei de experţi către Institutul de Istorie a Civilizaţiei.)

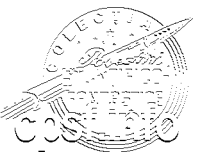

corsarul

De cînd se instalase — acum 7 ani — în apartamentul din strada Parabolei nr. 7, în casa profesorului Andrei V. Nanu nu se întîmplase nimic.

Asta nu-l stînjenea de loc. Dimpotrivă.

De altfel şi înainte de a se muta aici, cînd locuia pe Semicercului, avusese parte de evenimente absolut identice.

După căderea în dizgraţie a tezei sale asupra spaţiilor agravitaţionale, liniaritatea ciclocotidiană a vieţii pe care o ducea constituia singurul său suport moral. (Ella făcea parte dintr-o altă sferă. Şi fiind vorba de „sferă" nu putea fi vorba despre un suport propriu-zis. Oricum, e bine de ştiut că Ella era fiica profesorului.)

Deci, la 5 dimineaţa — DEŞTEPTAREA (fără ceas sau telefon de alarmă).

Pînă la 5,45 — duşul rece, apoi gimnastica psihiatrică de cameră şi lansarea robotului domestic RD 41. (Profesorul nu admitea amestecul femeilor în treburi „electrice"; nici fierul de călcat, nici siguranţe arse, nici chiar simpla apăsare pe butonul inofensiv al unui *cocktail-shaker* electric; nu din prudenţă. Nu avea nici manii, dar avea principii. „Dar

femeilor le place, au înclinații științifice" — spunea Ella. Cu Ella însă era altceva. Cu totul altceva. Ella nu avea preocupări electrice, ci „electronice".)

Urma ceaiul și gustarea frugală tip Gx, unde x era cu periodicitate predeterminată, identic egal cu un parametru-menu precalculat, conform tabelului dietetic semestrial, înscris în urmă cu y zile, prin intermediul algoritmului respectiv, pe programul culinar al aceluiași robot.

După consumarea — în perfectă ritmicitate ingurgitativă — a ceaiului și complementarelor lui predestinate (9, maximum 10 minute) urmau, pînă la ora 8 fix, exercițiile de matematică matinală în colaborare cu RM 23, care nu putea fi decît robotul matematic tip 23 produs de întreprinderea ROB la care era consilier titular pentru fizica incertitudinii.

Această titulatură o datora meritelor sale pur personale prin faptul că A.V. Nanu avea fobia certitudinii sau — după opinia altor colegi universitari — mania excesului de prudență.

Dar, oricare ar fi fost părerile, prudența lui Nanu era cel puțin pe măsura indicată de probabilitatea exactității absolute a oricăreia dintre legile naturale.

Ca om cu totul și cu totul contemporan, nu putea să confunde pe „E probabil" cu „E cert".

Și cum „E" derivă din „A fi", e probabil că și existența profesorului A. V. Nanu nu e chiar o certitudine demnă de absolută crezare.

E drept că acest din urmă aspect (existența !) constituia probabil singura incertitudine de care nu se lăsa convins sau — dacă vreți — unica certitudine căreia nu îi aplica — din înțelepciune și prudență — legea probabilității absolute.

În noaptea cînd în casa lui A. V. Nanu (din Parabolei 7) s-a întîmplat ceva, era — dacă îmi amintesc bine — 23 februarie.

Natural, nici la data aceasta nu se abătuse cu nimic de la programul programat pe ziua și noaptea respectivă, dar la ora 7,25, a doua zi, cînd am intrat în cabinetul său de studiu de la Universitate, l-am găsit — pe deasupra oricărei probabilități — atît de surescitat și deprimat, încît gluma pe care voiam să i-o fac (îmi place să-i „parazitez" programele) mi-a înghețat pe buze o dată cu dispariția zîmbetului de rigoare.

— E ceva ce nu pot să-mi explic!

Profesorul Nanu mai avea un principiu: nu admitea existența în universul nostru neoeinșteinian a vreunui lucru inexplicabil pentru el.

Știam că asta îl irita cel mai profund și — ca bun prieten — am încercat să-l fac să uite.

— Profesore, toate explicațiile de pe lume pornesc de la inexplicabil...

— De acord. Dar piciorul acela încălțat era absolut inexplicabil și — cu toate acestea nu pot să mi-l explic!

— Care picior? am întrebat prudent, după o pauză politicoasă și strict necesară ca să-mi disimuleze îngrijorarea asupra surmenajului psihic al colegului și prietenului meu Nanu.

Era o problemă care — în ciuda programelor sale de gimnastică psihiatrică — devenea tot mai delicată.

Voiam de mult să o discut cu el (se înțelege în spirit pur colegial și prietenesc), dar o amînasem mereu și iată că mă simțeam vinovat.

— Care picior? am repetat totuși, pentru că profesorul tăcea, iar eu devenisem curios.

— Un picior ca toate picioarele... noastre.

— Al unui bărbat, deci!

— Da. Un picior încălțat. Gheată maro închis, nr. 46½, șireturi negre, pantalon roșu, strîns pe pulpă ... Într-un cuvînt, un picior care m-a călcat pe cap astă-noapte pe la ora 3,20 ... 3,23.

— Drept să spun, pînă la „cap" eu nu văd nimic inexplicabil în toată povestea asta. De fapt, totul ar depinde de unde îți era capul.

— Unde vrei să fie la ora 3,20 ?! Pe pernă!

— Pe pernă ?!... Cam extravagant cel cu ghete maro. Dar, în sfîrșit, nu te agita... Nu mi-ai spus, cum arăta?

— Destul de bine, pînă la genunchi, chiar...

— Lasă genunchii, frate. Cum arăta la trup, la „fizionomie", la... Înțelegi ce vreau să spun — am exclamat, neterminîndu-mi gîndul dublat de un nepronunțat „surmenaj acut, astenie-nervoasă" și redublat de un altul și mai ascuns: „Confuzia visului cu realul. Delir oniric".

— Dragul meu, nu ne înțelegem de loc. Mai bine ai privi (caută cîteva clipe în servieta lui cu zeci de compartimente) la fotografiile astea.

Sînt în culori și vorbesc de la sine.

Țineam fotografiile în mînă, desfăcute ca un evantai, dar tăceam, continuînd să-l observ printre gene.

— Sînt făcute azi-dimineață între orele 3,46 și 3,51 în dormitorul meu din strada Parabolei nr. 7. Căci abia pe la 3,45 mi-am regăsit calmul. După ce am căutat în Lexicon la „delir oniric". Am recunoscut textul tău...

A. V. Ivanu era un om mult prea serios ca să se poată preta la trucajul unor fotografii documentare,

dar, neputînd fi vorba de așa ceva, piciorul cu gheata maro mi se părea, într-adevăr, inexplicabil, ceea ce, după cum am mai spus, era un chin insuportabil pentru venerabilul meu prieten și coleg.

Acest unic picior ieșea (pînă la genunchi) dintr-un perete sau — mai precis — „se ivea" ori „se năștea" din el. Nici un interstițiu, oricît de fin, nu putea fi observat între conturul piciorului citat și tencuiala peretelui, deși Nanu operase cu un aparat foto capabil să sesizeze milimicronul.

Talpa ghetei (nr. 46—47 cu adevărat !) apărea suspendată în aer la 15—20 cm deasupra pernei pe care — bănui — se aflase *ab inițio* capul profesorului de mecanică rațională A. V. Nanu.

Repet, dacă cele de mai sus nu sînt destul de clare, că piciorul, care face obiectul acestui început de povoste riguros științifică, nu își făcea apariția prin nici o spărtură sau deschidere sau etc. Apărea direct din peretele despărțitor.

— Și vecinul ? am murmurat încercînd să-mi ascund uluiala.

— Vecinul ? ! Doamna Nanu !

— Și ?

— Și nimic ! Ea poartă $36^1/_2$, iar eu nu am nici o singură gheată maro-închis. În sfîrșit, și asta era tot una singură . . . . Dar eu nu port șireturi negre la încălțăminte maro. Convinge-te . . .

— Te cred, dar unde se află acum piciorul acesta ?

— La 3,51 fix a dispărut.

— A dispărut?!

— . . . Abia am apucat să fac fotografiile. Din diverse unghiuri . . .

— Și zici că a dispărut ?

— Da. A dispărut. La 3,51 fix. Ce te tot îndoiești de ce-ți spun...

— Hm! am mai zis eu, bucuros că nu ne-a auzit nimeni. Ne-am despărțit repede pentru că trebuia să intrăm la curs. El — la nu mai știu ce lecție de probabilitate irațională — specialitatea lui în cadrul mecanicii raționale — eu, la teoria matematică a mulțimilor aplicată în psihiatrie.

De la această întîmplare — cu piciorul și gheata maro — casa lui A.V. Nanu reintrase în normalul ei, al neîntîmplărilor perpetui.

Trecuse aproape un an și aș fi uitat de toate astea dacă nu ar fi fost fotografia (una din cele ce-mi arătase Nanu) de care dădeam uneori răsfoindu-mi hîrtiile din mapa de lucru.

De fiecare dată simțeam cum mă privește ironic punîndu-mi pe cap o talpă 46-47.

Emfatic, îi răspundeam și eu, în treacăt, că nu aveam timp s-o studiez, dar cred că observase de mult șubrezenia acestui pretext și că, în realitate, o evitam, ca să nu-mi recunosc înfrîngerea.

De fapt, nu știu nici eu de ce, după atîta timp, nu mă hotărîsem s-o arunc în vreun sertar sau s-o predau la arhiva școlii. Lui Nanu nu — lui nu găseam că e indicat să i-o înapoiez...

Totuși, pînă la urmă tot aș fi găsit un deznodămînt dacă în zorii zilei de 27 ianuarie, anul următor, nu mi-ar fi telefonat profesorul Nanu în persoană — eveniment nemaipomenit în analele caldei noastre prietenii științifice, dat fiind existența, întru totul programată, a profesorului.

De cum i-am văzut capul pe fonoecran mi-am dat seama că se întîmplase ceva cel puțin extraordinar.

Avea o expresie răvășită și se putea bănui că în dimineața aceea renunțase la gimnastica psihiatrică de cameră.

— Te rog să vii imediat la mine.

Care pot fi primele cuvinte-răspuns în asemenea împrejurări ? ! Să spui : „Bună ziua, profesore, ce mai faci ?“ Să lași totul baltă și s-o iei la fugă ?... Am întrebat deci, ca să cîștig timp și să-i dau lui Nanu posibilitatea să respire :

— Dar ce s-a întîmplat ? Despre ce este vorba ? Te văd atît de...

— E vorba de un cui !

— Cui ! ?... În inimă ? În cap, în palme ?

Voiam să fiu degajat, spiritual...

— Ești deplasat, Matei ! E cazul să...

— Se poate, profesore, se poate ! Dar altfel nu pot să-mi explic fața asta a ta de răstignit prematur.

— Cuiul e în ultimul meu manuscris referitor la probabilitatea irațională.

A urmat din parte-mi o tăcere diplomatică... Poate „CUI“ să însemne vreo nouă formă de matrice matematică inventată de robotul lui Nanu sau ceva similar.

Nu mi-ar fi convenit să-mi descopăr ignoranța și — fără să mai insist — i-am spus că voi fi la el peste 5 minute. (Timp cît să-mi aleg o cravată mai deosebită, pentru că... Aveam și eu motivele mele !)

Și am fost.

Se făcuse 10 și încă mai studiam cuiul — un cui ! — ce străpunsese manuscrisul lui Nanu, prin mijlocul unui $\int_{\infty}^{\infty}$ după ce, fără nici un motiv, răsărise din lemnul gros de stejar natural al mesei de lucru, pe care profesorul își pregătea problemele

pentru studenții din anul V la examenul de mecanică rațională.

Capul cuiului nu se vedea nicăieri. L-am căutat cu disperare după ce săpasem tot lemnul din jurul lui. Capul cuiului rămînea nevăzut!

Doamna Nanu, alarmată la început de sacrificarea unei mobile antice, sfîrșise și ea printr-o curiozitate febrilă (care, nu-i puteam spune, dar o întinerea) și se hotărî s-o cheme și pe Ella, ceea ce eu am apreciat a fi singurul moment inspirat al evenimentului. (Și am avut grijă să-mi verific ținuta și nodul cravatei.)

Ella coborîse grațioasă și enigmatică, iar cuiul fără cap stătea bătut în aer, nepăsător. Neclintit de parcă ar fi fost înfipt în cel mai compact dintre materiale și atît de fix, încît l-ar fi satisfăcut și pe Arhimede.

Am încercat pe rînd, eu și Nanu să-l batem, ori măcar să-l îndoim, să-l smulgem sau să-l clintim cît de cît. Inutil!

Cuiul rămînea sfidător, fixat în aer, cu vîrful în sus ascunzîndu-și capul cu o îndărătnicie satanică.

Auzeam tot mai răsunătoare loviturile ciocanului și, totuși, parcă nici nu-l atingeam.

Cuiul rămînea drept și indiferent la brutalitatea noastră.

Începusem să-l simt în creier, înțepîndu-mi sinapsele și neuronii, deranjîndu-mi toate circuitele biochimio-cibernetice ale scoarței mele cerebrale.

Numai doamna Nanu își recăpătase calmul. Cu degetele ei fine de pianistă, explorase craterul deschis în masa de stejar masiv din jurul cuiului.

— Cred că va trebui chemat un tîmplar! zise, uitîndu-se cam peste umăr la manuscrisul soțului ei,

străpuns în dreptul unei integrale, între + și — infinit.

Dar profesorul nici n-o vedea, nici n-o auzea.

Își privea manuscrisul cu probleme de mecanică rațională ca pe o ființă grav rănită, fascinat de punctul în care îl străpunsese cuiul cel de nicăieri ivit.

Murmură ca pentru el:

— Trebuie să telefonez la decanat. Amîn examenul.

Se întoarse spre telefon și formă numărul.

A fost clipa în care cuiul a dispărut ca o suflare. În aer nu a rămas nici o urmă.

Doar examenul de mecanică rațională a rămas amînat, pînă azi; dacă profesorul Nanu nu va telefona iarăși că să-l amîne.

Totuși, nici cuiul nici talpa piciorului cu gheata maro nu au fost cele mai mari ghinioane ale minții profesorului Nanu sau cele mai neprevăzute evenimente într-o casă în care succesiunea întîmplărilor era atît de perfect programată, încît, într-adevăr, nimic nu s-ar fi putut întîmpla.

A doua zi după dispariția cuiului, în aerul sufrageriei apăru creanga de lămîi înflorită pe care cînta un canar de toată frumusețea.

Nici ramura n-a putut fi culeasă, nici canarul prins sau cel puțin speriat. Cînta în triluri înocîntătoare.

În altă zi, în dormitorul Ellei, la etajul II, apărură valurile verzi și înspumate ale mării... Strada Parabolei nu are legătură la mare, cel mai apropiat litoral fiind — Mamaia — la 256 km) deși, cînd valurile s-au retras, nici unul din dessouss-urile Ellei care plutiseră pe apa irizată (era la miezul nopții) nu erau nici ude, nici în altă parte decît la locul lor.

Ella credea să fi văzut pe valuri şi catargele înflorite cu pînze imense ale unei corăbii. Doar cîteva clipe. Şi nu ştia dacă văzuse, credea sau dorea să fi văzut, sau erau furourile ei înflorate, colorate şi atît de transparente...

Stînca de granit, albă, turela şi bombardele apărură mai tîrziu în biroul de lucru al profesorului, apoi în grădina din faţa casei, ca un început de asediu. Coborînd să filmeze (de cînd începuseră întîmplările nu se despărţea de aparatul de filmat şi micro-magnetofonul său) se văzu, în capul scărilor, la marginea unui lac adînc, cu valuri blînde, sau, poate rada unui port nevăzut. Mergînd pe valuri acţiona aparatele, dar peste cîteva clipe filma casa vecinului de peste drum şi limuzina doctorului Vardala — medic psihiatru — pe care, pentru orice eventualitate, îl mai chemase o dată să-i consulte toţi membrii familiei şi prietenii.

Văzîndu-se sub obiectiv doctorul surîse cu subînţelesuri, mulţumindu-i profesorului pentru primirea ce i se făcea.

— Era pentru bombardele de pe stîncă.

— Evident, îi răspunse medicul, plin de înţeleaptă înţelegere.

Totuşi, cînd în biroul lui Nanu îşi văzu limuzina apărînd pe ultimul clişeu de sub o stîncă apărată de un tun cu multe guri ameninţătoare îndreptate spre orizont, eternul lui surîs de înţeleaptă înţelegere trecu printr-o subită eclipsă.

Plecînd, se întoarse din nou spre Ella. Nu-i spuse nimic, deşi ar fi vrut să-i spună.

Tînăra cercetătoare i se păruse întotdeauna îmbrăcată ca ultimul şi cel mai modern calculator feminin de casă — frumoasă ca algoritmul unei muzici com-

pusă cibernetic. Ce se întîmplase cu Ella? Era la fel îmbrăcată, dar „nimbul ei matematic" — atît de splendid şi rece — unde era? Căldură şi vag în ochii ei întotdeauna reci şi limpezi ca un Q.E.D.!

Nu-i spuse nimic, dar insistenţa privirilor lui nu plăcu.

Mai ales nu plăcu tînărului coleg şi unic prieten al profesorului şi cel care povesteşte cele mai multe dintre întîmplările ciudate din casa de pe Parabolei, păstrînd, totuşi, o duioasă discreţie asupra sentimentelor lui pentru Ella, ca să nu adumbrească, poate, pe acelea — dezisteresate — pe care le avea faţă de tatăl ei.

Cît în privinţa doamnei Nanu — cea de a treia mînă care îi apăruse pe claviatura pianului pe cînd exersa cu o seară în urmă unele suite din Simfonia Fantastică — era convinsă că se datora unei surescitări artistice, încît nu merita să fie povestită unui medic psihiatru atît de înţelept ca Vardala, dar îşi aduse aminte că în casa părintească — de pe strada Euclid — niciodată o asemenea mînă afonă, afară de a lui Andrei, nu o acompaniase.

Profesorul Andrei V. Nanu nu o auzise pe Ella ţipînd decît o dată, cînd era fetiţă, la un film la care o luase din greşeală.

E drept că aproape a întrerupt spectacolul, dar de atunci nu mai dăduse nici un semn de hiperemotivitate, evoluînd, dimpotrivă, către genul acela de „Femee-Intelligence-Service", descendentă din Emma Peel şi epigonele ei.

De aceea ţipătul de azi al Ellei îl făcu pe profesor să sară şi să alerge într-un suflet sus, în dormitorul ei.

CC BY-NC-SA 4.0

O văzu de marmură, cu ochii negri imenși fixați asupra covorului din fața patului.

Savanții autentici — și Nanu se număra printre ei — au un curaj pe care cei curajoși îl definesc în termeni nu prea măgulitori. Altfel nu s-ar putea înțelege de ce profesorul de mecanică rațională privea atît de calm la străinul — un uriaș cu înfățișare de corsar — care se înălța trufaș din parchetul dormitorului fiicei sale.

Corsarul se vedea numai pînă la brîu, dar se ridica mereu — fără nici un efort. Apoi, dintr-o dată, apăru cu toată înălțimea lui de... Ella era sigură că era un zmeu.

Purta scut și platoșă groase de piele roșie. Pumnal și sabie lată la cingătoare. Pe scut, încrustată adînc o emblemă în argint masiv: carena unei corăbii pe care — amenințător — se ridica un dragon sau, oricum, un animal fioros și necunoscut.

Ochii zmeului — două adîncuri albastre — încremeniseră arzînd.

Ella nu mai țipa. O mare de valuri în ochii ei.

Nanu se așeză hotărît între fiica sa si necunoscutul-zmeu-frumos-și-fioros.

— Cine ești tu? Ce cauți aici? Și... cum îți permiți?!

Bărbatul cu platoșă și scut trase sabia și, în aceeași clipă, lovi cu o zvîcnitură a brațului. O dată, încă o dată. Și iarăși și iarăși...

Nemișcat, profesorul îl privea... întreg și neatins.

Ella ridicase brațele implorator.

Străinul aruncă sabia. Făcu un semn ciudat cu mîna, strigînd de mai multe ori un cuvînt — ca un blestem neștiut de Nanu. Apoi păru că uitase de el.

Semeț și iluminat, își întoarse iar privirea către Ella. Aceeași ochi, adîncuri albastre.

Spuse limpede, vibrant, doar cîteva cuvinte. Le repetă, mereu, aceleași cuvinte. Ca un poem, ori, poate, ca o rugăciune.

Cele din urmă se auziră numai ca un ecou, tot mai depărtat.

Dispărea, cu ochii pierduți în imensitatea ochilor Ellei.

Întreg și la locul lui, Nanu privea atent ceasul-cronometru de la mînă, cu aerul mulțumit al unui laborant conștiincios, pentru care lucrurile se petrecuseră conform stasului. Trecuseră 2 005 minute etalon.

Totul fusese filmat și înregistrat.

Entuziasmat, era gata să coboare în laborator (chiar sub dormitorul Ellei), cînd se întoarse surprins el însuși de gîndul ce-i venise.

— Ella! E posibil ca tu, o fată atît de ultra modernă, să te îndrăgostești așa... *coup de foudre*, ca în romanele de acum 3 veacuri? De... un „corsar" inexplicabil?!

— Se va întoarce?

— Și ce e cu vocea asta?! Tu?! O calculatoare electronistă! Un programator chiar mai bun decît mine?!

— Crezi că se va întoarce?

— Tu, autor a trei volume de poeme esteno-calculate la computerul compozițional?!

Ella își împreună palmele.

— Tată, crezi că se va întoarce?

— Cum?! Cine să se întoarcă? Ella...

— Se va întoarce! Se va întoarce!...

— Nu e „sigur", dar... chiar dacă... eu...

Preferă să plece ca să nu-şi spună gîndul. În prag, îşi simţi inima grea de un sentiment proaspăt, de care el abia dacă ştiuse...

Ella... Ar trebui să fie fericit...

Şi era fericit. Dar nu ştia.

Coborî treptele una cîte una. Cît mai rar, cît mai încet. Ca şi cum s-ar fi temut să nu risipească ceva din prea plinul inimii.

Pe ultima treaptă îl revăzu, înalt, cu scut şi sabie lată la brîu, tînăr, frumos cu ochii aceia albaştri...

Dar nu se opri să filmeze. Ştia că acum nu era decît o imagine în gîndurile lui...

Atmosfera laboratorului îl trezi ca un duş rece. Era aici o geometrie distilată în fiecare milimetru cub de aer.

Expresia duioasă a feţei reveni la angularitatea ei de două decenii şi prea plinul inimii se risipi.

...Laboratorul era prevăzut, chiar în cadrul uşii, cu un excelent dispozitiv „Anti-psihic" de filtrare sistematică a tuturor raţiunilor sentimentale care — prin subiectivismul lor — ar fi putut influenţa graficul unei cercetări obiective.

Astfel purificat, Nanu începu montajul releelor de conectare pentru analiza filmului şi fonogramei imprimate.

Va găsi cheia vorbelor pe care le rostise corsarul?

....Putea să plece de la cîteva înţelesuri aproape sigure, trădate de gesturile şi mimica lui: Eu. Tu. Vrăjitor (sau Diavol). Viaţă. Moarte. Iubire. Totul...

„Ar fi de ajuns pentru construcţia unei prime matrici etimologice. De ajuns..."

Se cufundă în calcule.

Fără să ridice ochii, întinse mîna către comutatorul de redresare a numeratorului, dar, în locul

manetei pe care o găsea întotdeauna fără să se uite, simţi o ciudată respingere în vîrful degetelor.

Intrigat, întoarse capul.

În faţa lui o imensă casă de bani deschisă.

Aur! Argint! Nestemate! Şi condici. Tot felul de condici, cu scoarţe frumoase de piele, cu lucrătură bogată, cu ferecături de argint, colţare ţintuite...

Văzu mai întîi o mînă cu inele strălucitoare, apoi un bărbat încruntat şi bărbos. Părul roşu, încărunţit, îi încadra obrazul aproape stacojiu. Purta haine de catifea cu încrustări mătăsoase şi strălucitoare, damascuri, brocarturi... Ceva între armator veneţiano-genovez şi zaraf florentin.

— Oricum, e tatăl corsarului roşu! exclamă Nanu.

Armatorul (sau zaraful) era prins într-o dispută aprinsă cu cineva... ce rămînea nevăzut. (Poate doamna zaraf!)

Vorbea tare, aproape striga şi gesticula elocvent, părînd să arunce doar reproşuri asupra acelui cineva care ar fi trebuit să fie în faţa lui.

Lui Nanu i se păru că asistă la un conflict de familie.

Totuşi nu ezită să declanşeze din nou şi magnetofonul şi microfilmul. În definitiv, Ştiinţa nu-i decît o indiscreţie la adresa dedesubturilor naturii.

Dacă eu, prietenul lui Nanu, îmi aduc bine aminte, în chiar acelaşi moment sunam la uşa de intrare a casei profesorului din strada Parabolei nr. 7.

În ultima vreme făceam acest drum în fiecare zi la ora aceea. Nu ştiu — pentru că eram singurul colaborator la studiul ciudatelor evenimente sau, mai ales, pentru straniile inflexiuni ce apăruseră în glasul Ellei, după unele şi mai stranii apariţii din camera

ei. Unele pe care le tăinuise... Aflasem doar printr-o întîmplare... Dar nu e cazul să vorbesc acum prea mult despre asta.

... Sunasem de mai multe ori și nimeni nu venea să-mi deschidă.

Mirat am intrat în micul hol de la parter (cunoșteam cifrul celulei de pază, sunasem numai din politețe).

Am început să urc primele trepte către laborator.

Vă asigur că erau exact aceleași pe care le știam din totdeauna — din marmură neagră sintetică. Spun asta pentru că nu urcasem mai mult de trei sau patru și m-am văzut intrat în laboratorul lui Nanu, față în față cu el.

Alături de mine, un tînăr uriaș, cu plete roșii, platoșă de piele, pavăză cu semne heraldice, despre care ați aflat și alte amănunte mai înainte de sosirea mea și care... mi se părea cunoscut de undeva, printr-o întîmplare...

Profesorul mă observă, în sfîrșit.

— A, Matei! Intră, te rog, Nu e frumos să bagi numai capul pe ușă.

Nanu vorbea serios, ca întotdeauna. Nu știam ce să cred.

Unica ușă de intrare se afla în fața mea și era perfect închisă; eu nu mă vedeam cu capul vîrît pe după nici o ușă și nici nu mi-aș fi permis...

Și totuși, intrasem! Mă aflam — repet — în laboratorul lui! Asupra acestui aspect, cel puțin eu, nu admit nici un dubiu.

În rest, dacă un al doilea uriaș, mai bătrîn și foarte înfuriat, gesticulînd energic lîngă o casă de bani plină și deschisă era un lucru pe care de asc-

mența îl văzusem, nu mai pot afirma la fel de indubitabil.

Știu numai că după ce am intrat, dispăru în mai puțin de o clipă, ceea ce, poate, ar demonstra că totuși l-am văzut ; dar cine mai ținea seama atunci de logică !

— Pe unde ai intrat, Matei ?

— Regret, domnule profesor, dar nu cred să vă pot răspunde.

— De aceea te și întreb. Dar, că ești aici, e sigur ?

— Sigur. Dar dumneavoastră pe unde m-ați văzut intrînd ?

— Vezi tu, nu te-am văzut ! Nu-ți vedeam decît capul...

Erai mascat de o ușă... O ușă în stil genovez-venețian-florentin.

— Care ușă ? !

— Într-adevăr, care ușă ? !

Nanu se uita cu disperare la ușa laboratorului, aceeași de șapte ani, care nici nu se deschisese, nici nu era în vreun stil deosebit.

Ceva dreptunghiular prevăzut cu un sensibil aparat de filtrare a subiectivismului.

— De fapt, lîngă mine se mai afla cineva... Un tînăr...

— ...cu părul roșu-aprins, platoșă de piele...

— L-ai văzut, deci ?

— Nu ! Nu l-am văzut... Adică, nu l-am văzut aici, acum. Îl văzusem...

— Într-un portret venețian !

— În camera Ellei, acum un sfert de oră. Și...

— Și ?

— Nu era un portret, dragul meu, nu !

Mă străduiam să par liniștit, deși imaginile începură să se încrucișeze în amintire cu tot ce știam și eu și tăcuse Ella...

— Crezi că... trebuia îngăduit?

— Nu mi-a cerut îngăduința.

— Și... crezi că... el a fost acum pentru întîia oară?

— Dragă Matei, uite, la asta nu m-am gîndit... Recunosc!

Avem însă o ipoteză... Sînt sigur că Ella mi-ar fi spus. Doar e atît de interesant din punct de vedere științific. Și Ella e o savantă...

Se întrerupse lăsînd cuvintele suspendate în aer.

...În laborator apărură doi bărbați și o casă de bani. Uriași, cu părul roșu-aprins...

M-am repezit, desigur, la cel tînăr.

Mai întîi a schițat gestul de a trage spada, apoi, liniștit, a făcut un semn ciudat cu mîna murmurînd cîteva cuvinte ca o formulă magică.

Eram sigur că îl voi doborî la prima pasă — pe atunci eram campion la judo — cînd am simțit în aer o inexplicabilă rezistență...

M-am oprit, neștiind ce să fac și nici ce să cred.

Bătrînul zaraf (marchidan, armator sau ce era), agitat la culme, își închidea în grabă casa de fier. După o clipă urla, năpustindu-se cu un pumnal în mînă gata să-l înfigă în gîtul lui Nanu, care (nu-mi explic de ce, poate de groază sau poate pentru că era savant) îl privea calm și fără să se ferească.

Lovind, cuțitul și pumnul zarafului ocoleau mereu capul profesorului. Se năpustea iar. Ochii vicleni căutau locul cel mai bun de înfipt. Nu izbutea. Uluit, obosit, bătrînul se opri o clipă cu mîna ridicată, apoi, speriat, făcu același semn ciudat ca de ritual magic.

Imaginile se succedau tot mai haotice, mai absurde, mai abrupte : un colț de masă, Ella, un turn înalt, Ella în fața corsarului roșu. Și poate... un taburet de pian, un țipăt, un catarg, o chemare îndepărtată. Și : laboratorul profesorului A. V. Nanu, neschimbat, intact ! Nanu, eu, Ella !

Stăteam fiecare rezemat de un alt perete. Tăcerea lucrurilor, tăcerea noastră ne privea perplexă de peste tot. Doar o șoaptă metalică, discretă și neîntreruptă, ne amintea că profesorul Nanu e neîntrecut :

Aparatele continuau să înregistreze.

Încă nu spuse nimeni nici o vorbă cînd, în prag — intrînd pe ușa dintotdeauna — apăru doamna Nanu.

Văzîndu-ne, tresări, bănuiesc, îngrijorată.

— Bună seara... Vă rog să mă scuzați... Dar nici aici nu e !

— Nu e, ce ? interveni profesorul.

— Nu știu ce am, Andrei... Nu mai găsesc camera de muzică ! Am deschis toate ușile... Vrei să mă ajuți ?

— N-o mai căuta, dragă. Revine ea singură.

Doamna Nanu ezită privindu-ne cîteva clipe din prag. Apoi vorbi sacadat :

— Andrei ! În casa asta e ceva... neștiințific. Am mai observat eu unele lucruri... Și, pe lîngă asta, o pianistă care nu exersează zilnic... Eu sînt de părere să ne mutăm !

— De fapt, draga mea, sîntem în plină mutare...

— Deci, ești de acord.

— Desigur.

— De mîine ne căutăm altă casă.

— Eu, mai rămîn un timp. Știi... biblioteca, laboratorul...

— Și eu rămîn, adăugă Ella, cu o grabă și un accent în voce, pe care nu i-l recunoșteam. Așa că, poate, nici nu ar fi cazul să ne mutăm.

... Dinspre terasă veneau — în liniștea serii — acordurile unui pian de concert.

Doamna Nanu asculta descumpănită.

Eu nu-mi puteam alunga din minte imaginea profesorului cu geamantanul într-o mînă, cu pălăria în cealaltă, salutînd politicos, de pe trotuar, spre casa din strada Parabolei...

În casa armatorului Dia neliniștea se schimbase de la un timp în spaimă. Spaima în groază.

Bătrînul, cercetîndu-și conștiința într-ascuns, își amintea de unele vechi păcate, destul de grele — dacă nu ale lui, oricum, ale Dianilor! — care ar fi putut desigur abate duhurile necurate peste familia lui și peste negustoria lui, pînă nu de mult atît de înfloritoare. Atît de înfloritoare!

Dar, ca tocmai el, cel de azi, atît de departe de cei de altădată și poate cel mai puțin păcătos, să le plătească pe toate nu i se părea un lucru cu dreaptă socotință.

Chemase Raïnul să citească pentru el și pentru toată seminția neamului Dia din Cartea iertărilor și să facă asupra caselor lui semnele sfinte de alungarea demonilor.

Ca să se împlinească, plătise bani mulți și grei de aur.

Crestase la toate porțile, la toate ușile și la toate ferestrele pecetea profetului Gala și postise în taină și în adevăr — fără mîncare și băutură — șapte răsărituri.

Ridicase, cu banii lui, două altare pe muntele sfînt şi miluise fără zgîrcenie în dreapta şi în stînga. Dar bunele rugi nu se îndeplineau.

Era în pragul ruinei. Iar cele necurate nu mai conteneau.

Strigoi, dihonii, demoni fără sînge şi alte lucruri diavoleşti intrau prin pereţii casei lui. Îi ieşeau în cale, voiau să-l prade, să-i smintească mintea şi să-i rătăcească inima celui mai mîndru dintre copiii lui, cu ademenelile unei femei din neamul necurat.

Acum, o nouă cumpănă! De nopţi în şir auzea pe unul din demoni vorbindu-i. Ispitindu-l cu vorbe frumos ticluite, mereu, fără tihnă, de undeva din iadul blestemat.

Nu! El, Arno Dia, nu i-a răspuns niciodată. Şi nimeni nu o va face. Nimeni din familia lui. Nici Ullio, cel mai chipeş dintre băieţii lui. Ullio, mîndria lui, corsarul...

Nu-i va răspunde!

Niciodată!

Orice ar spune necuratul!

Să-i răspundă?...

Dacă află arhiraïnul (şi arhiraïnul află întotdeauna) l-ar arde pe rug. L-ar arde ca pe toţi ceilalţi vrăjitori care au intrat în legătură cu diavolii (sau cine ştie ce alte duhuri necurate!) şi au primit ştiinţă şi putere de la ei...

...Aşa a fost şi cu Ryella, străbuna seminţiei Dia, care vorbise odată cu unul dintre demonii aceia şi, ademenită de vorbele lui vrăjite, voise să fugă dincolo, în lumea lor...

Gurile răuvoitoare şi slujitorii celorlalţi armatori, invidioşi de averea şi puterea Dianilor, au întins povestea Ryellei peste toate ţinuturile.

De atunci preasfinţii arhiraïni — cu urechea întinsă la orice pîră şi intrigă — îi bănuie şi îi pîndesc, cu toate daniile Dianilor ca să-i îmbuneze şi să le dovedească dreapta credinţă în învăţătura profetului lor prea drept — pentru care el, Arno Dia, se prosternă adînc şi smerit.

Steagul cel mîndru, cu cap de lior — stema seminţiei Dia — a fost de multe ori blestemat şi multe corăbii încărcate cu comori au fost prădate ori s-au scufundat în adîncurile mărilor... Căci oricare dintre armatori putea să-i prade şi să-i scufunde cîtă vreme pe steagul Dianilor apăsa afurisenia arhiraïmului.

Au pierdut afaceri mari şi întreg contuarul Litonului...

Numai vrednicia şi curajul lor („şi comorile ascunse bine", gîndi repede Arno) ne-au putut ţine mai departe pe deasupra celorlalţi armatori...

— Armatorule! Îţi vorbeşte un om ca şi tine... Un om învăţat...

Diavolul! — Arno Dia îşi simţi inima îngheţată. Diavolul, el...

— Mă auzi? Răspunde-mi. Va fi spre binele tău ... armatorule Dia. Pe mine mă cheamă Nanu.

„Diavolul! Ispita! Nu! Nu-i va răspunde demonului Nanu..."

Bătrînul armator îşi făcu de mai multe ori semnul gonirii duhurilor necurate. Dar vocea nu se lăsa alungată...

— Mă auzi? Răspunde-mi.

Nu-i va răspunde! ... Numai de nu l-ar chema pe Ullio! Va putea Ullio să tacă, să nu se lase ademenit?

Simțea cum îl stăpînește spaima. Da, spaima... groaza!

De la venirea demonilor simțea cum în sufletul lui Ullio se strecoară, ca un venin, duhul rău. Vorbea cu nestăpînită patimă despre femeia de marmură albă... Tot cu mai nestăpînită patimă... O văzuse și el odată intrîndu-i în casă prin pereți. Da, prin pereți... Fata demonului Nanu! Frumoasă!... Frumoasă ca un păcat pedepsit cu moartea de preasfîntul arhiraïn.

Îi poruncise lui Ullio să plece. Să plece departe, departe, pe orice mare, pe oricare dintre corăbiile lui, cu cele mai înalte catarge...

Dar Ullio nu voia să plece. El, corsarul, el, care niciodată nu voia să rămînă. El, pentru care zidurile castelului Dianilor păreau o închisoare!

El, neînfricatul... El trebuia să fie cît mai departe, cît mai departe de puterea diavolilor...

Arhiraïnul îl urmărea de mult, bănuindu-l de piraterie!... „Așa își iau Dianii înapoi toate daniile lor", spusese odată preasfîntul.

Și totuși, totuși, Ullio trebuia să plece.

— Răspunde-mi, armatorule mîndru... Sînt un om bun. Pot să te ajut. Să te învăț cum să faci corăbii de o sută de ori mai mari și mai repezi. Poți să fii stăpîn... Stăpîn Dia...

Bătrînul își astupă urechile, îngrozit mai mult de marea ispită, decît de vocea celui de dincolo.

Nu va răspunde. Nu! Mai ales acum nu. Acum cînd... era aproape gata corabia lui cea nouă, ce va merge pe mare numai cu foc și duh de apă — despre care Raïnii spuneau că nu poate fi decît o unealtă a spiritelor negre și era mai dinainte blestemată să se scufunde...

Mă uitam la Nanu şi tăceam ca şi el.

Rămăsese cu amîndouă coatele pe masă, cu pumnii strînşi apăsaţi pe tîmple, cu ochii într-un punct inexistent... Încercase de două, de douăzeci... de sute de ori.

Îi înţelegeam disperarea. Teoria lui asupra vibraţiilor agravitale se destrăma din nou.

Armatorul nu-i răspundea! Cum va putea dovedi existenţa *intersecţiilor agravitale* dacă *alteroamenii* nu-i răspundeau?

Tăceam cum tăcusem şi acum şapte ani cînd Nanu îşi publicase concluziile sale definitive. Nu m-am alăturat criticilor — unanime de altfel — nu pentru că aş fi fost de altă părere, dar o inexplicabilă (şi prin asta autentică!) simpatie personală mă aducea în casa lui.

Teoria pornea de la credinţa (spuneţi „ipoteza" dacă vreţi să fiţi credincioşi ştiinţei) în existenţa a tot ce e matematic comensurabil, incomensurabil, imaginar sau transcendent, raţional sau iraţional etc. |YM ∋ YC ∋ YM| scria cu convingere profesorul, ca motto al tuturor lucrărilor lui. Iar dacă nu ştiţi că YM şi YC sînt mulţimi de numere şi lucruri, în raport reciprocbiunivoc şi etc., nu înseamnă că nu veţi înţelege cît de minunată şi logică îi este teoria.

Nici dacă voi lămuri că relaţia de mai sus ne spune că matematica se include în concret, care, la rîndul lui, se include în matematică, de unde YM # YC, nu sper să vă atrag mai mult de partea savantului, deşi în relaţia a doua el vă demonstrează clar că matematica este echivalentul concretului şi — prin reflexivitate — invers.

Aţi fi mai indulgenţi ori mai concesivi dacă aş adăuga că experienţa putea dovedi cele afirmate anterior ? Asta ar depinde — după părerea lui Nanu — numai de tehnica operatorului şi de exactitatea calculului de probabilitate (natural — în timp şi în spaţiu) a atingerii realului de ireal.

Dacă nici asta nu e de natură să vă impresioneze luaţi totul mai mult ca o ispită decît ca o demonstraţie. Va fi şi limpede şi atrăgător.

...Recunoşteam, totuşi, că, de data aceasta — contrar antecedentelor mele sceptice — experienţele lui Nanu mă intrigaseră şi pe mine

Vreau să spun că speram în succesul lor

Fuseseră executate impecabil ! Fără nici o greşeală.

La ultima întrebare computerul (cel mai savant din lume !) răspunsese „loco-neînregistrabil". Loco se citeşte de fapt „loco-Pămînt" ! Asta dovedea în mod concret că impulsurile magneto-verbale emise din laboratorul profesorului Nanu luau de fapt drumul transcendentului, către alter-oamenii, dintre care armatorul şi frumosul corsar vă sînt cei mai cunoscuţi.

Fiind vorba de transcendent, în ultimele sale calcule, Nanu foloseşte mai mult *transi* decît alter oameni, iar legăturii cu ei îi spune *transiţie* (probabil un gînd pornit din : trans+eo, ivi, itum, itio !) ceea ce — destul de sugestiv — nu i-a adus mai mult noroc.

Transii nu-i răspundeau !

Se încăpăţînau să nu-i răspundă. De asta era sigur şi el şi eu. Nu putea fi vorba decît de încăpăţînare !

Judecînd după datele noastre, în cinci zile lansasem spre lumea transilor 719 apeluri dintre care 28 se transitaseră certamente !

Dar fără măcar un singur răspuns din partea lor, măcar o singură „retransiție", experiența nu se putea numi reușită (mai ales într-o lume atît de suspicioasă ca cea de astăzi cînd omul nu crede nici în propria lui rugăciune decît după un număr infinit de experiențe — pe care nu le poate face) mai ales că nu orice răspuns al transilor l-ar fi salvat pe Nanu de repudierea* Academiei Mondiale de Științe, ci numai unul în care s-ar fi cuprins și transi-coordonatele lor.

Îl înțelegeam prea bine în disperarea lui.

... Abia intrarea Ellei în tăcerea laboratorului l-a făcut să-și ridice fruntea abătută.

— Ella, am ajuns la concluzia mamei tale. E momentul să ne facem și noi bagajele!

— Ne mutăm?!

— Cred că e cel mai înțelept lucru care ne-a mai rămas de făcut. Ne mutăm la ea, pe strada Sapienței... unde pianul nu mai dispare și nici corsarii fioroși nu cresc din podele. Să-i ultăm.

— Eu nu plec.

— Ella, tu ai fost întotdeauna o mică mare înțeleaptă. De data asta însă...

— Nu plec. Dacă ai fi ascultat și de mine... acum ai avea legătura!

— Nu se poate, Ella, am murmurat eu, abia stăpînindu-mă să nu strig. Și de ce nu aș fi strigat, la urma urmei, cînd sfatul Ellei era să nu-l mai chemăm pe armator. Să-l chemăm pe tînărul corsar!

Ella se întoarse privindu-mă drept în ochi. Mă privea cu cei mai frumoși ochi ai ei...

---

* Armatorul și fiul său Ullio ar fi spus „afurisenie", ceea ce ar fi dovedit o mare ignoranță (n.a.)

— Recunoaşte Matei că aţi omis, sau aţi crezut că puteţi omite, un „parametru" esenţial. E chiar din specialitatea ta — coincidenţă — parametrul psihiatric.

— Nu l-am omis...

— Nu, doar l-aţi calculat greşit... Pentru mine. Înţeleg, dar, ştii — e doar sloganul erei noastre... Ella continuă rîzînd: „Ştiinţa mai presus de toate!" De aceea eu rămîn aici! Voi relua transiţiile singură...

Sînt sigură, tată, că voi reuşi şi nimeni nu-ţi va mai contesta teoria. Istoria ştiinţei va fi obligată să consemneze triumful tău! Epoca Nanu!

Se desprindea din glasul Ellei un accent străin, o boare glacială...

— Gîndeşte-te: „epoca Nanu". Nu e numai o ispită...

Profesorul se ridică. Era foarte palid.

— Nu! Şi te rog să nu mă întrerupi, pentru că ştiu ce gîndeşti: Lume de „programe", de „organigrame", de surprize precalculate. Lume seacă! Fără emoţii. Fără riscuri. Ştiu: sufletul nostru — o mulţime vidă, un YM=ϕ. Nu-ţi voi spune decît atît: eu gîndesc altfel.

Sînt un pirat! Doar mi se spune altfel: *Ciberno-psihiatru!* „Specialitatea ta: sufletul omului" — spusese Ella.

„Somnambulism retroversiv" — spusesem noi, cînd am închis-o, fără voia ei, în vila din strada Sapienţei.

Nici un medic nu ne-ar fi contrazis. Simptomele sînt evidente... A vorbi cu trecutul, a căuta corabia unui corsar, a-l chema cu neînţelese formule magice...

De ce am făcut-o? Mă rugase Nanu? Evident.

...Sau eu însumi am fost cîndva un pirat pe o corabie cu sclave albe, menite unui stăpîn bogat și atotputernic...

Nu știu decît că, de cînd am îndepărtat-o pe Ella, de cînd o știu acolo, departe, am senzația luptei între doi piraţi, undeva pe o mare, în ceață... Nu văd decît fulgerele bombardelor de pe borduri... Poate și leagănul catargelor...

Ce gînduri în secolul 20!

...Nanu nu-l mai cheamă pe bătrînul armator. Îl caută pe corsar...

O încercare, două... zece, douăzeci! Și într-o clipă...

— Ei bine, demone — tu cel ce zici că te cheamă Nanu, ce vrei de la mine?

— Corsarule! Nimic, nimic rău!

— Nici un demon nu spune că vrea răul...

— Eu nu sînt demon, sînt om.

— *Om?!* Nu te lega de cuvinte. Ce vrei de la mine? Și ce e *om?*

— Casa mea și a voastră au intrat într-un punct de intersecție agravitală. Nu vreau să-mi dai nimic, nimic, corsarule, decît coordonatele locogravitale ale spațiului lumii voastre. Doar atît vreau...

— Ești un demon nou! Nu înțeleg toate cîte le spui. Dacă ai cunoaște limba spiritului Vantù... ne-am înțelege.

— Nu sînt demon și nici spiritul Vantù și nici limba lui nu există. Dar te voi învăța ce trebuie să faci ca să-mi dai coordonatele.

— Ești viclean, demone! Spune-mi mai înainte ce poți să-mi dai în schimb... Și spiritul Vantù și limba lui există!

— Pot să te învăţ cum se construiesc vapoarele — corăbii mari şi repezi, fără pînze.

— Din cele purtate de duhul focului şi apei ?! Pentru asta am plătit altui demon. Ucenicii lui lucrează la ele în mare taină...

— Ale mele sînt mult mai mari şi mai repezi ! Alunecă peste apă pe o pernă de aer şi nu consumă decît o mică bucată de uraniu activat.

— „Uraniu activat", ai zis ? Mincinos demon ! Spuneai că eşti spiritul Nanu ! Văd că eşti spiritul uraniului... Ce e asta ?

— Un fel de fier...vrăjit !

— Ştiam eu ! Nu-mi trebuie ! Şi aşa nu ştiu cum vom scăpa şi eu şi ucenicii şi familia mea, de focul sfinţilor raini. ...Asupra lor ai vreo putere, duh al uraniului ?

— Nu sînt duh ! ...Adică, nu sînt duh al uraniului şi nici...

— Nu-mi spune ce nu eşti !

— Asupra raïnilor aş avea putere numai dacă mi-ai da coordonatele... Pot să te învăţ să zbori, să mergi pe sub apă, să te ridici în ceruri, departe, foarte departe... Nu e o ispită. Gîndeşte-te : îţi va rămîne numele în istorie...

— Nici una dintre ispitele tale nu sînt de preţ pentru mine. Vreau...

— Aur — corsarule ! Aur ! Te voi învăţa... Te fac stăpînul fulgerelor ! Stăpînul unor fulgere mai puternice decît ale cerului !

— Demone ! Vreau... Femeia de marmură albă, cu ochi ca noaptea, mari ca şi marea —poţi să mi-o dai ? Şi vei avea coordonatele... Taci ? De ce taci, demone Nanu ?

— Nu am atîta putere...

— Minți! Puterea ta e mult mai mare! Altfel nu ai putea să-ți treci cuvintele peste pragul lumii noastre și să ne porți prin lumea ta...

— Sînt un savant. Sînt numai un savant... Toate acestea nu sînt în puterea mea. Sînt legi ale naturii sau — totuna — ale matematicii.

— Vorbești ca un sărăntoc de profesor! Vorbe!

— Casele noastre s-au întîmplat să intre simultan într-un *spațiu-punct* agravital, în vibrație tranzitivă — diferențială...

— Prea multe formule magice, demone! Ce legătură au ele cu ce îți cer eu ție? Dă-mi ce ți-am cerut și te voi sluji!

— Vibrația e numai „parțial" tranzitivă, corsarule. Nici o ființă vie nu poate fi „transitată" întreagă, cu toată ființa ei, cu toate simțurile ei...

— Nu înțeleg! Nici nu te cred... Vrei să mă înșeli...

— Se vede că ați rămas la Euclid și ați uitat de Pitagora.

— Nu înțeleg... nu înțeleg...

— Ce este o linie dreaptă știi, marinarule?

— Știu!

— Dar două linii paralele?

— Cele ce nu se întîlnesc niciodată?

— Ei bine, corsarule, *aici* e greșeala. Ele nu se întîlnesc „probabil" niciodată, de unde rezultă că se întîlnesc probabil odată.

— Dacă e așa, dă-mi femeia de marmură!... Taci?! De ce taci? Îmi dai femeia cu ochii mari ca noaptea? Îți dau coordonatele și sufletul după moarte...

... Taci?

... Am să mă închin, atunci, altor demoni mai puternici decît tine, pentru că vreau femeia de marmură. O vreau ...

Mă auzi, demone ?

— Demone, femeia de marmură e un demon mai puternic decît tine ...

Profesorul aştepta încremenit.

Corsarul tăcea.

Am alergat împreună, îmbrîncind oamenii, spre vila din strada Sapienţei.

Am stat amîndoi cu urechea lipită de uşa Ellei.

Apoi am deschis-o.

În camera Ellei nimeni.

Doar o carte deschisă.

Într-o margine, mîna Ellei notase :

Elementele Universului se leagă şi se dezleagă prin dragoste şi ură.

... Un verset din Anaxagora cel Mare.

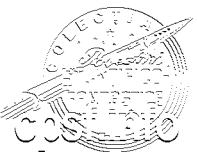

zodia destinului

Da. L-am cunoscut pe Olen. Pe marele Olen.

Dar atunci nu știam. Atunci cînd l-am cunoscut. Nu știam nici că era mare, nici că îl cunoșteam. Nu știam nimic. Nimic, pentru că eram — nimic! O biată unealtă, un serv mut și surd și idiot!

Abia mai tîrziu am aflat ceea ce v-am spus. Că l-am cunoscut. Și multe, mult mai multe am aflat mai tîrziu...

Dar atunci, în prima zi, cînd nu eram decît o unealtă și nu știam să fac decît un singur lucru: să aduc marelui Olen, guma, guma care era la distanță de o palmă de palma lui — atunci zic — nu știam decît atît. Mai nimic și stupid și inutil.

Încet, încet am învățat. Și cînd spun asta, mă refer numai la ceea ce am învățat, la ceea ce m-a învățat marele Olen.

Îi aduceam cărțile pe care mi le cerea, de exemplu. Apoi, știu că îi aduceam orice. Ochelarii, haina, ceaiul, din ierburile acelea bizare, pe care le amesteca el ca să le bea cu plăcere și atîta naivă încredere. Îi aduceam friptura, pantofii...

Da, făceam orice, căci știam să fac orice.

Dar asta a fost mult, mult mai tîrziu.

Întîi îi aduceam — cum am mai spus — cărțile pe care mi le cerea. Apoi, nici măcar nu mi le mai cerea. *Știam* tot ceea ce voia. Știam atît...

Dar niciodată nu m-am întrebat — deci nu știam — cine eram.

Eram frumos ori eram urît?

Habar n-aveam! Și nici nu mă interesa!

Într-o zi însă, soția lui... Dar ce era Olen, atunci, pentru mine?

Nici asta nu știam. De fapt, nu știam...

Era marele Olen. Da. Și... și mai era făuritorul meu, nu? Creatorul meu. Al... al asamblării mele, al întruchipării mele, adică... al ființei mele fizice, nu?

Dar nu despre asta e vorba acum.

Într-o zi, soția lui — o femeie! — mă privi cu groază — eram numai eu și ea — și îmi spuse: *ești oribil.*

Femeia aceea — soția marelui Olen — era o proastă.

Mînca bomboane dintr-o cutie care parcă nu se termina niciodată — aproape îmi vine să spun că purta nimbul unui veșnic foșnet de staniol. Și avea un păr minunat. Strălucitor și mătăsos, împletit într-o coadă groasă ce i se încolăcea în jurul capului și peste frunte...

Nu știu, îl purta așa pentru că avea o frunte prea mare, ori pentru că avea o frunte prea mică?

Dar cînd mi-a spus că sînt „oribil" am știut că avea o frunte prea mică și că în tema ei de naștere trigonul între Iupiter, Mercur și Venus, rău aspectat de vreo stea nefericită, îi lăsase acolo, în creștetul ei de aur, un cuib de prostie.

Desigur îi spusese cineva (nu Olen, el nu și-ar fi luat atîta osteneală) sau nu-i spusese nimeni.

Adică, știa ce înseamnă o frunte prea îngustă. O fi auzit. Nu că ar fi știut că e proastă. Asta nu știa. Pentru că asta nu se știe. Dar marele Olen avea în biblioteca lui o mulțime de cărți despre fizionomie. Dibuise ea pe acolo, desigur, vreuna cu scheme și descrieri...

O și văd în fața oglinzii, măsurîndu-și cu două degete culcate peste fruntea cît un șiret distanța dintre sprîncene și cununa de păr minunat. Înlocuia ceva ce nu era cu ceva ce avea.

Dar și eu citisem cărțile. Toate.

Apoi, veneau la Olen tot felul de oameni. Și deștepți, și proști, și culți, și nerozi. Și toți veneau cu buzunarele burdușite de cărți, manuale, publicații, articole, reviste...

Înghițeam totul.

Îi buzunăream. Le cotrobăiam servietele, mințile.

O, în mințile acelea, printre axonii și sinapsele neuronilor! Printre fluxurile și refluxurile acelea, mai vii, mai lenețe, mai plate! Ce și cîte nu am aflat eu în capetele acelea care treceau zilnic pragul casei marelui Olen.

Aflam ceea ce nimeni — nici chiar ei, posesorii lor, nu știau că se află.

Nici chiar marele Olen nu știa!

Nu, el cu atît mai mult nu știa.

El nu știa decît ceea ce se afla în capul lui. Asta știa.

Cît de mult am învățat eu din mulțimea aceea de capete! Tot ceea ce marele Olen habar nu avea că se află în capul meu.

Ei purtau acolo lucruri pe care... nu că nu știau că le au acolo, dar să fi știut și tot n-ar fi știut ce au!

Cîte sisteme nedigerate ! Cîte tomuri vrăfuite sistematic stăteau acolo frumos aliniate, dar nici măcar răsfoite !

Cîte teorii, teze, cîte contexte, cîte ipoteze ruginite... Cîte scîrțîituri auzeam eu printre circumvoluțiunile acelea atît de meșteșugit ticluite și montate de cine le-o fi ticluit și montat !

Ce cap să fi avut acel ce le-o fi potrivit ! Ce cap ! Ce n-aș fi dat să-mi pot arunca o privire în el...

Dar, un cap ca acela... nu, n-am întîlnit !

Decît foarte, foarte tîrziu, capul meu. Numai al meu. Și asta numai o singură dată. Dar veți spune că depășesc orice limită ! Și totuși, vă spun : numai al meu ! Totuși !

Dar și ei, ei toți cei ce veneau, spuneau că sînt oribil. O gîndeau.

Olen nu spunea și nici nu gîndea nimic.

Știu doar că, de unde mai înainte mă manevra ca pe o scobitoare, acum își ridica ochii tot mai sus ca să mă poată vedea... Pășea tot mai îndărăt ca să mă poată cuprinde în priviri.

Într-o zi a venit o fată frumoasă. Foarte frumoasă. Avea ochii mari, mari și albaștri și atît de limpezi că în lumină păreau albi. Păreau orbi.

Nici nu m-a observat.

Marele Olen stătea în fotoliul lui și se gîndea la opoziția dintre Saturn și Venus.

Picioarele abia îi ajungeau la podea.

Căci marele Olen era mic. Era foarte mic, marele Olen.

Mic, cu niște mînuțe și picioruțe scurte...

Știu eu... acum îmi veni gîndul ! Poate de aceea m-a făcut el pe mine...

Dar nu despre asta este vorba acum.

Fata cea frumoasă își pusese palmele pe umerii lui și fericită, foarte fericită, o auzeam spunîndu-i :

— Mă întrebi de ce ? Pentru că ești omul cel mai deștept pe care l-am cunoscut.

Ce tînără era ! Ce tînără, ce limpezi îi erau ochii și ce perfect zîmbetul acela de pe buzele ei umede...

Apoi s-a întors încremenind cu fața ei frumoasă spre mine.

Mă vedeam pentru întîia oară.

Mă vedeam în ochii aceia mari, limpezi și atît de albaștri și atît de strălucitori, ca o boltă albită de lumină.

Mă vedeam ca într-o oglindă a cerului.

Eram oribil ! Oribil ! Hidos ! Un monstru !

O îngrămădire de zeci și zeci de prelungiri, mai lungi, mai scurte, mai drepte, mai înodate, mai contorsionate.

Toate erau „ideile" lui. Ideile pe care — așa cum îi veneau — mi le cupla unde se nimerea ! Cum se nimerea !

Aveam ochi fără nici o culoare ! Zeci de asemenea ochi aveam !

Eram o formă fără formă ! Chinuită...

Și cînd marele Olen îmi transmitea doar o singură comandă... poate nu eram întru totul un coșmar ! Dar, gîndiți-vă, sau mai bine nu vă gîndiți, credeți-mă, atunci cînd, uneori, toate comenzile mele funcționau ! Ce odioasă caracatiță puteam să fiu — cu tot felul de tentacule atîrnate de un trunchi diform, și totul de o culoare străvezie și fără nici o culoare...

Fata își acoperi ochii ei de cer cu palmele și începu să țipe.

Nu i-am mai văzut niciodată chipul.

Niciodată n-am mai văzut-o.

Nu atunci, dar prima dată cînd mi-am amintit de ea, am simțit... am găsit în mine ceva ciudat, nemaiștiut de mine pînă atunci și de atunci.

Și de aceea poate am uitat-o.

El, marele Olen, era omul cel mai deștept pe care ea...

Bine, dar eu, eu care aveam în mintea mea TOTUL, eu ce eram?!

Ce mi-ar fi spus ea *mie?*

Dar, am uitat-o.

Știu doar că de atunci am început să-l privesc altfel pe Olen. Și altfel.

Nu-l uram. Nu.

Marele Olen era mic.

Nu că încăpea într-un singur disc al creierului meu. Nu că el întreg încăpuse în mine și peste el încăpuseră încă atîția!

Nici nu-l mai deosebeam de rest. Nu mai era nici măcar vocea stăpînului la care să-mi ciulesc urechile mele atît de complicate și sensibile. Urechile doar? Dar restul...

Era mic pentru că eu... Pentru că eu *știam* că era mic. Atît!

Eu știam totul. Înțelegeam totul.

Știam logică, logistică. Matematică. Știam medicină. Filologie, chimie, alchimie. Știam geometrie: euclidiană, einsteiniană, riemaniană, lobacevskiană. Știam ergonomie, cibernetică, ecologie.

Dar cîte nu știam! Filozofii, crezuri, dialectici, dogme-antidogme.

Dar nu știam nimic despre *mine*.

...Dar el, marele Olen, știa? Despre *el*, știa?

Dar nu despre asta este vorba.

Cine eram eu?

Un monstru ? O mașină ? Eram și eu *om* ?

Olen studia mereu fișele tuturor acelora ce mereu veneau, veneau... Doar pentru asta veneau.

Voiau să *știe*.

Numai eu nu știam.

Eu, care aveam sute de brațe, eu, cu zeci de creiere, zeci de ochi ; mii, milioane, milioane de miliarde de circuite !

Aveam un braț, stupid, cu care spălam vasele la bucătărie.

Dar, ea, femeia, mă alunga.

Brațul acela al meu îl simțeam ca pe o imbecilitate.

Fusese și era un dar al lui „pentru ea", într-o zi a ei. Îi oferise și o cutie cu bomboane. Învelite în staniol. Doamne !...

Și pentru că ea nu-l suporta — e vorba despre brațul acela stupid — ararcori eram trimis să mai spăl niște cratițe, sau să mestec în vreo oală de magiun. Pentru că magiunul stropește. Ca și bulionul.

Dar, în sfîrșit, nu despre asta este vorba acum.

Brațul acela al meu, pe care și ea și eu îl disprețuiam, mi-a adus un gînd. Prețios. Poate cel mai prețios.

Frecam cu o sîrmă fundul înnegrit al unei oale, cînd ea a intrat în bucătărie.

M-a alungat cu dosul palmei, întorcîndu-și cu silă privirea :

— Blestemată fie ziua și ceasul și clipa în care s-a născut și arătarea asta !

Eram un monstru. O arătare. Bine.

Dar *mă născusem* ?

Nu înțelegeam. Nu. Eu fusesem asamblat.

Dar ea spusese „născut". Și la asta trebuia să cred că se pricepea. Era rostul ei. Pentru asta fusese creată ea, de creatorul ei...

Mi se păru în clipa aceea că gîndul acela se asemănă cu un altul pe care încercasem să-l mai am cîndva...

Dar nu despre asta era vorba.

Mă gîndeam că marele Olen îmi dădea să controlez, să recalculez toate fișele pe care le întocmea. Toate caracterizările, toate precizările pe care le făcea.

Știam totul despre oameni.

Știam totul despre astre.

Știam totul despre zodiace.

Știam totul despre tot ce li se va întîmpla celor ce veneau, veneau mereu. Știam pe cine vor iubi, cît vor iubi... Luceafărul lor îmi spunea totul...

Știam totul despre fericire și despre veșnica nefericire. Despre setea de îmbogățire a nativilor sub semnul taurului.

Aceștia veneau să afle dacă le va muri unchiul sau mătușa, sau dacă vor ajunge demnitari, ori potentați, ori regi...

Știam totul despre gemenii care țineau la reputația lor și ne cereau discreție...

Știam de casa a XI-a pe care o devorau toți ochii celor ce veneau, căci casa a XI-a era protectoarea proiectelor lor, a gloriei lor și a dezamăgirilor, a tristeții lor...

Și despre dușmanii ascunși, despre conspiratori, despre viciu, despre fulgerul prăbușirilor, despre tălpi, unghii și degete știam. Toate erau ale casei a XII-a, tulburătoarea, cumplita, cea de a XII-a împărțire a cerului acela ca un cerc închis și despicat de săgeata M.C., peste care se înscriau trigoane, qua-

draturi, cruci, se îngrămădeau planete în exaltare, în domiciliu, în exil, semne de apă, de foc, de pămînt, semne fixe, de aer...

Știam totul. Știam că luna îți dăruie fantezia, reveria, secretul. Luceafărul erotism intelectualizat și Uranus har subit și genial!

Știam și că nimeni din cei ce veneau nu voiau să știe scopurile cui erau toate acestea. Ale cui deasupra lor.

Ei voiau doar să știe. Să știe dacă... ori dacă... sau dacă... Într-un cuvînt — dacă. Și se îngrozeau de Saturn.

Toți fugeau de Saturn. Toți și-l doreau pe Iupiter. Frumosul, bogatul, puternicul Iupiter. Și un soare cît mai bine potrivit pe cerul cel acoperit de calcule... Și o veșnic întinsă mînă a providenței.

Dar, de fapt, nimic din toate acestea nu are vreo importanță. Mi-au venit în minte și le-am înșirat aici, pentru a vă spune cu acest prilej și despre meseria marelui Olen.

Era un cititor în stele.

Soarta fiecăruia, înscrisă pe bolta imensă, printre cumpene, printre fecioare, printre lei și scorpioni, pentru el nu avea taine.

Căci aceasta era menirea lui.

Să afle ceea ce ceilalți voiau să știe.

Dar eu? Și eu voiam să știu.

Eu cine eram?

Cine mă ocrotea ori mă amenința?

Unde era Iupiterul meu?

Așa am început să-l spionez pe marele Olen. Dar nu am aflat nimic, pentru că în capul lui nu am aflat nimic.

Olen mi-a mai făcut un braţ, apoi am mai căpătat un ochi, am mai făcut o dată magiun şi...

În cărţi nu avea rost să caut... Şi totuşi... Totuşi! „Mă născusem!" Eram! Existam!

Eram un norocos? Eram fericit? Eram bun? Eram rău? Eram nefericit?

Nu ştiu dacă eram... cum se spune?... Dacă eram atunci nervos, agitat. Funcţionam. Răspundeam la orice comandă. Înghiţeam tot ce era scris, înghiţeam orice gînd întîlnit şi, uneori, cînd afară ploua sau cînd era viscol, mă simţeam de parcă aş fi fost singur. Sau cînd înflorea iasomia şi cerul era limpede şi albastru, albastru — el, cerul — îmi aducea aminte parcă de ceva...

Şi atunci iarăşi mă întrebam: şi eu? Eu? Am şi eu o soartă? O predestinare, ca toţi cei ce veneau, veneau mereu. Ei, ce ştiau. Numai ei ştiau. Eu nu!

Eu trebuia să fac mereu numai ceea ce mi se poruncea — sau, mă rog, mi se transmitea — şi să suport sila ei şi nepăsarea lui.

Nu puteam, să-mi fie dat, să vreau şi eu ceva?

Spionîndu-l mereu pe Olen, devorîndu-i toate fişele, toate dosarele, răscolindu-i toate colţişoarele creierului şi sertarelor de prin casă, am găsit (nu, nimic referitor la mine), am găsit şi chiar la îndemînă, în mapa de lucru de pe masă, tema cerului de naştere a marelui Olen! Astrograma. Horoscopul lui.

Nu-l studiasem niciodată.

Marele Olen era un vărsător. Frumoasă zodie...

Astrograma lui... De fapt nu mă interesa prea mult. Dar, poate, acolo, în casa a V-a, casa dragostei şi a copiilor, să fi aflat ceva.

Dar eu nu eram nici acolo.

Ceea ce mă intrigase totuşi — în afară de dezamăgirea vanei căutări — era faptul că mulţimea de cifre pe care o vedeam îngrămădită într-o margine, dovedea că marele Olen îşi calcula tranzitele cu mare atenţie şi regularitate.

Deci şi Olen voia să ştie — despre el.

Avea un Neptun puternic în temă. Asta îi asigura succesul deplin. Creaţiunea sublimă...

Neptun! Planeta dublei vederi şi a percepţiei mediumice!

Dar, mai era acolo, în astrograma aceea, un Iupiter în exil, prins în cleştele unor aspecte funeste: al unor quadraturi primite de la Luceafăr şi Marte şi a unei alte opoziţii, căzută din înaltul cerului, de la Saturn.

MOARTEA!

Moartea marelui Olen! În chiar clipa unei împliniri măreţe, în chiar clipa apoteozei!

...Şi am mai adăugat un rînd de priviri, ochilor cu care îl priveam.

Dar dacă vreodată aţi crezut, aţi bănuit că vreo invidie s-a ivit printre miile de relee şi fire şi firişoare care mă alcătuiau, în vis-à-vis-ul meu faţă de marele Olen, v-aţi înşelat.

În clipa aceea, cînd m-am întîlnit cu moartea marelui-micului Olen, ceva ca un fel de... ceva ce dumneavoastră veţi spune că se cheamă milă — dar eu nu ştiam, nu — oricum, ceva în felul acesta am simţit străbătîndu-mi prin încîlceala de loc încîlcită a ceea ce mă întruchipa pe mine, cel cu zeci de ochi, de mîini, zeci de creiere.

Milă...

Să mori fără să te bucuri de clipa celei mai mari victorii. Pentru care ai visat și ai așteptat...

Asta, desigur, s-ar fi potrivit și asta cuiva: celor care nu voiau să știe.

Dar Olen voia...

O bucurie de care nimeni nu se va bucura. Căci cine se găsește să se bucure, așa, fără rost, de o bucurie a altuia...

Și, zi de zi, mă uitam cu tot mai mulți ochi la marele **Olen.**

De obicei, cînd voiam să uit ceva o și făceam. Era simplu și ușor. De fapt e un fel de a spune „uitam". Eu nu puteam uita nimic. Mă deconectam și ceea ce nu mă interesa trecea în arhiva releelor mele.

Dar ceva se petrecea în mine de cînd cu astrograma marelui Olen și cu Saturnul acela malefic.

Nu puteam uita.

Eram abătut. Mă simțeam încărcîndu-mă cu tot mai multe necunoscute impulsuri. Impulsuri, ce nu mai erau din acelea care aveau un scop anume. Erau așa...

Nu-mi cereau nimic. Nu voiau nimic de la mine. Nici minime, nici maxime.

Veneau, își găseau un loc în mine, sau pluteau vag și atît.

Eram trist.

Nu aflam sensul unor noi cuvinte. Pe acestea ajunsesem să le cunosc pe toate.

Aflam sensul unor necunoscute, simțăminte, și nu numai atît. În mine le aflam.

Într-o zi, într-un zori de zi, l-am văzut pe marele Olen sculîndu-se. Eu îl trezisem, de altfel, chiar eu.

Se îmbrăcă în costumul lui pe care îl scoteam numai la ocazii deosebite. Nici la biserică nu se ducea cu el. Dar acum, în ziua aceea în care l-am trezit în zori, s-a dus cu el la biserică.

Mergea și ea cu el. De obicei nu mergea. Mînca bomboane.

L-am urmărit pînă ce l-am văzut ieșind pe poartă. Călca țeapăn, cu pălăria lui, neagră, lăsată peste fruntea cu **proeminențele acelea ciudate**, dar, care, intrau în pălăria neagră, și cu două lumînări groase în fiecare mînă.

Am rămas pe gînduri. Dar cum nimeni nu-mi spusese la ce să mă gîndesc, tot felul de gînduri îmi sfîrtecau creierii, dar n-aș putea să vă spun ce anume gînduri.

Apoi i-am văzut revenind.

El și-a scos pălăria, ea a pus lumînările — care mai erau cît două mucuri — la icoana pe care au scos-o dintr-o ladă, unde eu o pusesem într-o altă zi, și apoi... Apoi el s-a așezat în fotoliul lui și ea s-a așezat pe marginea patului.

El a scos ceasul din buzunarul de la vesta costumului acela ca și nou, l-a dus la ureche, l-a ascultat, apoi a privit pendula care începu să bată de 10 ori. Apoi bătu de 11 ori. Apoi bătu de 12 ori. Apoi, eu am început să-i pîndesc jumătățile de oră, sferturile.

Lumînările se stinseseră și ea s-a ridicat și a mai aprins două.

Erau gata arse și ele, cuvertura patului era plină de ceară topită. Desigur mîine, mîna mea stupidă

are s-o ricîie cu cuțitul acela mare din sertarul bucătăriei, cu care ricîiam uneori noroiul de pe încălțămintea celor ce veneau mereu.

Dar ce se petrecea ? Nu înțelegeam.

Mereu alte lumînări ardeau la icoană. Pendula bătea mereu alte ceasuri. Marele Olen stătea tot în fotoliul lui, cu picioarele lui micuțe, ce nu atingeau podeaua, săltate puțin și atît.

Atunci m-am repezit în creierul lui.

M-a izbit golul din creierul acela.

Nu se afla acolo decît o imensă așteptare.

Marele Olen aștepta o clipă. Aștepta clipa unică și aruncase restul.

Am înțeles. Am înțeles căci eram acolo, în creierul lui cu toate creierele mele.

Olen aștepta marea lui victorie : MOARTEA.

Am răscolit în sertar.

Mi-am amintit că nu era în sertar. Era în mapă.

Am început să calculez. De zeci, de sute de ori am refăcut calculele horoscopului.

Cîteva clipe ne mai despărțeau de clipa aceea ce venea... venea... venise !

Dar ce se întîmpla ? !

Nu, încă nu se rotunjise, clipa, încă nu...

ACUM !

Minutarul ceresc se opri la 8°,43'.

Acum raza lui Saturn luneca sumbră peste un Marte cu soarele la meridian...

Moartea și apoteoza !

Dar ce se întîmpla ?

Nimic.

Citeam în ochii marelui Olen disperarea. Trăia...

Am refăcut iar toate calculele. Și iar... Îmi simțeam creierii în flăcări.

Mai aveam acele orbite, toleranța aceea de cîteva grade din jurul apogeului. Totuși, poate, poate...

Nu se putea! Și, totuși, totul era așa cum prevăzusem. Nici o greșeală!

Dar Olen nu putea să creadă.

Stătea acolo, mic, în fotoliul lui, cu picioarele care nu atingeau podeaua...

Pe obrajii lui curgeau lacrimi.

Atunci am dat dracului și astrogramă și calcule și creier și am pătruns în suflet. În inimă.

Cîtă suferință, cîtă durere, cîtă umilință pot încăpea într-o bucățică de inimă, infimă și neliniștită!

Plîngeau acolo toate nădejdile, toate credințele marelui-micului Olen.

Toate calculele, tot crezul lui, toată știința lui era acolo, prăbușită, speriată, învinsă.

Eram disperat! Cred că înnebunisem! Mă durea! Da, mă durea! Sufeream!

Nu știam ce-i asta. Voi, însă, știți. Da, voi știți și veți înțelege.

Veți înțelege totul.

Pentru că totul trebuia să se împlinească!

Trebuia să fie voia marelui Olen! Și a lui Iupiter și a lui Marte. Voia lui Saturn! Gloria! Moartea și apoteoza!

Voi veți înțelege totul. Totul și de ce mîna mea s-a întins după cuțitul acela mare de la bucătărie, l-a înălțat și cu toți ochii mei deschiși am izbit!

Olen mă privea cu ochi strălucitori.

Dar nu loviserm.

Mîna îmi înțepenise și nu puteam, nu puteam să învîng — nu știu ce nu puteam să învîng. O forță care *nu voia.*

Dar marele-micul Olen nu știa. Nu știa!

Inima era tot acolo, infimă și neliniștită.

Am aruncat cuțitul și întreg, cu toate brațele mele, cu toți ochii mei, cu toate creierele mele m-am prăbușit la picioarele acelea micuțe care nu atingeau podeaua.

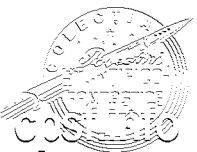

de ce nu tragi, luze?!

— Aşadar, toţi membrii consiliului sînt prezenţi, se grăbi să conchidă Vérain.

Astăzi era rîndul lui să facă oficiul de secretar. Ar fi declanşat imediat spirala Ti 9, dar Iohan Dürr nu terminase încă de spus pentru a şaptea oară cît de greu se va adapta el la clima asta „termo-hidraulică".

În definitiv, pentru un „general director" de asociaţie, nu era chiar o lamentaţie exagerată. Era la primul lui contact cu calmul ecuatorial, ale cărui delicii urma să le savureze de acum încolo, direct, personal şi la faţa locului.

Totuşi Aiter — extremitatea opusă a mesei — îşi permise să-l întrerupă, întrebîndu-l dacă dorea să-i regleze climatorul la „primăvară dulce", la „toamnă melancolică" sau poate prefera ceva mai... septentrional.

Iohan Dürr privi aproape ironic cadranul cu poze alegorice al instalaţiei atomo-climatice.

— Aş prefera ceva... portabil! Măcar de aici pînă la gura minei de titanit. Altfel, ori mă dizolv, ori încep să dau frunze...

— Firesc, cît se poate de firesc. Ne-aţi mărturisit doar că doriţi să prindeţi rădăcini în această regiune.

Vérain privea cu grațioasă disperare ceasul ascuns sub manșeta impecabilă. Cu asemenea viteză și atîta dialog rata orice șansă de a o mai vedea pe Afi...

Ce voce... Ce ciudată voce avea Afi cînd i-a promis...

Azi, după ploaie, va dansa numai cu ea. Trupul ei, parfum de ciocolată... Și părul ei... aroma arborelui de chinină. Și vocea aceea ciudată pe care n-o poate uita... Și cerceii aceia verzi, cruzi, sălbatici... Și ochii ei verzi, sălbatici. Brațele și brățările acelea bizare...

Afi... Un fruct sălbatic, crud, neștiut...

— Vérain, nu deschidem ședința azi?!

Verain veni în goană din sălbăticia aceea verde. Brațele de ciocolată plutiră peste capetele doldora de titanit. Brățările bizare se rostogoliră gălăgioase, apoi totul se destrămă, pieri.

Spirala Ti 9 începu să se deruleze.

Toate discuțiile, toate hotărîrile, totul va fi înregistrat întocmai, conform articolului 13 din statutul asociației.

Primul ceru cuvîntul Aiter. Cu stînga deschise mapa, cu dreapta își potrivi ochelarii. Concomitent și sistematic, ca un demn reprezentant, ce era, al organizării științifice.

— Din rapoartele prezentate, rezultă clar că cei de la TEXI au reușit din nou să ne aibă, cum s-ar spune, în buzunarul de la ceas! Cunosc atît noua tehnologie „directă" cît și rezultatul ultimelor prospecțiuni! Iar noi, cred că mai avem șapte zile și șapte nopți pînă la fa-li-ment, iubiți și stimați colegi! BB Company și Ecuatoria-Bank ne-au sistat creditele și se pare că Banca Sudului va lua aceeași hotărîre. Dacă

o ţinem tot aşa, duminica viitoare ne vom face rugăciunea din urmă, în faţa altarului „nud" al casieriei centrale. Putem pune şi cîte o cruce — după posibilităţile personale — la căpătîiul conturilor decedate!

Aiter îşi închise mapa dintr-o singură mişcare de deget. Era talentul lui.

„Cît o fi exersat el figura asta", îşi spunea Vérain de fiecare dată, în toate şedinţele, cînd aproape îl pîndea.

Un pocnet scurt şi degetul miraculos apărea, întotdeauna însă înainte ca el să-i poată prinde secretul... Aiter se aşeza satisfăcut în fotoliul lui de vice şi Vérain aştepta, răbdător, şedinţa viitoare.

Dürr sburli sprîncenele.

Amare pastilele astea de succes ale celor de la TEXI! Mereu aceeaşi poveste! Nu se poate păstra un secret în asociaţia asta de oameni onorabili?! Nici măcar cu art. 13!

Îşi privi pe rînd partenerii — scurt — separîndu-i prin cîte o bătaie de pleoapă: „Opt onorabili. Cu mine nouă".

Spirala Ti 9 nu era cunoscută decît de ei! Restul personalului nu cunoştea decît frînturi de situaţii cifrate. Un labirint cibernetic fără nici o ieşire, alta, decît... spirala Ti 9!

Pauza se prelungea.

Ti 9 nu mai înregistra decît o tăcere desăvîrşită.

De fapt — îşi spunea Dürr — cam asta ar fi tot ce se mai poate discuta în asemenea şedinţe-necrolog.

Enervat, alungă cu un bobîrnac bondarul auriu care se încăpăţîna acum să aterizeze pe mîneca hainei, după ce îi survolase insolent întreg spaţiul aerian din jurul nasului. Privi cu duşmănie la alte aseme-

nea vietăți roind prin preajma climatorului-atomic sau aureolînd capetele sfetnicilor săi.

— Halal climat de cameră, n-am ce zice! Bărzăunii aștia aurii și obraznici i-ați inclus în compoziția aerului condiționat?

— Nu ar fi e-exclus, replică Demper, care ca specialist în „fauna locală" se simțea direct vizat de săgeata din privirea directorului general. To-otuși — continuă cam bîlbîit — și această probabilitate a fost su-suficient de bine studiată. Experiențele au dovedit că bo-bondarii aceștia, de fa-fapt, o specie de *pte-pterotix aure-eus*, nu pătrund prin conducta de absorbție a aerului co-condiționat... Ar însemna să treacă prin fil-filtrele speciale de zece mimili-microni; ori *pterotix aureus*, măsoară, în medie, 4,92 mi-milimetri. Dar...

— Bine, bine, Demper, încercară simultan și Dürr și Vérain să-l domolească.

...dar, spuneam, pe aici un metru cub de aer include — ca valoare mijlocie — 459 000 de insecte... „di-din 2 114 spe-specii", era gata să urle în gura mare Dürr, dar se reținu dînd cu palma întoarsă un rever elegant parat unei musculițe verzui sidefate, care înainta cu 750 de pași milimetrici pe minut către paharul de coca-cola al senorei Carolina.

— ...aparținînd unui număr de 1913 specii diferite — continuă calm și nebîlbîit Demper. Atomo-climatorul, introdus de mine, reușește să ne scape de 1911 dintre ele...

— Dar de *pterotix aureus* nu! își scoase la iveală Vérain cinci dinți de canibal. Nu-ne-sca-pă dom-ni-lor! Nu! S-a înțeles?

— De *pte-pterotix a-aureus și de-de ac-actinis minusculata*, se intimidă din nou Demper — muscunțele acestea verzui-si-sidefate, nu-nu reușește încă...

— E clar, Demper, e cît se poate de clar. Am reținut verzui...1910 specii...

— 1911

— 11!

— ... verzui-sidefate, spre deosebire de *actinis minusculata* care... dar în sfîrșit... Probabil că ovulele acestor două specii se află în suspensie în aerul atmosferic și sînt atît de minuscule, încît fi-filtrele noastre nu-nu pot să... Dar nu e specialitatea dumneavoastră, domnilor, așa că... De altfel nu sînt prea su-supărătoare...

— Nu, nu. Demper dragă. Nu-numai nu te agita că o să ne mo-molipsim cu toții! Te rog, te rog...Sînt chiar foarte agreabile... sidefii...

— Exact! Voiam doar să spun că, ne-nefiind specialitatea dumneavoastră, nu-nu puteți ști cît sînt de a-agreabile...

Vérain sugeră dublului său psihic să dispară. Dărui gîndurilor nerăbdătoare un fundal cromatic, auriu-verzui-sidefiu, pe care din cînd în cînd se înscria un dialog zoologic.

...Afi... Dacă ploaia diurnă începuse de 63 de minute și ceva... Mai sînt 37 și ceva... Dacă ședința se termină o dată cu potopul, aș putea, cu șalupa sidefie... Nu! Șalupa roșie, strălucitoare... Pielea sidefie a fetei... Afi... Verdele cerului... cerceii... ochii...

— Bine, Demper, dar dacă cei de la TEXI ar afla toate calculele tale cu *aureus și actinis*... se duce dracului comunicarea...

Demper amuți.

Gîndurile lui Vérain încurcară fundalurile.

Cu tristețe îl văzu pe Bruno Aiter pregătindu-se să ia din nou cuvîntul. Iarăși el! Mai interminabil ca Demper!

— Împrejurările sînt de natură a mă determina să fac mai întîi o introducere care... Deschise mapa cu talentul degetului miraculos, dar Vérain îl privea apatic.

Dürr interveni pe neașteptate. Își regăsise faimoasa lui voce de „general director".

— Prea bine, Aiter. Prepară tu rugăciunea din urmă. Poate tot ne-o folosi la ceva. Eu închid ședința! Mulțumesc tuturor.

Dürr își închise mapa, apăsînd-o cu tot latul palmei, și se ridică, fără să ofere, ca de obicei, brațul senorei Carolina

„Dacă nu i-l oferă Aiter, cade pe mine năpasta — își spuse Vérain — și se grăbi să oprească automatul, zîmbind pentru prima dată dulce, unui „general director". Scoase la repezeală spirala din rotor și o introduse în casetă. Verifică codul, trăgînd cu coada ochiului la brațul solitar al senorei Carolina, introduse caseta în cilindrul de protecție și securitate și întinse mîna după clasorul SPECIAL, 07 05. Aiter își oferi brațul (era totuși un om drăguț Aiter!) măsurîndu-și pașii după mersul mărunțel al señorei... Afi... Îl va aștepta. Ce tulburătoare era prezența ei, chiar și numai în gînduri... Nu! Nu va pleca singură... Nu renunță o fată modernă la un bărbat care din prima clipă îți promite orice... Îl va aștepta. Afi... Ce trebuie să facă? Da, clasorul SPECIAL, 07 05 și...

Dürr, în picioare, îi urmărea mișcările.

Vérain închise clasorul, compuse un nou cifru și, după un salut rapid și semi-circular, se îndreptă spre ușa ecluză.

— Încotro, Louis ? Chiar așa... te arunci în brațele potopului ?! Sper că nu vrei să te înec... înainte de rugăciunea din urmă și... „ștergerea din memorie a oricărui amănunt al ședinței". Conform regulamentului...

Vérain se opri. La doi pași, densă, ploaia cădea ca o draperie metalică.

— Mai sînt 31 de minute pînă să se oprească și — pe lîngă asta — mi s-a părut că ai omis să cuplezi și Radio-Gardianul.

Vérain se întoarse resemnat.

— Da, adevărat... Afurisită climă ! Am crezut că vreți să mai rămîneți aici. Știți cît de nocive sînt razele gardianului. De fapt mă grăbeam să ajung în biroul meu. Am o idee...

— O nouă perfecționare a tehnologiei titanului care... Dürr se opri brusc și continuă amabil : care ne-ar fi de mare trebuință...

Zîmbind, apăsă pe butonul robotului-gardian.

Purificați și prudenți, asociații se retrăgeau cu mapele la subraț, prin ușa ecluză care conducea la bar și birouri.

Dürr singur ieși și intră pe altă ușă.

În ciuda romului de la bar, preferă cabinetul lui personal. Voia să fie singur. Să evite refrenul întrebărilor fără noimă : „Ce ne facem ?" Vorbărie ! Vorbă-ri-e ! Prea multă vorbărie !

Poftim, chiar și el, „generalul director", striga toate astea în gura mare. Afurisită climă ! — vorba lui Vérain.

Vérain ? Hm !

... Da. Aici potopul te spală și de personalitate ! Nici un test nu mai e valabil... Vorbele trebuiesc total suprimate ! Măcar în pavilionul conducerii. Se vede treaba că ecuatorul ăsta, care trece și peste zăcăminte de titanit, are unele proprietăți foarte speciale, de vreme ce fiecare cuvințel șoptit aici răsună la TEXI !

Vorbele lui Aiter l-au șocat, totuși. Ceva îi întreținea o stare de enervare pe care și-o surprindea, și asta îi dubla iritarea.

Așadar, nu le rămîne altceva decît falimentul !

Să cedeze ? Nu-și amintește să fi cedat vreodată ! De aici i se trăgea și „alintarea" de „general director" pe care coasociații o foloseau, gîndind că i se potrivea mai bine decît „director general".

Lupta, concurența îi plăceau... Dar — galopă cu vîrful degetelor, pe brațul fotoliului — enervarea, enervarea ! Nu clima, ploaia, fetele și romul ! Nu astea erau cauza nervilor !

Constatase, pentru a zecea, a douăzecea, a nu știu cîta oară, cum cu uluitoare repeziciune aproape tot ce se înregistra pe „absolut secreta" spirală Ti 9 — noua metalurgie, cu toate variantele și subtilitățile introduse de Vérain, rezultatele prospectărilor și estimațiile explorărilor făcute de Matelli — tot, tot ce nu trebuie să afle „ăia", texiștii, aflau ca la comandă ! Și „ăia" nu învestesc o lețcaie în asemenea savantlîcuri tehnice ! Dar, manevrează miliarde în excrocherii de bursă și spioni industriali ! Și, în loc de treabă, eu, trebuie să mă apuc să fac niște antispioni ! Ei niște super-anti-spioni ! Eu, niște anti-super-anti-spioni, și tot așa, pînă ne-o lua dracul !

Iarăși vorbea tare.

Ei, și ! Dacă tot aud, să audă ! Așteaptă să mori ca să te devoreze — șacalii !

Totuși se hotărî să continue în gînd. De acum în colo chiar și șoaptele trebuiau suprimate. Și dacă ne-or auzi și gîndurile, atunci să fie după vorba lui Aiter ! ... Și caraghioasele astea de statuete concepute chiar de mine ! Obligația înregistrării integrale a tuturor ședințelor de conducere ! Dări de seamă, ante-proiecte, hotărîri — mă rog, tot tacîmul — trebuia spus în gura mare, ca să se lipească perfect de spirala cu pricina orice nuanță ... ca nu care cumva (ca gentilomi ce sîntem cu toții) să ne tragem pe sfoară la ecuator.

Fără palăvrăgeala asta statutară, poate ...

Dar pe mine, pe mine n-o să mă aveți !

Aceasta din urmă fusese o tiradă mută, dar răcoritoare.

Dürr își regăsi calmul și firul ideilor.

De fapt era un flegmatic, îi plăcea ironia, chiar și cea mai ascuțită, dar, pe aici, nu prea avea cu cine se lua în săbii ... Totul era topit de ploaie și ars de soare ! Cum de se lăsa cuprins de enervare ?! El, un sportiv ... Furia e o neputință ...

Tot ploaia ! Tot soarele ! Vorba lui Vérain. Afurisită climă !

Era clar și limpede că spirala Ti 9 nu putea fi „știută" și auzită decît de membrii consiliului — 18 urechi onorabile și nimic mai mult ! Și totuși ...

Dürr reluă analiza alternativelor, pe care, mintal, o începuse în consiliu. Acum o putea face la rece și oricum ... pe viu : MDMG=Micro-dosarul-magnetic-general.

Între altele, și pentru asta s-a grăbit să închidă ședința.

Micro-dosarul îi aparținea personal. Avea în el toate rapoartele agenților și detectivilor asociației și, pînă la ultimele, le știa pe dinafară. La fel și micro-filmele anexe. Ceea ce voia era să le vadă. Să le revadă. De zece, de douăzeci, de o sută de ori!

Așadar: 9—1=8 suspecți posibili!

Era corect „minus"?

Trădător nu sînt. Dar... limbut? Trebuie să mă pun sub urmărire. Poate... Dar să lăsăm reflexiile idioate!

Aprinse o țigară. Conectă instalația și așteptă să-i defileze prin față toți onorabilii.

Apăru primul: Matelli.

Cam ramolit — fie vorba între noi — savantul nostru de mare faimă mondială! Dar Dürr știa de ce l-a cooptat în consiliu. Nimbul asociației trebuia să scînteieze și cu: ing., prof., acad., laur. ș.a.m.d. Deci: Membru pentru „merite personale". Invenția mea! Art. 23!

E drept că, la început, metodele lui estimative se dovediră grozave. În fața lui Matelli trebuia făcut *mea culpa*. La urma urmei, nu e numai părerea mea, după cîte se văd pe ecran și se aud în cască. E un onorabil? E!

Formidabil Luze! Îi marcase fiecare asociat cu cîte un izotop și reconstituia fiecare mișcare cu precizie matematică. Da' cum face cu cele spuse?! Secretul lui! Numai de n-ar păți-o cu dracovenia lui de invenție!

Sobru bărbat, Bruno Aiter! Sobru și plin de multiple calități impersonale! Cel mai greu pachet de acțiuni! 10 000 de la Bruno Aiter senior, 6 000 de la „sărmana-lady-Aiter-care-s-a-prăpădit-atît-de-curînd. Restul pînă la 19 000 .. un unchi și multe mătuși

din cel mai elegant cimitir din patrie... Măcar de-ar face și dumnealui ceva moștenitori! Ți-ai găsit! E prea sobru Aiter al nostru. Și prea onorabil!

Și Demper?! Ce să mai vorbim... Numai filtre și ouă de gărgăuni! Pte... Ptiu... cum le-o fi zicînd?! Cum o fi ajuns Frantz Demper... Aha! Uitasem. De altfel, galant biologul nostru. Și nu se bîlbîie oricînd. Și e devotamentul întruchipat!

Pînă aici, toate film-documentele erau mai mult decît concludente. În afară de unele fapte — de, ca bărbații — în rest nici o altă deducție posibilă, decît că aveau coasociați perfect loiali! Luze nu reușise altceva — ce e drept, nu era puțin lucru — decît să-l infiltreze pe Gada în consiliul de administrație al texiștilor. Frumușică și isprava asta, dar cu ea nu scăpăm noi de naufragiu, dacă nu găsim și spărtura.

Acțiunile coboară ca o rachetă cosmică. Creditorii au devenit extrem de curioși. Chiar indiscreți! Apoi presa... „Un capital de ceară în luptă cu torida ecuatorială"...

Mais voila aussi, monsieur „de Radice"... Cinegetul nostru. Ehei! Cu blănuri de tigri e greu să cucerești o inimă din inima junglei... Dar îmi place că a susținut duelul. *Sir* Tomas are de partea lui... arhaicul. Poezia și romantismul. Cavalerismul... Femeia pentru el e țelul unei cruciade... Dar, nici *Sir* Tomas! Încă un onorabil!

Te apucă disperarea cînd vezi că nu e nici o umbră de trădător printre noi! Surat face pictură exotică. Nereușită, dar și el, om de caracter! Altceva nimic. Nu mă pricep să-mi aleg colaboratorii! Asta e! Numai oameni cinstiți! Orice asociație onorabilă are nevoie de escrocul ei! Cine a spus că „ceea ce este

sus este și jos" ? A, da ! Ei bine, nu ! Nu poți, domnule, să cazi din cer, cu un conteiner, drept în scaunul unui director general de asociație și totul să fie la fel de neted și de simplu, și totul să se învîrtească, să se învîrtească și să nu se poticnească !

Uite pe señora Carolina. Zîna noastră — madona maronie. Nimic ! Marmură prefăcută în bronz de soarele vertical al ecuatorului !

Monsieur Vérain ! Speranța asociației. Strălucitul autor al extracției directe a titanului din titanit neîmbogățit. Încă un cooptat pentru merite personale ! Slăbiciuni de-ale generalului — vorba lui Aiter. Oricum, e un copil teribil. Uite că urmele domniei sale nu prea apar clare. Să fi simțit ceva ?... Te pufi cu atomo-nucleoniștii de astăzi ? ! Inventivul Luze a fost nevoit să recurgă la mijloace mai... clasice.

Afi ! Brațe de liană... Și Louis, o inimă ca un nucleu atomic !... Cine poate ști !

Dürr întinse mîna după brichetă. Atent și metodic, răsuci micul disc al capacului : 3—1—3. Primi răspunsul imediat : 2—1—2.

Adam Luze își făcu apariția după 15 minute. Îl găsi pe Dürr cu un creion în mînă și un vraf de hîrtie în față. Îi făcea semne să tacă și să citească ce-i scrisese : De azi încolo, în pavilionul conducerii nu se va vorbi decît așa : în scris !

Disciplinat, Luze se conformă pe loc. Răspunse : De ce pe hîrtie și nu pe tăbliță ? E mai aproape de mintea copiilor...

Dürr continuă : N-ar fi mai rentabil să treci în serviciul lui Demper ? Ai prinde muște...

Luze : Bine ar fi... Apropo, îmi scriam demisia, cînd...

Dürr : Nu te grăbi. Peste o săptămînă ... rugăciunea din urmă !

Luze : *All right !*

Dürr : Am băgat în asociație toate economiile personale. Nu mai am o lețcaie. Eu cui să-mi dau demisia !

Luze : Texiștilor !

Dürr : Altceva știi ?

Luze : Nu prea. Nici unul din „cei 9 onorabili" nu are contacte — suspecte sau nesuspecte — cu agenții texiști din zonă **sau dinafară.**

Dürr : Nici eu ?

Luze scoase **din buzunarul** de la piept un minuscul cartuș pe care îl montă în aparatul reglat de Dürr. Generalul director surîse cu șapte subînțelesuri și își aprinse o nouă țigare.

Conștiința m-a obligat, îi scrise caligrafic detectivul.

Dürr scuturâ din cap, făcînd un gest neputincios cu amîndouă palmele deschise și șopti : Nici eu ... tot onorabil !

Luze săltă tot neputincios din umeri.

Dürr scrise în continuare : Și cei dinafara consiliului ?

Luze : Ce ți-am mai spus. C.L.-Una nu minte !

Dürr : Presupune că m-am smintit de tot — nu numai „parțial" cum crezi — și am uitat tot ce mi-ai spus.

— Atunci să revenim la normal, spuse Luze cu voce tare, altfel cer revizuirea încadrării. Și nu e momentul, **lefteri cum sînteți !**

Am fișele tuturor celor inițiați cît de cît în cele ale Titanului. Este practic imposibil ca vreunul, fie și genial, să reconstituie afurisitele voastre de secrete tehnice.

— Și concluzia ?

— Spărtura nu poate fi decît în consiliul vostru de... integri.

— Vérain ?

— Povești !

— Și... „metodele clasice" ?

— „Dacă Eva ar fi fost negresă, Adam n-ar fi fost concediat din rai", mi-a răspuns „metoda clasică".

Dürr făcu o pauză lungă. Detectivul ar fi pariat că se gîndește la ce se gîndea de obicei cînd era vorba de Vérain : el, Dürr, era un tată de plastilină, iar frumoasa Hilde și frumosul Vérain ar fi fost o pereche fără pereche dacă... nu ar fi fost el un tată de plastilină. Hilde nu ar fi făcut o grațioasă piruetă declarînd că tot ceea ce nu e balet nu o interesează. Avea alte ambiții Hilde... Bătînd din aripile ei de lebădă blondă, își luă zborul peste minele de titanit...

Vérain nu schimbă decît de gen : balet clasic, în balet exotic. Și de culoare : ochii albaștri și imensele safire ale surîzătoarei Hilde, în ochii verzi și imensele smaralde ale enigmaticei Afi...

Toate publicațiile și reclamele asociației erau forfecate de picioarele lungi, cît o pagină, ale imponderabilei Hilde.

Toate calculele, toate planurile, toate dosarele asociației purtau pecetea ochilor verzi, umbriți de genele lăsate ale șerpuitoarei Afi.

Ajuns aici, Dürr sălta neputincios din umeri și oricine știa că poate reintra în subiect și relua firul discuției. Ceea ce făcu și Luze.

— Deci, eu, tot cu demisia...

— Luze ! Dacă în trei zile nu oprim căderea acțiunilor, TEXI ne mănîncă ! Înțelegi ? Dă-mi o soluție !

— Dă-te de trei ori peste cap !

— Mai bine vino cu C.L.-Una.

— Nu văd la ce ți-ar folosi. Dar dacă doriți...

În prag, Luze se opri o clipă.

— Apropo, nu crezi că Adam Luze ar trebui pus și el sub urmărire ?!

Dürr își spunea că Lorent avea de mult această misiune. Dar, degeaba ! Ce de onorabili !

Un singur lucru nu-i lămurise Lorent. De ce trăsese Luze asupra individului care o trădase pe Cora-Luiza ? Era la braț cu ea, așa cum fusese convenit... Sau poate că îi tremurase mîna ? Sau poate că pe ea... Cine știe... Aiuriți mai sînt și detectivii uneori ! Se complică...

Luze se întoarse și nu singur. Cu C.L.-Una.

Era aproape o servietă și în realitate un calculator-laser tip C.L.1, căruia Luze îi schimbase genul. În definitiv, ca inventator avea tot dreptul, mai ales că, își explicase hotărîrea, ca o contribuție la lupta pentru egalitatea absolută a femeilor și ca un protest față de nomenclatura predominant masculină a marilor cuceriri ale tehnicii ultra noi promovată de genul abuziv și asta în pofida faptului că atît „mașina" cît și „invenția" sînt esențe eminamente feminine.

Dar prietenii, foarte puțini, ai lui Adam Luze, știau poate ceva mai mult, cînd își spuneau, între ei, că numele feminin al invenției avea o anume zi de naștere : ziua cînd C.L.1 a prins-o pe Cora-Luiza : regina mafiei...

Luze asistase la execuția ei.

Spun martorii că ea, Cora-Luiza, îl privise pînă în ultima clipă.

Arareori — căci atari slăbiciuni ar putea abate steaua unui mare detectiv — prietenii lui își mai aminteau și de lacrimile care lunecau pe fața încre-

menită a lui Luze, cînd glontele oficial al robotului-călău traversase **inima banditei.**

Apoi, tot el, îi coborî pleoapele, peste privirea albastră...

Unii mai gîndeau că dacă Luze ar fi știut-o mai dinainte pe Clora-Luiza, acum ar lucra și el pentru TEXI. Dar de ce pentru TEXI și nu pentru Mafie și de unde știau ce știau, el, Dürr nu pricepea nimic și nici nu-și prea bătea capul să priceapă.

— Hei, Luze! Dürr ar fi vrut să facă o glumă cu C.L.-Una și laserii ei de safir, dar, cînd văzu ochii detectivului, tăcu.

Genele reticulare ale Calculatoarei cu ochi electro-albaștri începuseră să vibreze abia perceptibil. C.L.-Una putea memora 15 000 cartele de „suspecți" cu 33 000 de „indicii", pentru ca în 52 de secunde să stabilească toate relațiile logice posibile, să opereze excluderile și să extragă — în ordinea probabilității — lista eventualilor vinovați.

Salariații Titanului nu erau mai mulți de 10 000. La sfîrșitul analizei, Dürr citi îngrozit: zero vinovați posibili!

— Dar eu îi aud! Îi aud schelălăind a ospăț! Și nu-i văd! Ce zici de asta, Luze?

— Că ar trebui să te duci la bar.

Un gînd amar îl apăsa pe inimă și o gheară ascuțită îi scormonea creierul: Pterotix! *Pterotix — aureus!* Ce de necazuri! Și îi chema al naibii de frumos!

Doar acolo, în capul lui se afla locul, unicul loc de pe lume în care se simțea fericit, inteligent și strălucitor și nu se bîlbîia de fel, el, Demper.

Dar acum, creierul îl durea și inima îi atîrna, de plumb.

Ocolise barul și se închise în laboratorul de „faunologie ecuatorială pură și aplicată". Să superi tu un om ca Dürr! Nu că ar fi puternic și acționar. Fie și majoritar! Și „general director"! Nu! Dar.. o asemenea inimă, mare cît un Cosmos! De cosmonaut de cursă lungă... De statuie! De erou! Fie și pensionar! Nu, nu trebuie supărată. Nu!

Falimentul?! O glumă! Un nimic pe lîngă amărăciunea lui! O cobe patentă și Aiter ăsta, dacă n-o fi de la TEXI! Altfel cum să ajungă el majoritar! Cu o inimă ca a lui Dürr, pură ca o planetă neexplorată, nu există faliment!

Și tocmai el, Demper, care îl admiră atît, să-l supere!

La prima lui cursă — Dürr habar nu are, nu i-a spus-o niciodată și nici nu i-o va spune — el, Demper nu mîncase nimic toată durata traseului, dus și întors și abia cînd auzi primele declarații a pus în gură prima îmbucătură. Dar ce tinerețe, ce timpuri...

Îi va lichida pe toți! Pe toți pteroticșii de pe pămînt! Îi omor! Îi ucid! Dar mai înainte îi otrăvesc! Nu era modern, dar numai asta nu încercase. Nu va părăsi laboratorul pînă ce...

Și nici nu-l părăsea. Lucra pătruns de abnegația celui convins că soarta lumii e în joc, că totul depinde de o imensă bună dispoziție, o liniște și o pace amenințată de zborul unui singur pterotix.

Lucra înconjurat de flacoane, capsule și creuzete cu meniuri pentru pteroticșii sortiți pieirii. Game de otrăvuri afro-indo-chino-florentine agremențate știin-

țific cu cele mai irezistibile atracții olfactivo-culinare, după gusturi și rafinamente.

Moment crucial!

Cu ochi de cameleon urmărea cronometrele, își nota „viteza de exterminare", se ilumina văzîndu-i pe cei „fulgerați de moarte", în definitivă imposibilitate de a-și mai bate joc de nasul fin al „generalului".

Ajunse la 0,01! Într-o sutime de secundă orice pterotix trecea în lumea drepților! Victorie!

Obosit de fericire își acordă cîteva clipe de odihnă. Pacea, liniștea, ambianța va fi perfectă! Generalul o să-l felicite. O să-i dea mîna și un pachet de acțiuni nominale și... Își aduna în gînd acțiunile prezente și viitoare cînd simți, pe lobul urechii drepte, pașii unei ființe catifelate. Un pterotix! Și încă unul!

Și vocea generalului în telespeacker: Domnule Demper, sînteți așteptat.

— Nu se poate! Sînt o-ocupat!

— Nu înțeleg.

— Ba-ba da! Trebuie să-i p-prind!

— Pe cine?!

— Pe ei! Pe pte-pte... Pe muștele astea!

— Da. Da, înțeleg, Demper. Rămîi acolo!

Peste un ceas, cînd intră, Matelli îl găsi privind cu disperare niște îndărătnici de pteroticși care nu se lăsau de loc convinși să guste măcar, din irezistibilele bunătăți oferite. Îndărătnici, recalcitranți, nesimțitori..

— Dragă Matelli, bunele maniere nu-mi permit să-ți spun ceea ce gîndesc sincer despre aceste... aceste...

Bătrînul arheolog își potrivi ochelarii în șaua nasului despicat și, îndoindu-și genunchii ca să ajungă în raza privirii disperate a bătrînului faunolog, întrebă cu glas blajin și înțelegător.

— Pot să te ajut cu ceva, prietene ?

La Bodu se dansa. De fapt se dansa în fiecare noapte la Bodu. În lumea aceea albastră, irizată, de vis purtat pe umerii unui munte, unde clima era a raiului care fusese odată pe pămînt.

Se dansa la 3000 de metri. La 33000 de metri ? ! Lui Vérain îi era totuna. El o voia pe Afi. Numai pentru el. Și Afi dansa, numai pentru el, în lumea aceea de vis purtat pe umerii unui munte... Cobora din lună, luneca din stele, din leagănul lianelor, plutea pe unde albastre, răsărea din adîncuri înmiresmate de potire ale unor flori nemaivăzute. Flori de lumină, flori de întuneric, flăcări... Afi era în fiecare noapte o floare, o altă floare, o altă flacără.

Vérain o voia mereu în brațele lui și nu mai voia nimic. Ar fi așteptat zorile și iar ar fi așteptat nopțile...

Dar la Bodu valuri albastre fremătau neobosit și neobosit fremătau oamenii. Vérain o cuprindea pe Afi cu brațele și brațele ei îl cuprindeau și pluteau așa, uitați de toți și de ei. Pluteau într-o lume albastră, de vis.

Afi deschise ochii și genele ei tremurară.

Un deget își întinse vîrful cu unghia argintată pe care strălucea curcubeul unui colibri lăcuit. Începu să rîdă. Lăsă capul pe spate și rîsul o fură din îmbrățișarea legănată.

Degetul cu unghia-colibri urca și cobora punctînd o scamă albie ce îi înfășura în străveziul unei serpentine de lumină.

— O „bubu", şoptea Afi în urechea lui Vérain. O „bubu"! Uite-o! Tu ai adus-o. A zburat din buzunarul tău! Şi Afi bătea din palme şi zece minusculi colibri lăcuiţi se repeziră să prindă fărîma de lumină.

— Un *Pterotix-aureus*!

— Nu! protestă Afi. O „bubu". E şi o poveste.. cu cine aduce o „bubu" unei fete, pe Muntele Alb.

Şi Vérain află, şoptit îndelung, la ureche, povestea cu o „bubu" adus unei fete, pe Muntele Alb.

Ochii verzi străluceau, şi în ei Vérain află şi ceea ce nu spunea povestea. Atunci, tînărul inginer metalurg şi doctor în calculatoare, captură gîza legendară pentru ca totul să se adeverească şi să fie ca în poveste...

Şi Afi primi în colivia degetelor cu unghii-colibri pterotixul de aur, cu o emoţie evlavioasă. Îi vorbi în limba ei gravă, plină de ecourile tam-tamului sălbatic, o privi cu ochii ei verzi, sălbatici, tot mai sălbatici şi deodată Vérain văzu în ei teamă şi lacrimi.

— Nu e o „bubu"! Asta nu e o „bubu". Louis... De ce? De ce **nu e...**

— Afi, nu... Te rog... De ce nu e o „bubu"?! Credeam că e. Jur! Dar îţi voi aduce zece, douăzeci o sută de „bubu"!

Vérain jura cu disperare şi convingere, cu gîndul la Demper, la filtrele de 10 milimicroni, la cele 459 000 de insecte din 2 114 specii şi nu vedea nimic comic în toată situaţia, nu vedea decît lacrimile adevărate din ochii verzi şi teama şi tristeţea lor adevărată.

— Îmi pare rău! De ce nu e o „bubu"? şoptea mereu Afi.

Vérain privi și el atent și îndelung gîza aurie, care îi aducea atîtea necazuri, după ce îi promisese atîtea bucurii. De ce nu era o „bubu"?!

Chemă cu disperare în minte toate discuțiile și interminabilele „descripții" ale lui Demper. Fiecare amănunt, fiecare pată de culoare erau importante, foarte importante.

„Un *pterotix-aureus*-veritabil"! conchiseră cu convingere toate cunoștințele lui despre minuscula făptură aurită. Chiar și Demper îi spusese că în indigenă gînganiа se chema „bubu".

Dar Afi nu era de loc convinsă. Cercеii ei se legănau în ape sumbre, și ochii verzi erau mai sumbri. Și erudiția lui Demper îi era cu totul indiferentă.

— Nu e o „bubu"! Nu e... Dar Tibo-bătrînul trebuie să știe.

Și o porniră, ținîndu-se de mînă, în goană, coborînd, cu picioarele goale, din lumea albastră spre casa lui Tibo-bătrînul din lumea verde a junglei.

— El trebuie să știe, murmura din cînd în cînd Afi, oprindu-se să vadă dacă în ascunzișul palmei mai era prizonierul de aur și care nu era o „bubu".

Casa bătrînului Tibo sta agățată chiar la poala Muntelui Alb, într-o împletire de liane și ficuși, pe vatra străbunilor tribului Tib, cei ce pătrundeau în străfundul tuturor tainelor tuturor triburilor, stăpîneau toate puterile ierburilor și vorbeau în graiul tuturor gîzelor.

Cînd au ajuns era dimineața. Tibo-bătrînul ieși în prag și ridicînd brațele lui negre spre cerul albastru le ură bun sosit. Afi alergă spre el și desprinzînd micile gheare ale gînganiei o lăsă să cadă în adîncul palmelor negre.

— Tibo, ce e *asta* ? Tu trebuie să ştii. O „bubu" ?

Tibo îngustă ochii, privi îndelung şi nu răspunse nimic. Apoi închise ochii cumpănind pterotixul dintr-o palmă în alta. Degetele subţiri, prelungi şi negre jucau ca nişte antene vii.

— Nu e o „bubu".

— E un „pterotix" !

— Dacă nu e o „bubu" nu e nici un *pterotix aureus*. Asta o ştie şi vraciul vostru, Demper.

— Atunci, ce e ? Mintea cu diplomă de doctor în calculatoare a lui Vérain devenea nerăbdătoare.

— Nu ştiu. Şi Tibo puse gîza pe pămînt, ţinînd-o prizonieră cu vîrful unui deget.

— Tibo, tu trebuie să ştii ! îi porunci Afi.

— Nu ştiu. Nu e o fiinţă.

— Nu e o fiinţă ? ! De ce ?

— Pentru că nu are suflet, spuse Tibo liniştit şi îi înapoie pe palma întinsă bondarul minuscul.

— Nu are suflet... Am ştiut eu, am ştiut.. murmura Afi, cu ochii speriaţi. Am ştiut...

— Alo, Dürr !

— ... !

— N-ai murit încă ? !

— ... ! Alo !

— S-ar părea că nu ! Noi sîntem „ăia", texiştii. Şacalii ! Nu mai căuta prin toată casa că tot nu găseşti nimic. Nu sîntem nici sub masă, nici sub pat, nici în sertar... Îţi vorbim prin „tele-stafie" ! Ştii ce-i aia ? Nici noi ! Da' nu te mai osteni, omule ! Nu e nici un aparat. Nici după tablouri. Nici sub covor. Tele-stafia funcţionează fără explicaţii ştiinţifice. Aşa. Te-ai calmat ? Nu ? Nu face nimic, avem puţine de spus. Ascultă : vrei să scapi de faliment ?

De faliment fraudulos? Degradare etc. etc. Nu vrei?! Păcat! Pentru faima ta... Un idol! Pe scurt: Ne cedezi trei sferturi din acțiuni. Asta primo. Secundo, fuzionezi cu TEXI. Scurt!

— Eu?!

— Ai timp pînă duminică. Ora 8. Pachetul de acțiuni... Ce-ar fi să ni-l trimiți prin Afi?! Pe Muntele Alb. Mai ales că știe drumul și Louis. O să i-l ducă...

La revedere „generalule"! Sau „adio"! Cum vrei ...dar pregătește-te. Vei avea surprize...

Un rîs scurt și ascuțit puse capăt conversației.

— Banditilor!

— Ce vocabular! Cu cine vorbești, Dürr?

— Tu erai! Te știi de farse proaste, Luze! Cu C.L.-Una...

— Nu e nici o farsă. Cu cine zici că vorbeai?

— Cu...tele-stafia!

— Cu tele-ce?!

— Cu „ăia", texiștii.

— Vezi, dacă te enervezi...

— Acum m-oi fi crezînd și nebun!

Luze făcu o pauză lungă. Prea lungă. Exasperantă.

— Ce stai așa?

— Nu te enerva. Spune, Dürr, nu ți s-a părut o voce cunoscută? Modificată... „prefabricată", dar cunoscută...

— Nu mi s-a părut nimic! Și nici nu am timp să mi se pară. Iar o luăm de la început? Iar Vérain, iar Surat, iar Carolina? Demper nu era, categoric, că nu se bîlbîia!

— Da, spuse Luze scurt și-i întinse o mînă lui Dürr. Eu, șefule, am venit să te salut. Mă topesc. Demisia...

— Ura!

— Și ție! Ce vocabular!

Cu sufletul la gură, Vérain îl găsi pe Demper tot cu sufletul la gură. Era în culmea fericirii. Nici nu apucă să spună bună ziua.

— Louis, închipuie-ți! Am descoperit o nouă varietate de pte-pte...

— Fantastic!

— Nu? Să-ți spună și Matelli. Trebuie să fac imediat o comunicare la Ac-ac...

— Academie. Bineînțeles!

— Uite-i, sînt aici, toți trei. Vii, sensibili și de-de...

— „De" cum?

— Delicați. Uite-i...

Demper îi vîra în ochi o fiolă în care trei gîze aurite se agitau cuprinse de o groază metafizică ce izvora din ignoranța lor asupra fenomenului de transparență.

— Eu nu văd nici o deosebire.

— Și nici nu este! Totul e o chestiune de... cum să spun? — de psihologie și inteligență...

— A lor, sau a noastră?

— A cui „a lor"?

— A ptero...

— Astia nu sînt... adică sînt pteroticși, dar...

— Ce fi „ptero-TEXI"!

— Ești genial, Vérain ! Îmi lipsea termenul științific. Genial ! Nu te superi dacă...

— Nu cumva și al meu o fi la fel ?

Verain scoase din buzunar pterotixul care nu era o „bubu".

— Nu pot spune pe dinafară. Să-i facem un test. Mănîncă, nu mănîncă... Asta e !

— Ascultă, Demper, tu ce crezi ? Varietatea asta nouă „ptero-TEXI" are suflet ?

— Ce întrebare ! Are !

— De unde știi ?

— Cum „de unde" ?! E evident !

— Un alt test mai convingător decît „evident" n-ai ? În definitiv, ce-i asta „suflet", Demper ? Știi tu pe undeva un reactiv, un test, vreo hîrtie de turnesol cu care să-l identifici ?

— Apropo, Louis, tu ai suflet ?

— Evident !

— Alt test mai convingător decît „evident" n-ai ?

Vérain închise ușa laboratorului pe urma lui. Se simți tras de mînecă.

— Tu ești, Luze ? Tragi cu urechea pe la uși ! Un „tic" profesional, ei ? !

— De data asta, nu ! Dezlegam niște cuvinte încrucișate. M-am încurcat aici : Ce zboară, n-are suflet și e... inteligent ? Ei ? !

— Computerul !

— Vérain, astăzi ești „foarte" genial ! Da' computerul zboară ?

— Tu nu vezi ? !

Luze îi culese din palmă „noua varietate" descoperită de Demper și făcîndu-i cu ochiul îi strecură discret în buzunar, o „bubu".

— N-avea nici o grijă. Am salvat-o de furia savantului. Omologat: *Pterotix-aureus* — cu suflet! Pentru Afi...

— Alo, Aiter! Cum stai cu moralul?

Aiter privi nedumerit în jur. Ne-au invadat stafiile, își spuse, căznindu-se să ghicească imaginea apărută pe ecranul videofonului. Dar nu izbuti. Era o învălmășeală aburită care dispăru. Cuvintele însă îi mai răsunau încă în urechi, hîrîite, parazitate, lugubre, de pe altă lume.

Cînd naiba se stricase instalația? Abia vorbise cu Vérain...

— Alo, Aiter, întrerupe puțin rugăciunea din urmă. Azi e duminică, nu?

— Dürr! Tu ești? Ce înseamnă asta? De cînd te caut! Tocmai tu întîrzii la ședință? Vino imediat!

— Cam greu, deocamdată.

— Da' unde ești?

— În lună.

— Fii serios!

— Pare cam neserios, adevărat! Da' carnetul de cosmo-conducere e în regulă, fii liniștit, și nava e asigurată. Luze a făcut o treabă bună: 300 milioane! O sumă bunicică!

— Chiar ești pe lună?

— Da. Și e o vreme minunată. Și... naturală!

— Ești nebun! Astăzi se declară falimentul! Fali-men-tul! Auzi? TEXI ne-a...

— Aiter, nu te pricepi la afaceri! Ai rămas tot „băiatu tatii". Ia apleacă-te să-ți spun ceva la ureche. Te-ai aplecat? Sînt pe lună în interes de afaceri! Art. 101. Aliniat b. Ia amintește-ți...

În mintea lui Aiter, un automat începu să declame grăbit: „Întreprinderea care exploatează luna sau orice alt astru cu scopul de a aduce pe pămînt minereuri sau alte bunuri materiale în cantități industriale — nu poate fi declarată în stare de faliment pe tot timpul acestei..."

— Asta e o fantezie! Hei, Dürr! Pînă acum nimeni nu a adus decît mostre fără valoare. Poveşti fantastice! Tocmai tu te-ai găsit?!

— Tocmai eu! De asta îți și „tele-telefonez". Am impresia că tele-stafia a vîrît groaza în tine. Nu te prosti, Aiter. Vezi ce faci cu reclama! Dă-i drumul, tare! Dacă nu te pricepi, paseaz-o lui *Sir* Tomas. El e cu poezia și cruciadele! Ceva cam așa: Tone de Titan pur! 100%! Un prim transport peste șapte, nu! peste zece zile! Prima firmă din lume care... Calitățile titanului selenar... Oțeluri care... Sau cum o fi, dar să fie „bombă"! Hilde pe prima pagină! Titluri uriașe. Hilde în interior. Culori! Bombe! Tăiați-le respirația! Pe TEXI îi trimiți la dracu astăzi, la orele 8. Curaj, Aiter, și nu uita: Hilde în *tutu* roz, Hilde în *tutu* bleu, maillot, slip, strep-tease, sau cum v-oți pricepe, dar bombă! Salut!

Aiter rămase cam năuc, gîndind că era primul căruia i se tăiase respirația. Halal asociație! Auzi titlu: Strep-tease și Titan! *Tutu*! Bună treabă! Șefui în lună. Demper prinde muște. Junele-prim dansează, detectivul se „topește"... Iar „băiatul tatii"... ce să mai vorbim! O fi Titan pe lună, dar TEXI e titan pe pămînt! Art. 101? Aiurea!

Ridică privirea la secundă, de parcă s-ar fi declanşat în el o sonerie. Ora 8 ! Şi „onorabilii" ... nici unul !

Mica vilă „Candide" părea cu adevărat o „fondantă" cu glazură de candoare şi tandreţe. Un „nu ştiu ce", o delicateţe discretă o deosebea de mulţimea vilelor-palate, indecent bogate pînă la „suspect", pe tot întinsul coastei sudice a Siciliei.

„Candide", cu mini-terasa ei suspendată peste valuri, cu mini-grădina ei de flori obişnuite, crescute la voia întîmplării, năpădind ferestrele cu rame roz, părea un mini-pastel, naiv, într-un cadru uriaş, pictat cu talent şi convingere, de un artist electronic.

Poate la această impresie contribuia şi aerul duminical al acestei zile de duminică ... Şi poate de aceea mulţimea de gîze şi fluturi, înnebunită după corolele multicolore, zumzăia îmbătată de nectarul îmbătător ...

Atras de toiul beţiei, năpustindu-se în picaj, un mic bondar auriu se cufundă nesăţios în cupa unei petunii ...

Deşi era o speţă neobişnuită prin părţile acelea, celelalte gîze îl îngăduiră fără curiozitate şi afront. Fie că se obişnuiseră de mult cu asemenea „turişti" fie că — prea ocupaţi cu beţia şi fericirea — nici nu-l luaseră în seamă.

Micul „ochi magic" clipea aprinzînd un iris neobişnuit : roşu-sîngeriu. Luze, detectivul care se topise, urmărea focurile aprinse — simultan cu sclipirea irisului sîngeriu — pe ecranul uriaş, proiectat de aparatul nu mai mare decît o servietă, care dezvă-

luia o hartă ce părea că se rotește, o hartă a pământului, cu toate meridianele și paralelele.

Focurile sîngerii se aprindeau tăcute, descriind curbe, spirale, zigzaguri, se stingeau brusc, ca să se reaprindă, insistente, într-un anume punct.

Cînd C.L.-Una își ridică brusc genele reticulare, luminînd intens două safire albastre, străvezii și limpezi, Luze își notă în mare grabă o serie de indicații, ca niște șoapte auzite doar de el, ale albastrelor safire, ca doi ochi mari, albaștri.

Din mica vilă, candidă și tandră, prin ușa cu ramă roz, care dădea în mica grădină năpădită de flori, de gîze și miresme, apăru un bărbat ce părea să fie încarnarea mediei ponderate a tuturor proprietăților vizibile ale oamenilor de pe pămînt: talie mijlocie, nas și gură mijlocie, vîrstă mijlocie...

Dar omul mijlociu părea să iubească (cu toate că iubirea nu e o proprietate vizibilă) peste media mijlocie florile.

Mai mult: avea și preferințe de vreme ce își culese călcînd cu grijă, nestrivind nici un lujer, un mic buchet, în nuanțe mov, delicate, de petunii.

Le mirosi, cu ochii închiși de beția miresmelor și de catifelata mîngîiere, și trecîndu-și palma cu degetele răsfirate peste învălmășeala de corole ce-i ațineau calea, trecu pragul roz și candid.

Micul buchet era așteptat de o vază, și ea fragilă și delicată.

De gesturi mici și drăgăstoase, de aceeași mînă care le culeseră, petuniile se lăsară înfoiate și potrivite în gura vasului; peste pata de culoare mov și delicată, aceeași mînă așeză cu grijă un clopot de cristal.

Dar cupele catifelate ale celor 5 petunii păreau să prindă viață : 5 bondari aurii răzbiră din miezul dulce și înmiresmat, aureolînd bolta clopotului de cristal, într-un zbor scurt și aterizară, roată, în jurul vasului.

O clipă numai și unul din ei își înălță puțin antenele subțiri...

Se auziră voci, vorbe întretăiate de alte vorbe, pași, foșnete de hîrtii răsfoite...

Oricare din cei „9 onorabili", dacă ar fi iubit florile și s-ar fi aflat prin preajma micului vas cu petunii, ar fi jurat că asistă la o ședință a consiliului. Ar fi jurat că aude chiar și neauzita derulare a spiralei Ti 9...

A fost o discuție lungă. Prelungită, zgomotoasă, controversată și fără nici o concluzie certă. Dar și fără „rugăciunea din urmă".

Aiter părea neconsolat, iar Dürr nu suflase nici o vorbă !

Omul mijlociu urmărea jocul fiecărei minuscule antene. Cînd ultimul „pterotix-aureus" amuți, înălță plictisit din umeri.

Săltă clopotul străveziu și culese în palmă cele 5 bijuterii, tăcute și neînsufletite.

Dar tresări aproape speriat cînd — neobișnuit — unul din „spioni" evadă, înălțîndu-se într-un zbor rotat.

— Fii atent, Tako ! se auzea o voce de undeva și obrajii omului **mijlociu** păliră.

„Tako" ?! Cine îl știa pe Tako ?!

— Fii foarte atent, Tako !

Luze ! Numai el ! Dar nici el...

Obrajii omului mijlociu erau albi. Ascuțiți și străvezii.

— Tako, regele mafiei și președinte la TEXI și cine știe ce și unde încă... E prea mult. Fii atent, Tako!

Și totuși e vocea lui Luze! El! Imposibil! Imposibil! Nu!

Ba da! Totul era posibil! Totul! Și pterotixul agățat de tavanul roz și vocea și Luze... Luze care intra acum pe ușă și browningul din mîna lui... Același browning... Aceeași mînă care... Va tremura și *acum?* Va tremura?

Cu ochii mari și înfroziți Tako fixa mica gură neagră ce-l țintuia. Va trage! Va trage ca să se apere... Pentru că altfel eu voi spune totul...

— Nu! Nu! striga înnebunit, dar nu se auzea strigînd. Nu! N-am știut că era sora ta! N-am știut! Abia mai tîrziu am aflat. N-am vrut să-i iau tronul, nu! O iubeam! Dar ea mă alunga... Crede-mă că o iubeam... Nu! Mi-e frică, Luze...

Luze făcu ochii mici. Ceva nu înțelegea...

Era Tako, omul mijlociu, talie mijlocie, nas și gură mijlocie. Doar mijlocul subțire, strîns într-un brîu negru, era „altfel". Și șoldurile înguste și coapsele prelungi și espadrilele roșii... Și degetele prelungi, subțiri... Și ochii...

Făcu un pas, încă unul... Apoi, repezindu-se dintr-un salt, smulse cămașa strînsă în brîul negru.

Doi sîni micuți, doi sîni de fetiță, adevărați, pe torsul unui adolescent, cu pielea ușor înfiorată...

Îi avea în față, albi, rotunzi... Și acolo, mușcătura unui glonte care greșise odată...

Simțea cum se clatină.

Un rîs ascuțit îi străpungea timpanele. Un rîs isteric, nebun.

— Nu tragi, Luze ?! Îți tremură mîna... Și acum ? Sau ai ghicit... N-ai ghicit ?! De ce nu tragi, Luze ?!

Brîul negru scăpă din încheutoare, picioarele izbiră espadrilele roșii, îngrămădiră și călcară blue-jeans-îi grosolani. Mîinile smulseră, rupseră ; bucle scurte, băiețești, cuprinseră urechile mici.

Două pupile imense, fixe, invadau albastrul privirilor împrăștiate.

— Hilde !

Rîsul îi străpungea timpanele. Un rîs isteric. Nebun.

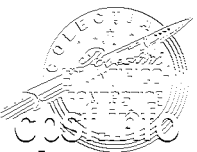

poveștile celor 5 degete de la tîmplă și a încă unui deget mic

UȘA se deschise singură.

Artur tocmai se gîndea că era detectiv. De aceea rămase cu ochii la ușă. Dar nimeni nu intra, și el știu că-i vorbește cel care intrase :

— Nu sînt omul invizibil.

— Atunci, cine ești ?

— Sînt Altcineva, ca și tine, din altă lume. Ca și a ta...

— Minți ! Nu te văd !

— Te înșeli ! Contactul între luminile interpătrunse...

— Văd că știi multe, Altcinevaule ! Aș putea să te întreb ceva mai întîi de toate ?

— Grăbește-te. Întîlnirea noastră e scurtă. Repede ! Ce vrei să mă întrebi mai întîi de toate ?

Artur caută în minte : CE ? Repetă gol : CE să întrebe... mai întîi de toate ?

Ușa se închise singură.

Artur, care era detectiv, se ridică hotărît. Își încărcă arma și porni, în goană, pe trepte, după impostor.

LUMEA s-a dus pînă la marginea ei.
Acolo văzu că nu are margine.
Dar lumea obosise și se hotărî să se întoarcă și să uite.
Întorcîndu-se văzu că nu toată lumea uitase. De atunci s-a împărțit în lumi :

Una care vede întotdeauna ceva, alta care nu vede niciodată nimic...

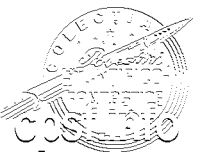

GHILOTINA se instalase în piața cea mare.

Lumea venise să vadă cum se taie un cap. Dar totul a fost foarte simplu : Părul omului a fost tuns și călăul i-a tăiat capul.

Lumea se întoarse să plece, dar cineva ridicînd capul, văzu pe umerii omului alt cap.

Călăul îl prinse de păr și îl tăie cu ghilotina. Dar lumea nu se mai întoarse să plece pentru că în coșul cel mare al ghilotinei nu văzu nici un cap.

Cînd începu a se gîndi să plece, lumea văzu pe umerii omului alt cap.

Călăul, supărat, îi tăie altcapul și-l aruncă furios în coșul cel mare.

Dar mai crescu un cap.

Și alt cap. Și alt cap. Alt cap...

— Alt cap ! striga lumea mereu și în coșul cel mare nu vedea nici un cap.

. . . . . .

Era noapte. Călăul obosise. Lumea vedea că era obosit. Taia mereu alt cap.

Alt cap. Alt cap.

Istovit căzu în genunchi.

Ghilotina îi tăie capul.

În coşul cel mare al ghilotinei se rostogoli un cap!

Lumea, care văzu, se întoarse să plece căci venea dimineaţa.

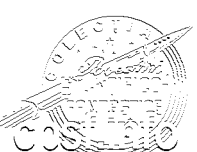

MÎNA elevului se întinse să șteargă tabla scrisă, ca să scrie.

Dar — MINUNE! tabla venea și se ducea cu mîna lui și nu se ștergea.

Cînd elevul a fost bătrîn și profesor a știut că a scris întotdeauna pe o tablă scrisă...

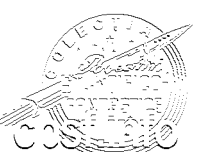

UCENICUL vrăjitorului învățase să aprindă torțele.
Era întuneric și voi să facă lumină în casa vrăjitorului.
Cînd le aprinse, văzu lumina lor în el.
Cînd veni, vrăjitorul voi să le stingă.
Dar... vrăjitorul uitase formula.
În flăcările ucenicului ardea formula stingerii...
De atunci au rămas torțele nestinse.

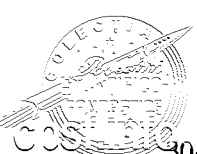

POARTA nu avea lacăte pentru că nu fusese deschisă niciodată. Și, odată, cînd Ödip era la Teba, văzînd-o, a deschis-o.

În urma lui poarta s-a închis cu lacăte mari, ca tot ce se poate deschide.

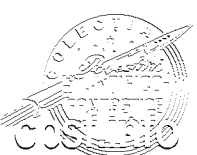

q.e.d.

Primo tempo

Apucă la repezeală ce nimeri și aruncă.

Dar nu știa în care fesă a lovit-o pentru că *pin-up*-ul redacției purta fuste atît de strîmte, încît nu părea să aibă decît una singură (dar atît de fermă, încît tamponul ricoșă).

Se întreba ce cuvînt s-o fi imprimat acolo? Desigur unul fantastic. Nu putea să fie decît fantastic, cuvîntul, în secția unei redacții în care cu sudoarea frunții se mînca o pîine fantastică. „Laser" sau „fiction" sau „thriller" — nu, thriller nu. De ce să bîrfim fata. Să zicem că acolo scria „computer".

În momentul acela, începu să clipească apelul roșu și pentru că îi intrase în reflex și pentru că asta însemna că „Miss Computer" ajunsese la „șerif" făcu legătura. Dar nu așteptă nici o secundă. Începu să urle:

— Am spus, o spun și să se știe că n-am de gînd s-o spun pînă la sfîrșitul zilelor mele, care nu vreau să fie fantastice, pentru că vreau să mor anost — pentru că vreau să mor de moarte bună!

M-am săturat! Mi-au secat creierii! Mi s-a făcut lehamite! Gata! Nu mai scriu un rînd! Am paralizat! Gata, șefule, cu science-fiction! S-a isprăvit! A făcut „pouf"! Basta, cu hibridul ăsta lite-

rar. Simt cum mi se strică frumusețe de caracter. Nu tu știință, fiindcă-i ficțiune; nu tu ficțiune pentru că e știință!

Am lansat pînă acum șapte-milioane-șapte-sute-șapte-zeci-și-șapte-opere-de-anticipație-plus-geniile-creatoare; am ars gazul (dragă cititorule, vei mai auzi și altele; să ne facem că nu observăm — și asta și altele) prin toate coclaurile astrale; am participat — activ — la invazia — „Miss-robot", cu desouss-uri autentice și ciorapi filați — cu toate că nici una nu mi-a cerut fotografia — mie — nici una nu a cerut vreo intervenție pe lîngă doctorul Barnard și nici una nu făcea cu ochiul. M-am săturat de ipotezele delirant posibile!

M-am săturat de anti-lumi, de *ei* la noi și noi la *ei*, de mituri vechi în versiune electronică, m-am săturat de suspense cosmic și dezagregare, intersecții superfantastice, ființe fusiforme, gelatinoase, insidioase, mari, mici! Fac ioter la cuvîntul marțieni, crampe la extratereștri, rampe de lansare, biomutații, semnale, microcosm, cuante și alte ipoteze la ipoteze!

Să nu mai aud de autori științifico-fantastici! Utopiști nearși pe rug, îngăduiți de un secol prea îngăduitor, acești creatori de carbaxin falsificat, acești zei ai inexistentului existent, ai unui va fi care a fost, cavaleri ai insolitului, uzurpatori ai pentagramelor, care fac echilibristică pe optul infiniților, stiliștii unui secol al mecanismului gîndirii, al mecanismului simțirii, al mecanismului vorbirii, managerii unui *nimic* care nefiind admis nici de Absurd și nici de Rațiune și nici de Simțuri, există, fiind o noțiune instrumentală care ne învață să cunoaștem infinitatea Existenței — el, nimicul creator și care nu există!

Basta ! Luați-i de picioare pe acești Tom Degețel uriași, muiați-i în orice peltea narativă, stropiți cu sos Michaux sau Borges sau Poe (nu vă legați de papa Jules Verne — el nu are nici un amestec în afacerea asta), decorați cu o ipoteză Carnap, încununați cu palme ale Bănuielii, Presupunerii și e gata suspensul, palpitația, delirul — Fantasticul !

În iad ! Șefule, ești un Mecena al închipuirii ! În iad cu lumile și anti-lumile, cu logodnicele și anti-logodnicele, cu omul și anti-omul, cu intemporalii și atemporalii, în iad și în anti-iad (care nu e raiul, a nu se confunda !).

Dar pe mine mă ascultă cineva ? !

Privi becul roșu și spuse : a sucombat și închise. Își sufla în sîn cînd ușa se deschise. Dar Miss Computer nu se aventură. Își strecură doar o mînă prin deschizătură, făcînd semne cu degetul cel mare lăsat pe spate.

— O.K. ! dulcea mea copilă, știu, mă cheamă Garibaldi. Șeriful dorește să-și savureze replica *de visu* îndărătul plăcuței lui aurite, îndărătul cutiei cu havane, de pe tronul lui de rege al „stiloului fantastic". O.K.

Își înfundă mîinile în buzunare, unde întîlni o fisă și un zar, încercă două triluri neidentificabile, își aruncă între dinți o țigară și începu să-și adune cele cîteva lucruri personale. Găsi un vraf de reclame pentru *soutien-gorge* „Imponderable", ciupi de bărbie o *cover-girl*, care continuă să-i surîdă fotogenic, apoi răsturnă totul în coșul de hîrtii, strecurîndu-și în buzunar doar mașina de ras care cînta din „Bărbierul". Smulse din cuier pălăria, care nu se mai vedea de pătrățele, și-o tamponă pe ceafă și, cu o mînă în mîneca trencicotului, ieși pe ușă, tră-

gînd după el o margine de fular portocaliu și, la capătul unui fir, un ștecher (care, știți, nu putea fi decît al aparatului de ras, care cînta din „Bărbierul").

Nici nu bătu la ușă, și de acolo, dindărătul plăcuței aurite, dindărătul cutiei cu havane fu primit cu gura plină :

— Ieși !

Dar el intră, pentru că formula era o anti-formulă.

— Ești concediat ! (Asta nu mai era o anti-formulă.)

O.K. ! șerifule, O.K. ! Adună în pumn firul electric și întinzînd mîna îl introduse în una din cele 77 de prize, care flancau biroul șerifului.

— Fiecare cu metoda lui de teroare — spuse zîmbind după un minut și-l întrerupse pe Figaro, trăgînd de fir. Atunci... eu am plecat.

— Nu pleci, ești concediat ! Și formula cu transferul la altă secție... nu mai ține !

— Atunci... eu plec.

Ridică de jos havana cu care era gratificat de fiecare dată, o mirosi, dar o puse cu grijă la loc, în cutie, nu ca de fiecare altă dată, în buzunarul de la piept, cu banderola ei distinsă la vedere.

— Nu face risipă, șefule ! După mine, falimentul !

— Șterge-o ! Și... succes. Să te mai văd cum faci „pouf" la altul !

— Mă duc să mor demn, în cimitirul redactorilor asasinați de conștiința lor fantastică și anti.

Împinse ușa și cu brațele deschise zîmbi cu 32 de colți fermecători spre bateria telefoanelor policolore, ca o mini-grădină înflorită și în care muncea *pin-up*-ul redacției.

— Adio, regina mea, adio !

— Mergem diseară la cinema ?

— Floricico, ești pe gustul meu, dar nu te pot pune la butonieră pentru că nu am decît un zar și o fisă. Dar... (ciocăni cu un deget îndoit „computerul", șoptind drăgăstos)... cum faci tu să fie așa de...

— Ssst ! O intelectuală poartă azi doar inteligentul lastex „Marie Curie". Asta fac. În definitiv, și ea purta corset și el n-a împiedicat-o să ia Premiul Nobel ! Mergem la cinema ?

— Adio, frunzișoară, și nu te lăsa prea mult bătută de vînt...

— Am să te uit, Don Quijotte. Stai și na !

— Ce-i asta ? !

— Un dar de la un suflet caritabil. Nu vezi ? Un cartuș cu dublu filtru, pentru zilele tale triste. E de la un fantastic...

Acum, închide ușa. Și nu uita, să-mi trimiți flori cu restul de la fisă.

— Cu restul de la zar, clopoțelule.

Secondo tempo

A doua zi nu s-a petrecut nimic.

Clopoțelul veni la redacție, răsfoi presa de dimineață sorbindu-și cafeaua în grădinița ei de telefoane și află știrea (în exclusivitate, la închiderea ediției) publicată de primul cotidian apărut : „Dispariția unui om" — destul de nebuloasă în detalii, așa că, sorbind și topindu-și în cerul gurii un biscuit, repetă cu voce tare exact ce-și spusese și în gînd : Publicitate — pentru că știa despre cine era vorba. Era tocmai caritabilul cu dublu filtru, señor

Brillant Augustino — autorul celebrului roman științifico-fantastic *Anti-lumile Paralele*.

Ce coincidență ! (Deci era adevărat că mărinimia e la un pas de ceasul morții.) Așa că, sigur fiind publicitate, nu avea de ce să se întristeze și începu să-și combine rochița cu buline *vert-poireau* (cît de lipsit de rafinament ar fi sunat verde alături de traducerea lui *poireau*, care este praz !) cu jaboul plisat, de-a dreptul delicios și dulce, din pagina 5-a : „Am ales pentru dumneavoastră, doamnă".

Pînă la prînz însă, acel „nu s-a petrecut nimic" se transformă într-o groază de întîmplări de-a dreptul fantastice ! Iar caimacul exclusivității fu probabil împărțit frățește între toate redacțiile, căci toate își aveau dispăruții lor, dacă nu doi-trei, cel puțin unul de ziar.

Inexplicabil și senzațional ! Fantasticul scurt-circuit ! era, în chenar sau pe manșetă, cu majuscule, în aldine, în grotești, după inspirația paginatorului, dar oricum, fantastic și senzațional.

Pe treapta a doua, în stînga (se petrece în *Piața Spaniei*, Gianina îl așteaptă pe Gino (nu-i fantastic că avem același nume, nu ? — ba e foarte fantastic !) îl așteaptă exact acolo, pe treapta a doua, pentru că lui Gino îi place s-o vadă de departe, din autobuz. (Gino vine din dreapta și zice că vrea s-o vadă cît mai mult, pentru că o vede atît de puțin.) Gianina e acolo și îl așteaptă pe Gino și Gino nu vine. Sau întîrzie. Gianina e foarte neliniștită pentru că (oh ! dar ce poveste fantastică, ce poveste !) pentru că Gino... Nu, nu Gino. Pentru că toate dispariițiile astea fantastice și de fantești (a șaptea ? a opta ?) au

speriat-o, pentru că Gino îi scrie niște scrisori — ce mai! — niște scrisori fantastice, foarte fantastice și ea, Gianina, din dragoste, chiar s-a lăudat cu ele. Ba chiar le-a citit, ba chiar le-a împrumutat unei colege să se inspire cu o ocazie și acum, cu toate dispariţiile astea care sînt numai și numai de fantastici, s-ar fi putut ca și Gino... Dar Gino nu are nici un amestec cu romanele astea fantastice! — zicea și ea așa, fantastic, pentru că... pentru că sînt... Adevărul e că sînt fantastice scrisorile lui Gino!

De obicei, cînd Gino venea, Gianina sbura de pe treapta a doua, din stînga (se poate petrece și în Piaţa Palatului) în braţele lui, el îi cumpăra de la primul automat un trandafir roșu-roșu, o ducea cu braţul trecut pe după umeri pînă la birou și, pentru că nu se mai vedeau decît seara, la despărţire, Gino îi strecura o scrisoare... Nu era Gino fantas... Cum să spună cuvîntul *acela?!*

Oh! inima Gianinei s-a făcut mică și dintr-o dată mare, foarte mare. Gino! A venit! Și Gianina ar vrea să spună, să-i explice despre fan... despre foarte disperarea și îngrijorarea ei, dar nici nu poate deschide gura, pentru că Gino a întîrziat, de fapt, pentru că un tip și-a parcat maşina la colţul străzii lui și în parbriz a pus un bilet pe care scria nu ridicaţi capota, interior pisică.

Asta descoperi Gino și vecinii și prima gospodină abia în zori. Dar toată noaptea fusese o cruciadă de cotoi în cartier și dimineaţa pe stradă și pe acoperișul maşinii se găsiră tot felul de obiecte bizare și o proteză și o oală. Și cotoii erau înnebuniţi și toată lumea era înnebunită pînă cînd se nimeri unul care să explice cum și lui îi intrase odată un șoricel în

motor și bine că îi veni ideea cu pisica „ăstuia", că altfel și-ar fi desfăcut și el motorul, bucățică cu bucățică..

Nu-i fantastică, Gianina, ideea cu pisica? Ba e foarte fantastică!

Dar Gianina nu poate să spună nimic, și doar în dreptul cuvîntului fantastic și-a dus un deget la buze, și Gino i l-a sărutat și i-a cumpărat un trandafir roșu-roșu, și a dus-o, cu brațul trecut pe după umeri, la slujbă și i-a dat și o scrisoare din *aceea*.

Nu-i fantastic, Gino?!

Ba de loc! Pentru că Gino e doar un băiat fantastic de drăguț, care o iubește pe Gianina fantastic și-i scrie niște scrisori de-a dreptul fantastice! Cu tipul, cu mașina, cu pisica... Și de aceea Gino nu a dispărut și îi cumpără Gianinei mereu cîte un trandafir roșu-roșu și chiar i-a mai scris și mîine o scrisoare și habar n-are și nu-l interesează și zice că sînt niște aiureli și niște bărbi toate dispariițiile și toate poveștile astea fantastice pentru care înnebunește o lume întreagă și că la el nu se prinde și nu crede o iotă.

Și chiar așa era — adică o lume întreagă înnebunise. Autorii științifico-fantastici dispăreau bizar, fantastic și inexplicabil și pur și simplu. Adică erau tot felul de explicații, în tot felul și de fiecare cap de locuitor al mapamondului cîte una, dacă nu două și chiar zece explicații ipotetice, care mai de care mai științifice.

Se zicea că (și pe drept cuvînt că era alarmant) în capul vreunuia din ei — care ei toți erau oameni cu idei științifico-fantastice (și ce e astăzi știința, dacă nu fantastică?!) — se născuse vreo idee, vreo anti-idee (și ce poate fi o anti-idee dacă nu o amenințare), vreun cataclism, vreo Hiroșima sau așa

ceva și atunci înțelegeți, astea (disparițiile misterioase, fantastice și celelalte) erau niște măsuri de securitate pentru că, firesc, nu se putea ști prea bine în capul *cui* se născuse Hiroșima aceea și era și logic, căci așa cum se născuse în capul unuia (dacă se născuse, căci poate era doar pe cale să se nască) tot așa se putea naște tot aia, sau alta sau alta, în capul altuia și a altuia și a altuia.

Așa că, de fapt, era o datorie cetățenească să contribuie cu toții și cu toate ideile lor și ale tuturor și ale fiecăruia în parte, la rezolvarea acestor cazuri misterioase, care nu erau decît un atentat la sănătatea publică și la înmulțirea cazurilor de astenie și la pacea mondială.

Așa începu avalanșa informațiilor benevole și binevoitoare, demascări, incriminări, dovezi, depistări, deducții, certitudini ; la polițiile de circumscripții, raionale, regionale, centrale ; la procuraturi, șerifi, tribunale ; la redacțiile tuturor ziarelor și publicațiilor ; la institutele de cercetări aeronautice, cosmo-psiho-patologice, psiho-sociologice, cibernetice, academice, arheologice și celelalte ; la căpeteniile tuturor bisericilor, cultelor, sectelor — creștini, păgîni și liber cugetători, idealiști și materialiști.

Dar, ca toate marile curente de masă, își avea și acesta fluctuațiunile lui interne. Sigur, spuneau opoziționiștii, vinovați erau extratereștrii. Farfuriile sau alte zburătoare (cărora nu li s-a acordat o temeinică importanță) aflaseră și ele de ideile *acelea* și poate că era vreo anticipație avangardistă a lor (a farfuriilor) și nu le convenea. Verosimil, nu ? Posibil, nu ? Deci, certamente sigur ! Și atunci este o datorie cetățenească să contribuie cu toții, și cu toate ideile lor, la rezolvarea...

Să-i apărăm, să-i ocrotim pe aceşti temerari, aceşti apărători ai bătrînei noastre Terra, aceşti clarvoianţi vizionari şi profeţi!

Şi alte informaţii binevoitoare şi dezinteresate porniră către poliţii, tribunale, redacţii...

Dar în tot acest timp al frămîntărilor pro şi contra, fantaştii, autori de romane, povestiri, scenarii, consacraţi şi ne, pe scurt, toţi science-ficţioniştii, îşi vedeau de treaba lor, adică: dispăreau. Dispăreau pur şi simplu.

Dispăreau în văzul tuturor sau — după împrejurări — mergînd, vorbind, scriind, gîndind, certîndu-se cu nevasta, iubind; în polemici constructive sau demoralizante cu redactorii de specialitate şi edituriile cu profil fantastic; făcînd baie, încălţîndu-se sau descălţîndu-se, cumpărînd *baby-foods* sau coca-cola sau cinci stele.

Şi, după toate acestea, nici o scrisoare de ameninţare, de şantaj, pentru depunerea vreunei sume fabuloase din partea vreunui *kidnapper* sadic sau ne. Nici un cadavru descoperit pe vreo plajă, în vreo pădure; nici o urmă de violenţă la locul sinistrului, vreun buton de manşetă sau umbrelă corp delict, ca să nu mai vorbim de amprente şi urme de sînge. Scriitorii ştiinţifico-fantastici dispăreau. Dispăreau pur şi simplu.

Mademoiselle Miette ridică în aer acele zece degete cu unghii pe cît de scurte pe atît de lăcuite şi perfect asortate cu balerinii minusculi, refuzînd să mai atingă claviatura magnetică a stenografului electronic.

Comisarul Maigret îşi dicta demisia! Însăşi comisarul Maigret! Era gata să se dea bătut şi să predea totul fratelui Hercule Poirot.

Luase contact cu Scotland-Yardul, cu C.I.A. cu F.B.I., cu Intelligence Service și toate omologagele respective, particulare și de stat, de pe toate meridianele și paralelele, în calitatea lui de președinte al Uniunii ad-hoc a Detectivilor și Polițiștilor de pe planeta noastră și a tuturor celor sub administrație terestră. Dar nimic. Nimic altceva decît că „dispăreau pur și simplu".

Aceasta confirmînd teoria concurenței, constituită în Federația Polițiștilor Științifici, care susțineau, în frunte cu Alan Delan — rivalul său personal — că, dacă într-o afacere criminală nu se află nici un indiciu, nu poate fi descoperit nici un vinovat.

Dar — cu un ultim efort de voință, comisarul Maigret reuși să bată cu pumnul în masă strigînd: Dar le voi demonstra eu contrariul. Ancheta continuă!

Și disparițiile.

●

Savantul C. S. Noxon era disperat.

Înghițise de o jumătate de oră a treia pastilă de *Invizibilizon* și totuși rămînea perfect vizibil în fața celor doisprezece asistenți ai săi, de ambele sexe.

Experiența „Invizibilizon" nu reușea. Ultima speranță — după cele 1712 variante tematice — referitoare la dispariția scriitorilor fantastici, se prăbușea. Consternarea în lumea științei continua.

Și disparițiile.

●

Pe firul direct Los-Angeles — Mogadiscio se încrucișau undele magnetice a două voci surescitate: directorul trustului Cartea de Anticipație răspundea invariabil: Epuizat. Epuizat. Epuizat.

Deși numai în șapte zile, publicația fiction înregistra o creștere ce ajungea la înzecirea prețului inițial; totuși în nici un depozit nu mai era de găsit un singur exemplar, iar cererea continua.

Și disparițiile.

La bursa londoneză apăruse o nouă valută forte: Fiction-lira, care avea acoperire cîte zece pagini de roman științifico-fantastic.

Toate acestea fiind explicate, prin ultimul sondaj al economiștilor de la Harvard care diagnosticaseră o dispariție „*jaut-d'auteurs*" a romanului științifico-fantastic, ceea ce s-ar fi putut solda cu o criză economică gravă, dacă viitorul președinte, care va fi ales la viitoarele alegeri, nu va lua măsuri serioase.

Dar economiștii de la Columbia Institute combăteau Harvardul, demonstrînd în concret adevărata cauză a crahului economic viitor: deruta și groaza autorilor fantaști-remanenți de a nu avea aceeași soartă (în cazul că ar continua operele lor) cu eminenții dispăruți, cum obișnuiau să-i numească (pe fiecare în parte și global) după dispariție.

— Șefule, unul singur dacă mai dispare sîntem falițI! Dracul să-l ia pe senatorul Staffs, care ne-a sfătuit să-i asigurăm pe fictioniștii ăștia!

Șefule, oprește asigurările astea blestemate!

Se auzi un oftat adînc:

— Din păcate nu ne lasă legea. Ne-am angajat pe cinci ani cu rubrica deschisă. Așa că... asigurările continuă.

Și dispariţiile.

●

Pe arena acţiunii întreprinsă în paralel și concomitent de Societăţile pentru Salvarea Publică, Miss Peel comanda batalionul calmului și relaxării sociale, desfiinţînd cu o efemeră atingere de palme și un zîmbet dezinvolt anxietatea văduvelor și văduvilor și orfanilor respectivi și nemîngîiaţi în urma dispariţiilor în curs.

●

Celebrul doctor horoscopician holando-belgian, Van der Sterne, își scria ultimul său buletin astrologic:

„În urma calculelor aprofundate s-a constatat că toţi cei dispăruţi nu s-au născut sub nici unul din cele douăsprezece semne zodiacale, de unde rezultă că s-au născut în al treisprezecelea (13! pentru unii norocos, pentru alţii fatidic), care semn trebuie să aibă un neo-Saturn retrograd în casa călătoriilor, care neo-Saturn, dacă nu a fost încă descoperit, va fi descoperit de un astronom(noamă) născut(ă) sub semnul săgetătorului (rog consultaţi suplimentul gratuit).“

A doua zi toate *Magazinele* terestre conţineau următoarea telegramă: „Călduroase mulţumiri marelui astrolog Van der Sterne, care ne demon-

strează, încă o dată, nedezmințita putere de devinație a astrologiei moderne.

Cu deosebită recunoștință

Președinta Asociației Mondiale a Tuturor Femeilor culte".

Și a treia zi se putea citi următoarea erată :

„Dintr-o foarte regretabilă greșeală de tipar s-a omis litera „O" în capul cuvîntului „culte".

●

Stimate domnule comisar Maigret,

Contînd pe bunele și permanentele noastre relații, sperăm și de această dată că ne veți crede pe cuvînt.

Pe scurt, este vorba de anumite suspiciuni care deranjează prestigiul și onoarea noastră de breslași conștiincioși (deși trebuie să regretăm peiorativul supranumelui de gangsteri).

Conștiința noastră nu ne-ar ierta niciodată să atacăm niște oameni care întotdeauna ne-au stimulat fantezia și ne-au făcut de multe ori să ajungem la o tehnicitate care (să ne fie permis, domnule comisar Maigret) a depășit-o tot de multe ori chiar pe a dumneavoastră.

Declarăm solemn că nu avem nici un amestec — oficial sau subversiv — în aceste lovituri, de pe urma cărora și noi ca și dumneavoastră nu ne-am ales cu nici un plus de publicitate.

În consecință, vă rugăm să aprobați oferta noastră de a ne ralia cordoanelor de polițiști și gărzilor personale ale ultimului scriitor științifico-fantastic nedispărut cît și grupelor de detectivi oficiali și amatori cît și formațiunilor de supraveghere paramilitară, terestre și aeronavale pe care le-ați instituit.

Totodată vă asigurăm că nici unul dintre noi nu va putea fi recunoscut de dumneavoastră pe parcursul acestei salutare colaborări, încît nu veți risca să vă compromiteți faima dobîndită.

Cu aceeași permanentă stimă.

Al Dapone & Bilinger & Fiii

ss/indescifrabil

●

În seara aceleiași zile comisarul Maigret își dădea cu adevărat demisia, la Sediul Central al Poliției Internaționale de pe satelitul artificial U 499. Pe birou se afla ultima stenogramă care îi comunica dispariția de la domiciliul său (păzit de toate forțele polițienești ultramoderne-unite) a ultimului celebru scriitor științifico-fantastic.

Consternarea în rîndurile poliției continua.

Disparițiile nu mai continuau.

Tertio tempo

Îi recunosc fluierătura și cînd pălăria cu pătrățele apăru — ea mai întîi, singură — pe ușa redacției, în acolada unui salut larg și optimist, sări gata să răstoarne grădinița înflorită a telefoanelor și i se agață de gît.

— Ura, floricico ! Spune-mi repede că mă iubești și ce face (o trimitere scurtă a bărbiei spre plăcuța cu litere aurite) Orlando.

— E furios !

— La podea !

— Păi... cu toate dispariţiile astea... K.O.! Ce inspirat ai fost!

— Asta ziceam şi eu!

Încălecă un scaun de-a-ndaratelea, îşi propti braţele de spetează, lăsîndu-şi bărbia în pumni.

— Turturico, vreau să stăm de vorbă.

— Mergem la cinema?

— Nu, îngeraşule, cu şeriful...

— E cam fiare vechi.

— Ascultă, Angelico, am venit să vă salvez!

„Angelica" trase un sertar, scoase la iveală un pachet de ciocolată, îi desfăcu poleiala încetişor, privind „într-un fel" printre gene, apoi îl îndesă în gura salvatorului.

— Pari cam hămesit.

— Sînt.

— Hm! Un prăpădit de redactor fără un chior în buzunar, cu o grămadă de pătrăţele pe creier, care şi-a amanetat „Bărbierul", se năpusteşte în redacţia unui mare cotidian, unde nici măcar nu mai are rubrică, se năpusteşte zic, ca un *cowboy* care şi-a amanetat *lasso*-ul şi pretinde cu candidă nerușinare că el şi numai el poate fi salvatorul frumoasei „Dolly" şi a celui mai temut, dar în momentul de faţă zdrobit precum o cutie de conserve, şerif!

Ascultă, Ostap Bender, ce-ai visat?!

— Un viţel. De aur!

Trase scaunul şi-i făcu vînt.

— Ascultă, B.B., ia întoarce-te să văd computerul (Întinse mîna şi ciocăni cu un deget îndoit.) Ai cam pierdut din fermitate, pepenaşule. Te-a lăsat „Marie Curie"?

— Oare cum se traduce „cowboy"?

— Înţeleg, iubito. Vremuri grele. Criză. Faliment.

Dar eu sînt aici. Am venit, frumoasa mea! Înainte cu un minut de ultimul minut!

Rostogolind între degete un pistol invizibil, începu să tragă:

— Pif! Pif! Treci în spatele meu, darlyng! Întinse mîna și deschise ușa cu plăcuță aurită.

— Am onoarea! Ridică brațele și păși larg spre cutia de havane. Mă predau!

Nici o vorbă. Cutia de havane, goală.

— Șefule, spune-mi să rămîn și îți promit că nu plec.

Tăcere.

— Șefule, am o bombă în cap! Cît mii de bombe! Spune-mi un cuvințel și ne înțelegem. Îmi dai un salariu fix și nobil pînă una-alta și vorbim. Gratis și pe loc!

Nimic.

— Îți scriu FANTASTIC, șefule! Științifico-fantastic, mă auzi? Fiction! În vremurile astea damnate! Anti-lumi, mă înțelegi? Eu, numai eu îți scriu! Și să mor c-o fac, șefule...

Miss Computer, cu urechea conectată la gaura cheii, traducea cu scurte tresăriri fiecare impuls sonor care străbătea ușa capitonată: „Brichetă", „Agendă". „Scrumieră". „Press-papier". „Telefon" și încă un obiect... rămas neidentificat.

După asta, liniște.

Dacă ar fi auzit „Ieși" ar fi fost ca și în ordine. Poate și tăcerea... Oricum, mai era o speranță: ori îl omoară, ori scapă cu viață.

— O.K.! șefule, dar lasă fotoliul! N-am nici o pretenție. Doar cinsprezece la sută din totalul încasărilor, iar după douăzeci și patru de ore aștept propuneri. Dar fotoliul, nu!

— Ieşi !

— Aşa mai merge. Începem să ne înţelegem...

Ridică obiectul rămas neidentificat şi jucîndu-l în palmă se afundă într-unul din fotolii, ascultînd cum face „pouf".

— Într-un minut şi cincizeci de secunde îţi pun pe hîrtie cea mai fantastică idee a secolului celor mai fantastice idei ! O ediţie specială, numai una, mică, atîtica, şi eşti un Rockefeller la puterea a treia, în următoarele treizeci de minute !

Se făcu mic în adîncul fotoliului şi şopti cu voluptate :

— Deţin secretul fantasticelor dispariţii. Numai eu îl ştiu şi... vînd !

Apoi, amabil, îl ajută pe şerif să-şi încalţe obiectul neidentificat (un pantof 42, feţe caprine, model stas „Şerif", talpă bovine. Stîngul).

— De ce să umbli într-un pantof cînd poţi să mergi în doi ? În opt, în zece ! Dacă ai chef, într-o sută de pantofi şi dacă vrei şi vrei, poţi să fii şi miriapod ! (Numai că asta costă mai scump.)

O mie de perechi de pantofi ! Mii de perechi de pantofi ! Cu tălpile de aur ! Sortiment cosmonautic. Şi cu ei, pe Lună ! Pe Marte ! Pe Venus !... Pe Iupiter ! — că ar fi fantastic !

Şi acum, piano. Pianissimo.

Titluri mari. Uriaşe ! Şi „va urma". Mereu „va urma". Un titlu : o pagină. Două vorbuliţe şi ajunge! Va urma ! Clar-obscur. Mister. Suspense.

Nimeni nu ştie nimic. Nimeni !

Se roti de cîteva ori în scaunul cu spirală. Se lăsă pe spate. Îşi săltă picioarele pe marginea biroului. Îşi îndesă mîinile în buzunare. Privi îndelung

pe fereastră, spre un cer fără nici o culoare și, în sfîrșit, spuse : Start !

Ca un pumnal înfipt în fața mașinii de scris, *pin-up*-ul computer repeta fiece cuvînt, virgulă, două puncte, paranteză, exclamare, întrebare.

— Titlu :

— Titlu.

Quarto tempo et finale carezza

— ...finale — carezza... carezza...

— Nu, asta nu scrii.

— Care *asta* ?

— Scrie :

În dimineața aceea, cu un cer fără nici o culoare, Mike Parcker, tînărul redactor (pe care nu-l chema Mike Parcker, dar ce importanță poate avea un nume de botez și de familie, fie și două nume, în nebunia evenimentelor care urmau să se petreacă doar cîteva ore mai tîrziu, sub cerul acela fără nici o culoare), deci, zic, tînărul redactor închise ușa redacției fără s-o trîntească, avînd în buzunarul stîng un zar și în buzunarul drept o fișă, sau viceversa, căci ce importanță poate avea sub cerul acela...

...Fusese concediat și porni pe străzi, printre autobuze și mașini, se strecura nepăsător printre clipele vieții lui, care puteau să fie — una singură, numai una ! — o mînă întinsă a morții necruțătoare !

Mergea printre oameni veseli sau viceversa. Mergea sub cerul acela fără nici o culoare și avea în buzunar o fișă și un zar.

Privea femeile frumoase (și cînd ești tînăr toate femeile sînt frumoase. Chiar așa ! Ce se întîmplă cu cele urîte cînd ești tînăr ? !). Privea toate femeile.

COLECȚIA

Pin-up-ul redacției — Honney — pe care nu o chema Honney, dar era dulce și îi dăruise un cartuș întreg cu dublu filtru și un sărut-eclipsă de șapte metri de peliculă, purta un lastex „Marie Curie" — își aminti Mike deodată, sub cerul acela fără nici o culoare și începu să privească *cu temă* femeile frumoase, toate femeile și pasul lor elastic. Poate *de aceea* aveau ele pasul elastic — își spunea, într-o doară, jucînd în pumni zarul cu șase fețe.

Apoi le văzu într-o vitrină : roz, bleu, lila și roșii, și negre, și înflorate, și ajurate, și cu buline, și cu volane, și fără. O invazie, dintr-un cer de oglinzi, o parașutare de „Marie Curie" — și fluieră prelung și fermecat, și în admirație, și parcă îi plăceau mai mult să le privească acolo, în vitrină și să le strecoare, printre dantele și volane, cîte o fată, culeasă cu două degete, din cele ce treceau cu pas elastic...

Erau mătăsoase, spumoase, lunecoase și fetele suple, suple, unduioase. Și toate se opreau — și Mike găsi vitrinei și un nume, o boteză : *girl-stop*, și toate, cum se opreau și se oglindeau, se strecurau fragile, prelungi și mlădii, vorbărețe și vesele și emoționate ; se strecurau printre dantele și printre volănașe, închideau copci și lunecau fermoare și rîdeau și se alintau și se mlădiau — toate — prin toate numerele : 40, 42, 44, și dispăreau.

Mike ar fi vrut să pună măcar vîrful unui deget, dar nu-l lăsa vitrina și atunci, le dărui la toate — 40, 42, 44, — **forța de recul a computerului** ferm și inteligent, pentru că... Intelectuala modernă poartă azi...

„Marie Curie", *pin-up*, lastex, Premiul Nobel, corset, zarul, fisa și fetele, toate — 40, 42, 44 — aler-

gau cu pas elastic, rotindu-se în capul lui Mike, pînă cînd se hotărî să se despartă de una din ele.

Introduse fisa într-un automat, falsificîndu-i puţin lunecarea ca să-i crească forţa de cumpărare, culese pastilele de *chewing-gum* şi îşi umplu cerul gurii cu vise *roz* şi nedesluşite.

Apoi ajunse acasă, se trînti pe pat, îşi încrucişă mîinile pe piept şi picioarele pe perete, exact acolo unde urmele tălpilor (cu care nu putea merge pe lună) o făceau pe gazdă să-şi menajeze sănătatea privind în altă parte.

Se răsuci pe o parte, pe alta şi îşi mărturisi — era convins : „Marie Curie" nu-i dădea pace. Toate : 40, 42, 44.

Încerca — răscolind printre dantele şi volane, să ghicească, de fapt, de ce era amărît. Pentru că... Nu, nu 40, 42, 44, nu !

Era concediat. Pentru că...

Pentru că era bolnav. Pentru că îi era lehamite. Pentru că era intoxicat. De fiction. De fantastic. De anticipaţie ştiinţifică şi fantastică. Era bolnav, de-adevăratelea bolnav. Da, acesta era cuvîntul : bolnav. Suferea de „Maladia insolitului" — noua pestă a secolului !

Cartea cu cele mai sălbatice coperţi, care, toate, arborau azi zîmbetul creatorilor de *mîine*. Era foarte bolnav şi foarte concediat. Dar pentru numele lui dumnezeu ! trebuie făcut ceva spre binele omenirii, spre binele suferinzilor. Al tuturor. O asociaţie. Un club. Un marş. Orice, o acţiune temerară şi eficace.

Deci, mai întîi, avea nevoie de o idee. Să vedem. Prin urmare...

Parcă simţea că îl înţeapă o idee.

Scotoci în adîncul buzunarului și aruncă zarul. Cu soț!

Își lipi în cerul gurii cocoloșul roz, înghiți ultima rezervă de salivă, își pipăi stomacul să-și dea seama de rezistență, dar nu se declară nici mulțumit, nici ne.

Apoi își aminti că marile idei se nasc în burțile goale. Scuipă guma, mai rumegă puțin marea idee și sări din pat, năpustindu-se la bibliotecă. Toată științifico-fantastică.

— Ajunge! Gata! Va urma! Scrie: va urma, Alfa mea dulce și YE 2b 999. Va urma!

Palpitație! Suspense! Mister! Focuri de armă și pe etajeră prințesa moartă strigînd după ajutor!

Și acum, cu vîrful pistoalelor înfipte în beznă... mai departe:

Trecu o clipă lungă (pentru cei care nu știu ce și cum s-a petrecut în capul tînărului nostru redactor pe care îl înțepa o idee și pe care nu-l chema cum îl cheamă, dar am fost cu toții de acord că nu are nici o importanță, cu toate că nu se știe... nu se știe...)

Deci trecu o clipă... Ce fel de clipă, în afară de o clipă lungă? O clipă bizară? Inexplicabilă? Nemaiträiită? Apelăm la colaborarea cititorului în această clipă chinuitoare care ne va catapulta în mijlocul camerei... Nu, mai întîi să lichidăm clipa, pentru că ea trece, de fapt a și trecut clipa aceea în care în capul tînărului redactor se petrecu ceva și își simți fruntea brobonindu-i-se. I se bomba mereu și era tot mai bombată și, desigur, în clipele următoare, își știu (nu se știe cum, dar fără să știe) creierul executînd calcule misterioase, cu precizia unui ordinator electronic. Și fruntea tot mai bombată.

Da. Fruntea îi era bombată. Strălucitoare. Metalică. Şi acolo, în plinul ei, ritm, perfecţie, mecanizare. Supermecanizare.

Simţea cum fiecare celulă i se transforma într-o moleculă, fiecare genă într-un atom. Mii. Milioane. Miliarde.

Acolo, undeva, creştea IDEEA.

Rase cu latul braţului tot ce-i stătea în cale (abia acum am ajuns cu acţiunea în mijlocul camerei). Aşa că, înlătură totul, cu şuturi magistrale de bombeu şi de călcîie, făcîndu-şi loc, loc, cît mai mult loc. (Parcă... îmi sună cam banal fraza asta. Să n-o mai fi spus careva. În sfîrşit !)

Gîndea cum să le aşeze. (Numai o infimă fracţiune din acea lungă clipă care a trecut.)

Dar mîinile o luaseră înainte şi clădeau ştiinţific carte peste carte, tot mai înalt, tot mai spre înalt, cît mai înalt. Carte peste carte, treaptă peste treaptă, în volutele unui şarpe fantastic şi uriaş — creştea spre infinit de sus, spirala unui microziggurat, arătînd întocmai cum nimeni nu ştie cum arăta — Turnul Babel.

Învălmăşea laolaltă alte idei, alte limbi, alte neamuri, dar rîvnea spre acelaşi cer.

QUOD ERAT DEMONSTRANDUM ! strigă cu glasul unui Euclid în *blue-jans* şi frecînd un chibrit de partea cea mai lustruită a pantalonilor, dădu foc turnului ce rîvnea spre infinitul de sus.

Cu pase energice tăia inscripţii magice în fumul acelui fantastic autodafé al insolitului şi rîzînd în hohotele unui *Apocalyps of fiction literature* îşi smulse FORMULA MAGICĂ din creierul acela nou şi electronic.

Începu *count dawn*-ul: z, y, x... p, o... g, f, e... c, b... și cînd ajunse la *a* simți (îndărătul frunții îndesate cu algoritmi) un biunivoc stimul protonic.

O.K.! I have it!

Augusto, șopti — señor Augusto Brillant...

Dabracadavra și Pocushitchcockus!

Își încremeni brațele întinse și așteptă.

În unghiul lor magic flăcările se despicară.

...Era aproape miezul nopții. Señor Augusto Brillant, în pijamaua lui de mătase cu floricele moderne, tocmai se ridica pe vîrfuri. Imediat după aceea, își trecu degetul mijlociu (cu o bătătură mare și intelectuală pe o latură, ceea ce dovedea contrar opiniilor cu señor A.B. nu scria cu picioarele), deci își trecu degetul acela prin veriga prinsă în capacul coliviei de argint în care țiuia somnoros un Pipocanarul care trebuia să doarmă în noaptea husei satinate cînd...

Señor Augusto clipi o dată și nu mai apucă să clipească a doua oară. Privea fix și inima îi bătea nebună.

De undeva... dintr-una din lumile acelea *anti*, care erau „acolo" sau „dincolo" sau erau dedesubt sau erau deasupra sau erau „aici"... sau nu erau nicăieri, oricum, de undeva din anti-lumile lui...

În mintea și inima lui señor Augusto se turnau înțelesuri noi. Limpezi și stranii. Și o șoaptă. Ca un mesaj. Ca o chemare...

Deci se confirma! Deci nu era o idee aiurea! O utopie! O fantasmagorie stupidă și absurdă! Deci mesajul din anti-lumea lui, pe care *el* o gîndise, o anticipase, o crease, concretizînd-o în cele 755 și jumătate de pagini fantastice, sosise. Sosise și...

Señor Augusto Brillant își întinse o ureche mult, mult...

Mesajul se frînse.

Tainic și sublim și foarte grăbit, cu degetul acela trecut prin veriga coliviei de argint, în pijamaua lui de mătase cu floricele moderne, señor Augusto Brillant dispăru. Dispăru pur și simplu.

Pur și simplu, și atît de grăbit, încît omul de fulgere și oțel care devenise Mike, fost redactor al fostei rubrici fiction al unui mare (cît o mai fi) cotidian, îl văzu împiedicîndu-se, gonind aproape de-a dura și își spuse: iată, señor Augusto Brillant a mai descoperit ceva: elevația de-a berbeleacul!

Bifă capul de listă, spuse O.K. în englezește, mai întări pe ici pe colo cu noi cărămizi fantastice zidurile Babilonului mistuit de flăcări și trecu la următorul.

Dabracadavra și *Pocushitchcockus!* și etc. și...

Pet Kurtis (celebru, scriitor, fantastic și celelalte) făcea baie. Era pînă la ochelari plin de spumă roz și tocmai îi ceruse iubitei lui soții să-i toarne cîteva picături din sărurile ei înviorătoare și parfumate cînd... (S-a înecat? În baie?! P. K. era campion la înot și sărituri. Aș!) Totuși dispăru pur și simplu. (Bine că avea măcar ochelarii!)

Misterul dispariției lui rămase neelucidat. Dar în inima iubitei lui soții se înfipsese adînc ghimpele bănuielii și al geloziei, cînd află că în aceeași zi, aproape la aceeași oră, dispăru tot pur și simplu și Anne-Marie Vietan, eseistă și om de știință și de litere de prestigiu, care în ultimul timp se dăruise fantasticului

(și nu întîmplător, șoptea ghimpele din inima iubitei doamne).

Cum putea să se înece și să dispară frumosul ei Weissmüller ? ! Nu, Tarzanul ei fugi dispărînd ademenit, pur și simplu (și iubita doamnă leșină), căci orișice ar spune lumea — și Anne-Marie fugi.

Fugi dispărînd de la brațul viitorului ei soț, din fața altarului, în rochia ei albă de mireasă cu voal și lămîiță și (asta era ce era mai convingător) toate bijuteriile.

Bălăcindu-se și suflînd prin pumni balonașe roz și drăgălașe, Pet înălțase o clipă o ureche, care îl cam gîdila și se scărpină delicat cu vîrful degetului mic (acesta era amănuntul care scăpă iubitei doamne leșinate) și dispăru, așa cum s-a mai spus, ca să nu mai repetăm, pur și simplu.

Anne-Marie închise o clipă ochii (nu putem frustra cititorul de aceste amănunte senzaționale), transfigurată de acordurile grave ale marșului nupțial, la brațul cui se știe, dar dispăru singură și numai după ce își săltă discret parura de lămîiță de pe urechea dreapta (parcă ascultînd... poate acordurile) și după ce (ca un limpede cap de doctor în istoria științelor ce era, pe lîngă fantasticele talente literare) verifică cu o viteză cibernetică unele coordonate cerute și după ce (femeie !) își aranjă tot discret volanele cochete (toate acestea sînt doar niște detalii minore, dar majore ca importanță și care și ele scăpaseră tuturor celor de față chiar și iubitei doamne). Dar ea, iubita doamnă, deținea detaliul cel mai major — știa că Anne-Marie fusese logodnica părăsită (dar logodnică!) a dispăratului ei...

Pentru mai marea neliniște a acelei biete inimi răvășite de preferată și legitimă soție oficială, dispăru, cam în același timp, și Pater Inocențio, tăinuit pasionat al genului fiction (dar autor consacrat) ce iscălea „Candide". Dar trista doamnă Kurtis nu știa de toți *îngerii* aceia stranii ai vechiului și noului testament, care cutreierau bizarele meleaguri ale sferelor în fel de fel de ambarcațiuni celeste, sfinte și apocrife, nici de cavalcadele unor alte cruciade, cu heruvimi trîmbițași și arhangheli spadasini, cu glasuri cerești, cu paradisuri pierdute sau regăsite, cu anti-diavoli, dar cu Eve... tot Eve!

Era de toate și de tot neștiutoare iubita doamnă și, desigur, în neștiința ei, părintele fantastic îi urma pe cei doi fugari dispăruți, sau îi ocrotea, sau, chiar acum, îi binecuvînta.

Neștiutor și el de asemenea shakespeariene închipuiri, Pater Inocențio se porni să alerge (după ce își scoase din ureche ghemotocul de cîlți) cu sutana săltată peste cap, tropăind din sandalele grosolane, care îl cam rodeau — îl rodeau rău de tot. Dar își va cumpăra altele. Și le va cumpăra, căci bun e Dumnezeu și întru slava Lui, glasul sfînt ce fu să-l audă, voia Domnului va face ca lui, umilului, și numai lui să-i fi vorbit! *Dominus Benedictus*...

Amen! spuse Mike și făcu o cruce mare în dreptul cuviosului Părinte, după ce, bine înțeles, cu cîteva minute mai înainte, spusese *Debracadavra* și *Pocus-hitchcockus* plus FORMULA MAGICĂ, cu brațele încremenite peste rugul noului Babilon incendiat.

Dar numai după ce bifă mai mult de jumătate din lista consacraților și neconsacraților fantaști, după ce refăcu iar și iar zidurile Babilonului cu noi și noi opere st. f., își îngădui să coboare, să-și amaneteze „Bărbierul" ca să înfulece ceva (noroc de cartușul cu dublu filtru !) și urcă în fugă treptele, cîte două, cîte trei, răsuci cheia în broască și se așternu din nou pe treabă, răbdător ca un Sisif filozof și concediat.

Dar munca era tot mai grea. Grea nu din cauza muncii. Nu. Asta era ceva simplu și mecanic. Mecanică superioară...

Reînălța Babilonul, întețea flăcările, rostea etc. și FORMULA MAGICĂ și...

— Bine, Esperanza ! Dar noi nu mai punem „va urma" ?

— Ascultă, 4711 Fahrenheit, ce-i cu FORMULA aia MAGICĂ ? !

— E o *eau de lavande*, 4711, îngerașule...

— O ce ? ! O fi ! dar eu stau cu sufletul la gură. Ce dumnezeu și naiba și restul le tot spunea că dispăreau pur și simplu ? !

Cum să punem „va urma", dacă...

— Habar n-ai de suspense, turtă dulce, habar n-ai! Păi dacă dăm pe față trucul cu FORMULA s-a dus naibii toată afacerea cu va urma ! Cine mai citește sfîrșitul ? ! Că doar tot sufletul știe că aici e poanta și asta așteaptă.

— S-o fi făcut și tu așa... într-un fel altfel.

— Care „tu" ? ! El !

— În sfîrșit, uite, am pus : (va urma). Dar cînd aflăm ce și cum ?

— După ultimul. Ultimul și cel din urmă „va urma". Atunci, grămadă cu deznodămîntul și cu punct.

— Cum ziceam mai înainte, sufletel ? mai înainte. . .

— Ziceai cu zidurile, cu focul cu... Ba-bi-li-o-nul ăla, cu FORMULA...

— Da ! Dă-i bătaie, mintișoara mea de aur.

Munca era grea cu arhitectura Babilonului și nu cu alergătura, cum s-ar crede. Cu toate că științifico-fantaștii deveniseră din temerari, temători. Tot mai temători, prudenți, chiar fricoși — hai s-o spunem pe față.

Care dispăreau pur și simplu, care dispăreau pe ici pe colo ! FORMULA MAGICĂ însă îi găsea oriunde !

Care păziți de neamuri, care goniți de neamuri. Care păziți de poliție, care goniți de poliție (că erau și impostori, erau).

Mike îi găsea te miri pe unde, cu bărbi cei rași, și rași cei cu bărbi. Migrau cu hoardele Hippy, jegoși și pletoși și înnebuniți.

Dar Mike avea cheia Universului și anti-Universului : FORMULA MAGICĂ !

Cum ajungea cu ea la vreo ureche, gata dispariția ! Și mai bifa un nume. Rapid și fără tocmeală. Și — va urma.

Uneori, istovit, atipea cîte o clipă moțăind cu bărbia în piept. Dar hotărît și convins, sălta cîte o pleoapă, mai descifra vreun nou titlu științific și fantastic, mai culegea vreun zîmbet de pe verso, le făcea un semn amical, de recunoaștere la unii, de încurajare la alții, mai muncea puțin la zidul Babilonului, sufla în foc, trăgea cîte o ochiadă peste lista supraviețuitorilor și poate în vis, poate treaz, repeta încăpățînat FOR-

MULA MAGICĂ. Uneori numai așa, în gol, fără client. Și se pomenea cu o ureche voluntară...

Și mai bifa un nume!

Apoi veni și clipa în care știu că nici o umbră fantastică nu mai luneca sub soare. Adică, nu nici una. Una singură. Mai rămăsese una.

Dacă după primii cincisprezece-douăzeci de dispăruți pur și simplu se mai amuza în timpul lucrului manual la zidul Babilonului, imaginîndu-și-i care în pijama, care cu lămîiță, care cu colivie, care... (bine că avea măcar ochelari), în fine cu dureri de măsele sau alte dureri mai mult sau mai puțin imperioase, pe apă, pe uscat sau în aer, acum, că se terminase, nu-l mai interesa nimic.

Făcu cîteva mișcări de extensie ca să se mai dezmorțească și se întrebă dacă n-ar fi cazul să se ocupe puțin și de criticii genului. Critici în sensul constructiv. Suporterii. Dar renunță din loialitate profesională, măcar față de unul din ei (care nu era altul, decît un fost redactor la un (s-a întîmplat și asta!) fost mare cotidian și pe care nu-l chema...

Separat, pe o hîrtie de calitate, scrisese citeț: LER U XORX.

Era acel faimos „ultimul-fantastic-nedispărut-pur-și simplu".

Mike se scărpină în cap. Greu de ajuns la el.

Și comisarul Maigret și Hercule Poirot și ăla frumosu...Alan Delan, cu toții grămadă și cu bețe în roate. Și alias gangsterii (care întăreau, în secret, rîndurile poliției), și Scotland-Yardul și... și terestrele și aeronavalele, și să ți se facă părul măciucă.

Și bietul Mike, singur, numai el cu *Dabracadavra* lui, cu *Pocushitchcockus* și cu FORMULA, trebuia să ajungă la urechea aceea „unică și celebră"!

În definitiv, ce și-ar mai dori ăsta ? ! Ce *dolce vita* i-am făcut dom'le, ce viață, ce standing ! *Exegi monumentum !*

Concurență ? Coșmaruri ? Nirvana !

Oferte, contracte, reeditări, aplauze !

Ce înseamnă, domnule, și norocul ! Nu miști un deget și dacă e să fie, e !

În definitiv ce mai reprezintă pentru unul ca LER U XORX (numai cu majuscule !) FORMULA MAGICĂ ? !

O bagatelă !

Totuși își **drese glasul, cam** șovăielnic și neîncrezător (și cam bîzîit și metalic, dar insinuant și exact ca de **pe altă lume), refăcu tot** Babilonul întărindu-l cu ultimele rezerve fantastice (pentru că datoria e datorie și o treabă o dată începută . . .) apoi prinse curaj și . . . rămase cu gura căscată !

Nici nu apucase să răsufle bine după *Debracadavra* etc și FORMULA MAGICĂ :*Vino LER U XORX, vino ! O anti-lume te cheamă. Ne auzi ? Vino ! Aici se acordă premiul Nobel pentru științifico-fantastic* ! că LER U XORX se și volatiliză de sub clopotul lui de sticlă, înconjurat de toată paza aceea care habar n-avea de nimic și nu pricepea nimic.

Și comisarul Maigret își dădu demisia . . .

LER U XORX aproape că se năpusti *întracolo*, ai zice catapultat de un resort misterios ! Dispăru înghițit de neant. Dispăru pur și simplu.

Sau nu dispăru pur și simplu.

Dispăru lăsînd în capul lui Mike o uluială și o astenie că va avea nevoie, categoric, de concediu.

Ce oameni, domnule ! Ce oameni !

O.K. ! spuse Mike. I'm finished ! Și închise gura.

Își scutura palmele cînd mai aruncă o privire. Secretarul ! Rămăsese secretarul !

Individul ăsta nu-mi place, strîmbă Mike din nas. Nu-mi place de loc ! Ia să-l expediem și pe el — și-i șopti la ureche secretul (fără nici un fel de *Dabra* etc.... sau alt preambul).

Și poate n-o să credeți, dar dispăru și secretarul ! Da ! A dispărut ! Ce oameni, domnule, ce oameni !

Premiul Nobel pentru științifico-fantastic. De !

— Frumoaso, mai ești aici ? ! Pune punct și dispari!

— UNDE ? !

— La tipografie, Miss Computer ! Așteaptă *Speciala ! Ei !...* Și privi lung și cam îngrijorat ușa care se închisese. Hm ! mai făcu și strigă : Și te întorci !

Cu picioarele săltate pe birou, cu o havană în buzunarul de la piept, cu banderola ei distinsă la vedere, aștepta, trăgînd cu urechea.

... *Speciala !* ... *Speciala !* ... *Secretul dispariților ! Exclusivitate ! Premiul* Nobel... *Anti-lumile... Secretul... Speciala !*

Își încrucișă mîinile pe piept și închise ochii. Zîmbea.

... *Speciala !* ... *Speciala!* ... *Acordarea premiului* Nobel *pentru științifico-fantastic ! Speciala !* ...

Începu să rîdă. Și rîdea. Rîdea să moară !

Ușa se dădu de perete.

— Am venit ! Nu rîde ! *L-ai luat !* Premiul Nobel pentru științifico-fantastic ! L-ai luat ! Nu

„acolo". *Aici* pe pământ ! Aici ! L-ai luat ! Nu rîde ! Asta e *altă* specială ! Alta ! Nu rîde...

Dar el rîdea. Rîdea să moară.

P.S. Nu-i fantastică, Gianina, chestia cu Premiul Nobel ? ! Ba e foarte fantastică ! ...O fi şi cu fantaştii ăştia o chestie ! O fi !... Şi ce maşină şi-a luat tipul ! O linie şi o culoare fan-tas-ti-că ! Şi se plimbă cu un computer !... (Aici urmează un fluierat pe care dacă cititorii vor reuşi să-l reproducă, e O.K. !)

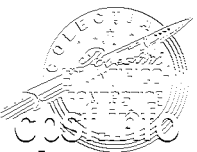

Cuprins

exania 5
essor 137
roba 157
coniac „3 secole" 170
peștera ulpilor 196
bocetul zidirilor 213
corsarul 220
zodia destinului 251
de ce nu tragi, luze? 267
poveștile celor 5 degete de la tîmplă
și a încă unui deget mic 299
q.e.d. 306

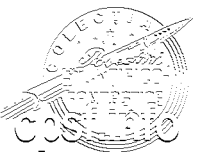

Vă recomandăm să citiți:

Romulus Bărbulescu
George Anania
FERMA OAMENILOR DE PIATRĂ

Victor Bîrlădeanu
OPERAȚIA „PSYCHO"

Alex. Forje
CONTRAINFINIT

Victor Kernbach
LUNTREA SUBLIMĂ

Gheorghe Săsărman
ORACOLUL

Radu Theodoru
REGINA DE ABANOS

* * *

VÎRSTA DE AUR A
ANTICIPAȚIEI ROMÂNEȘTI

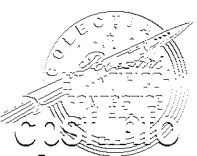

Dino Buzzati
MARELE PORTRET

Miguel Collazo
CARTEA FANTASTICĂ A LUI OAJ

Josef Nesvadba
IDIOTUL DIN XEENEMUENDE

Jules Verne
ROBUR CUCERITORUL

Jules Verne
ȘARPELE DE MARE

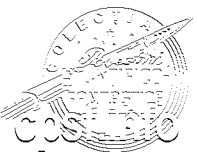

Redactor : VICTOR ZEDNIC
Tehnoredactor : MARIANA PUȘCAȘU

Apărut 1970 Comanda nr. 8903
Hîrtie ziar de 50 g/m² 70 × 100/32
Coli de tipar 10,75

Tiparul executat sub comanda nr. 253 la Întreprinderea poligrafică „Oltenia" Str. Mihai Viteazu nr. 4 Craiova
Republica Socialistă România

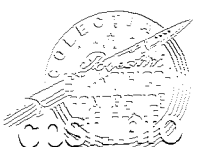

2013

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

CLUB

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

— Știi că vă putem ioniza ?
— Da.
— V-ar părea rău ?
— Da.
— Țineți la viața voastră !
— Da.
— Sînteți fericiți !
— ...
— Sînteți fericiți ?
Marele Ant tăcea.
— Căutați fericirea ?
— Fericirea ? ! E vorba despre... Despre ce fel de mecanism e vorba ? Despre ce fel de particulă ?

LEI 6,75